

Anne Lise Madsen

**BED,
og du skal få**

*Tilegnet:
Mine børnebørn
og enhver, der ønsker
at leve i Guds nærhed.*

Kristus til alle

Bed og du skal få

af Anne Lise Madsen

ISBN nr. 87-90167-11-2

Udk. 15. juni 1998

Forlag: Kristus til alle

Postboks 146, 6600 Vejen

Giro 440-0917

TAK til:

Hanne Søgaard for korrekturlæsning,

Birgit Søndergaard for forsiden,

Torben Løbner Madsen for foto til forsiden, og

Svend Løbner Madsen for opsætning.

Indhold

1.	Bed, og du skal få	side 5
2.	Bønnens forunderlige verden	side 8
3.	Mange slags bøn	side 12
4.	To vigtige forudsætninger for bøn...	side 18
5.	Se Guds storhed	side 25
6.	Se Guds almagt	side 33
7.	Ven med Gud	side 39
8.	De sidste 2000 år	side 45
9.	Hindringer vi selv kan fjerne	side 50
10.	Andre hindringer vi kan gøre noget ved	side 56
11.	Kampen i åndeverdenen	side 63
12.	Når vi ikke får de svar, vi ønsker	side 67
13.	Tro, tillid, udholdenhed	side 72
14.	Lønkammeret	side 78
15.	Fyld din kop med noget godt!	side 84
16.	Hvad sker der, når vi beder?	side 89
17.	Du får Helligånden	side 94
18.	Forbøn - en mægtig kraftkilde	side 99
19.	Hvad skal vi bede for?	side 104
20.	Udvid din cirkel	side 109
21.	Der er ingen afstand, når det gælder bøn	side 113
22.	Særlig bøn for Israel	side 118
23.	Tak, lovprisning, tilbedelse	side 124

Andre bøger af Anne Lise Madsen:

Mirakler i mit liv, kr. 70,-
Den kongelige lov, kr. 50,-
Kvinde, hvorfor græder du?, kr. 90,-
Tilbed Herren, min veninde! kr. 90,-
Født for at tjene, kr. 60,-
Esther, en konges brud, kr. 70,-

Skrevet sammen med Peter Madsen:

Bruden og Brudgommen, kr. 120,-
Bøn, faste og almisser, kr. 20,-

Skrevet sammen med Svend L. Madsen:

Du kan lede mennesker til Kristus, kr. 50,-

Kan bestilles direkte fra

Kristus til alle

Postboks 146, 6600 Vejen, Tlf./Fax 7536 7966

(Se iverdigt komplet bogliste bag i bogen)

Kapitel 1

Bed, og du skal få

Hvorfor skriver jeg en bog om bøn, når der i forvejen findes flere bøger om dette emne?

Det har i lang tid været en længsel i mig at skrive en bog til mine børnebørn og deres eventuelle efterkommere om, hvad jeg har oplevet gennem samfundet med Gud i bøn, fordi jeg kan se, at den verden, de vokser op i, er mange gange værre og ondere, end den, jeg oplevede som barn. Som bedsteforældre kan min mand, Peter, og jeg menneskelig set blive bekymrede og bange for, om de små, der nu vokser op, kan klare sig gennem livet og blive bevaret i troen på Gud, vor Fader og Skaber. Derfor beder vi for dem hver eneste dag. Derfor vil jeg også gerne fortælle dem alt det, jeg ved, der kan give dem en sikker grund under fødderne, så de kan stå fast i medgang og modgang i troen og tilliden til Gud.

Nu har jeg imidlertid opdaget i min tjeneste som missionær, at der er tusinder af kristne og ikke-kristne, der ikke ved, hvordan de skal bede. De er tvivlende, bange og deprimerede, når de tænker på fremtiden, og mange kan slet ikke finde ud af, hvordan man beder og får bøttesvar. Mange synes, det er svært at bede alene, at formulere sig i bøn til Gud, og der for vover de heller aldrig at bede, når de er sammen med andre. Dem vil jeg også gerne hjælpe og opmuntre gennem denne bog. Mange har et stort tomrum inde i deres indre, som jeg selv havde det engang, og de prøver at fylde dette tomrum med alt muligt forskelligt for at finde fred og ro. Derfor søger mange mennesker i vor tid ind i det okkulte for om muligt at finde en mening med livet der, men de oplever blot efter en tid, at tomrummet bliver endnu større, og der er yderligere kommet frygt og mørke ind i hjertedybet.

Sagen er, at da Gud skabte mennesket, blæste Han sin livsånde ind i os. Vi fik en del af Ham selv lagt dybt inde i vore hjerter. Men synden og mørket har fjernet mennesket fra Gud, og uden

fællesskab med Ham er vi som døde. Dog vil der i hvert eneste menneske være et råb dybt inde fra den del af Gud, vor Skabers livsånde, vi fik indblæst fra begyndelsen.

"Dyb råber til dyb", står der i Salme 42:8 (gl.overs), og i begyndelsen af salmen står der: *"Som hjorten skriger ved det udtørrede vandløb, sådan skriger min sjæl efter dig, Gud. Min sjæl tørster efter Gud, den levende Gud."*

Uden at vide det, råber alle mennesker i deres indre efter fællesskab med Skaberen, og Han på sin side længes efter os:

"Eller tror I, det er tomme ord, når Skriften siger:" Med nidkærlighed længes Gud efter den ånd, han har givet bolig i os, og viser så meget større nåde?" Jak.4:5.

Jeg tror, at så snart Han mærker den mindste erkendelse fra vor side af, at vi ønsker fællesskab med Ham, drager Han os ved sin Helligånd. Han starter en proces, som vil lede os tæt ind til Hans faderhjerte.

Det er min inderlige længsel, at denne bog må vække dig, kære læser, og give dig tro på Guds levende ord, Jesus Kristus, og at du vil udtale med din mund, at du ønsker at tro på Ham som din frelser og have fællesskab med Ham. Så er du begyndt på en tryk og sikker vej til himlen. Så viger mørket og frygten fra dit indre, og du vil opleve, at Gud bevarer og hjælper dig gennem livet og gennem døden.

Jeg ønsker derfor at tilegne denne bog til mine kære og til alle, der længes efter fællesskab med Gud og savner et fast holdepunkt med tryghed og fred midt i en verden, der er i den Ondes vold.

Det, jeg deler med dig her, er ting, jeg selv har oplevet gennem de mange år, jeg har været en kristen, men først af alt ønsker jeg, at det, jeg skriver, skal være funderet på Guds ord. Derfor vil du finde mange henvisninger til skriftsteder i Bibelen, så du kan være sikker på, at det, jeg skriver, ikke er noget, jeg har fundet på, men det er altsammen noget, der er funderet på Guds ord. Jeg har med vilje skrevet alle skriftstederne med, så du ikke i første omgang behøver at slå op i Bibelen hele tiden. Det vil gøre det

lettere for dig, og det er altid en meget stor velsignelse for mig at få lov at citere Guds ord.

Det er min bøn til Gud, at du, kære læser, vil finde vejen ind til et inderligt samfund med Gud, mens du læser videre i denne bog. Det at leve i Guds nærhed har forvandlet mit liv. Ensomhed, forkastelse, mindreværd og frygt må vige for den varme kærlighed, der strømmer ud fra Guds hjerte til mig, når jeg søger ind i Hans nærhed. Det er min bøn, du må få lov at opleve det samme.

Jeg vil ønske, at du efter hvert kapitel tænker en ekstra gang over, hvad du har læst og lader det arbejde i dit hjerte, inden du går videre. Tag god tid til at læse skriftstederne. De er Guds tale til dig.

*Må Herren velsigne dig og bevare dig!
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!
Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!*

Kapitel 2

Bønnens forunderlige verden

Jeg har glædet mig meget til at skrive denne bog om bøn, fordi jeg gennem et langt liv har oplevet, at samfundet med Gud er det allervigtigste for os mennesker, både når det gælder vort legemes ve og vel, vort sjælsliv og mest af alt vort åndsliv.

Jeg voksede op i et kristent hjem, hvor mine forældre dagligt bad og læste Guds ord for os fem børn. Jeg så, at deres liv trods mange svære prøvelser fungerede og lykkedes i kraft af deres trofaste fællesskab med Gud. Derfor var det i min barndom en selvfølge for mig at bede. Jeg turde ikke lade være!

Selv om jeg ikke altid var sød og rar og levede, som jeg burde, havde jeg en stadig forbindelse med Gud som en del af mit liv. Men jeg havde en overgang som barn fundet på en smart måde at dyrke dette fællesskab på: Når jeg gik i seng om aftenen, var jeg som regel meget søvnlig og træt. Så tog jeg en aften og bad en rigtig lang bøn og tog alle mine bønneemner med i min bøn til Gud. Når jeg så gik i seng næste aften, sagde jeg: "Kære Gud, jeg er så træt, men min bøn er den samme som i går. Amen!" Det gik kun et par dage i træk. Så var jeg godt klar over, at jeg måtte tale noget længere med Gud om tingene.

Når det var tordenvejrr, fik min søster og jeg lov at ligge tæt op af Mor i hendes seng. Så bad vi sammen, og jeg bad længe for mig selv for at være sikker på, at hvis lynet slog ned, og jeg skulle dø, så ville jeg komme til himlen!

Når man er barn, tænker man som et barn og handler som et barn, og jeg tror, Gud så til motiverne i mit hjerte. Jeg oplevede mange situationer i barneårene, hvor det virkelig kneb for mig, og når jeg så råbte til Gud, svarede Han mig.

Da jeg blev ældre og kom ud i arbejdslivet, var jeg en overgang

lidt på afstand af Gud. Men jeg ville alligevel gerne have fællesskab med Ham og med kristne venner. Mens jeg arbejdede som sygehjælper i Esbjerg, opsøgte jeg en kristen gruppe, som samledes til bøn en gang om ugen, og der prøvede jeg at være trofast. Jeg var den eneste unge, der var med, og jeg havde en 13-timers hård arbejdsdag. Så det endte med, at når jeg sammen med alle vennerne i bedegruppen bøjede mine knæ, og bønnerne begyndte, så faldt jeg i søvn. Jeg vågnede først, når alle de andre rejste sig og begyndte at skramle med stolene. Det var meget pinligt, og efter en tid holdt jeg op med at komme. Jeg må dog sige, at Gud i sin store nåde trods alt holdt fast i den ene ende af mit liv og bevarede mig. I den tid, hvor jeg levede på afstand af Gud, var der mange venner og især mine forældre, der bar mig ind for Guds trone i bøn hver eneste dag, og jeg er sikker på, at disse bønner bevarede mig og fik mig tilbage på det rette spor igen. Jeg tror derfor meget på forbøn, fordi jeg selv er et produkt af forbøn.

Senere i livet efter mange op-og nedgangstider lærte jeg, at uden fællesskab med Gud hver eneste dag gennem Hans ord og gennem bønnen, kunne jeg ikke leve.

Nu, hvor jeg har kendt Gud i mange år og tjent Ham i mange forskellige opgaver, er bønnen blevet det dyrebareste i mit liv. Samfundet med Gud er vigtigere for mig end at trække vejret! Jeg har det som salmisten siger i Salme 63:9:

"Gud, du er min Gud.--- Min sjæl hænger ved dig, og din højre hånd holder mig fast."

Derfra får jeg al min kraft, glæde og fred. Der henter jeg inspiration til alt, hvad jeg foretager mig. Jeg har lært meget om, hvordan jeg skal bede og få bønnesvar. Derfor vil jeg gerne dele med andre, hvad Helligånden har lært mig.

Guds inderligste ønske

Jeg nævnte før, at min sjæl skriger efter Gud, den levende Gud, som hjorten skriger efter vand. Men jeg tror, at Guds hjerte længes endnu mere efter fællesskab med os mennesker. Ja, jeg

tror, det er det, der ligger Ham allermest på hjerte. Han længes efter at have det med os, som Han havde det sammen med Ada og Eva i Edens have før syndefaldet: De vandrede sammen, talte sammen hver dag og havde det godt med hinanden. Adam og Eva fik alt, hvad de behøvede, og Gud gav dem lov til at styre alt i haven.

Siden syndefaldet kan vi læse i Bibelen om Israels historie, at Gud hele tiden søgte efter mennesker, der ville vandre med Ham, lytte til Ham, adlyde Ham og nyde Hans godhed og velsignelse. De mennesker, der gjorde det, oplevede Hans nærhed og barmhjertighed. Jeg oplever selv, at når jeg søger Gud af hele mit hjerte hver eneste dag, strømmer Guds velbehag ned over mig, og Han velsigner mig. Gud ønsker ikke et overfladisk fællesskab med mig, men der skal være et stadigt, trofast forhold mellem os.

Når vi læser Det gamle Testamente, finder vi, at de fleste mennesker ikke ønskede at leve efter Guds ord, og derfor står der om mange af de forfærdelige ting, der skete i deres liv. Da Israels folk på et tidspunkt besluttede at omvende sig til Gud og søge tilbage til Ham, sagde Han til dem gennem profeten Hoseas i Hoseas` bog 6:4 og 6:

"Hvad skal jeg gøre med dig, Efraim, hvad skal jeg gøre med dig, Juda? Jeres troskab er som morgentågen, som den tidlige, flygtige dug. - Troskab ønsker jeg, ikke slagtofre, kundskab om Gud, ikke brændofre."

Det er altså ikke vore store ord og mange ofre og gode gerninger, der bringer Guds nærhed med fred og velsignelse ind i vore liv, men vor oprigtige længsel efter at kende Ham, elske Ham og være tro imod Ham.

Er du et menneske, der aldrig har kendt Gud eller er kommet på afstand af Ham, skal du vide, at Han hører den mindste lille oprigtige bøn, du beder til Ham, ja, det mindste suk fra dig om at få fællesskab med Ham. Der skal ikke lange bønner til. Ønsker du at blive frelst og reddet for tid og evighed, kan du blot påkalde Jesu navn og bede Ham rense dit hjerte fra al synd og uretfærdighed og blive din frelser og Herre, så vil Han give dig

bønnesvar øjeblikkeligt! Jeg tror, at bønnen fra os mennesker om, at vi ønsker at blive Guds børn ved tro på Jesus Kristus, er den bøn, vi får hurtigst bønnesvar på. Vi læser i Bibelen om en tolder, der bad til Gud ud af sit hjertes nød:

"Gud, vær mig synder nådig!" Luk.18:13.

Han fik svar på sin ydmyge bøn med det samme.

Røveren, der hang på korset ved siden af Jesus, bad i sin tro på Jesus som Guds Søn om, at Han ville huske ham, når Han kom til sit rige. Jesus svarede ham med det samme: *"I dag skal du være med mig i Paradiset."* Jeg vil derfor fra begyndelsen af denne bog gøre det helt klart for enhver, at der ikke er fordømmelse hos Gud, når vi kommer til Ham. Han ønsker at frelse og redde os, og Han svarer på din bøn, når du beder om frelse. Læs 1. Johannes Brev 1:9 hver gang du er usikker på din frelse:

"Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os for al uretfærdighed."

Der er ikke noget, Gud hellere vil, end frelse dig og rense dit hjerte fra al synd og uretfærdighed. Det er jo det, Han hele tiden har længtes efter!

Men når du så er blevet en kristen og ønsker at leve et godt og harmonisk liv, er det vigtigt at kende bønnens forunderlige verden, hvor du oplever at bede til din himmelske Far og få bønnesvar, og hvor du får lov at opleve mange vidunderlige ting med Gud og dine medmennesker.

Jeg vil nu fortælle dig om nogle af de ting, jeg selv har oplevet med Gud i bøn og nogle af de principper, der er i Guds ord om bøn og om at få bønnesvar. Jeg vil også fortælle om, hvorfor jeg ikke altid selv har fået bønnesvar, og hvorfor mange kristne kan bede i årevis uden at høre noget fra Gud.

Kapitel 3

Mange slags bøn

Der er mange, der har spurgt mig, hvordan jeg har fået tid til at skrive så mange bøger, og hvordan jeg får emnerne og inspirationen til at skrive, når Peter og jeg har så travlt i missionsarbejdet. Det sker i lønkammeret! Jeg ville ikke undvære fællesskabet med Gud i bønner og Ordet for alt andet i verden. Alt det gode, der udspringer af mit liv, sker gennem bøn.

Jeg mislykkes og føler mig tom og forkastet uden mine samtaler med Gud, min Far. Mine nærmeste ved det, og de kan bevidne, at når jeg beder, er alt vel, og jeg kan leve et sejrende liv. Jeg får nye visioner og ideer og kraft til at gennemføre dem. Der sker noget fantastisk mellem himmel og jord, når jeg søger Gud og lytter til Ham. Når jeg ikke tager tid til bøn, bliver jeg vanskelig at være sammen med og kan meget let blive såret og "nede i kælderens".

Bønner har været den stærkeste faktor i mit liv i mere end 30 år, og jeg tror på, jeg skal få lov at opleve endnu større ting i fællesskabet med Gud i fremtiden.

Konstant fællesskab med Gud

Der er mange slags bøn. Vi kan gå på vort arbejde og bede til Gud eller leve i en stadig bønnekontakt med Gud gennem hele dagen.

Bøn i fællesskab med andre

Der er også meget rige løfter fra Gud over bøn, hvor to eller tre er samlet i Jesu navn og beder sammen. Der er Herren selv tilstede og virker fantastiske ting:

"Jeg siger jer også: Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske fader. For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt

dem." Matt.18:19-20.

Det vil sige, at også i et ægteskab eller et venskab, hvor to bliver enige om at bede om noget i Jesu navn, kan der ske store ting.

Bøn i Guds hus

Det er også vidunderligt at bede sammen i Guds hus. Jeg nyder at være med til møder, hvor man mærker, at bønnens ånd er udgydt, og der er frihed til, at mange kan bede og prise Gud med frimodighed. Vi har oplevet herlige bønnesvar, når menigheder har været enige om at bede for bestemte emner eller for personer, der er syge og ønsker helbredelse eller for mennesker, der trænger til hjælp på anden måde.

Lønkammerbøn

Men for mig er grundlaget for at kunne leve i kontakt med Gud hele dagen og at have frimodighed til at bede, når jeg er sammen med andre, at jeg beder i mit lønkammer. Der lærer jeg at være frimodig, åbne munden og bede højt, løfte mine hænder op til Gud og være fuldstændig fri, når jeg beder. Jeg vil senere bruge et eller flere kapitler på at fortælle om det, da jeg ved, at ordet i Matt.6:6 er sandt:

"Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig."

I dit lønkammer ser Gud dig. Han er i det skjulte, og Han vil svare dig. Den faste grundvold for hele dit liv bliver lagt, når du møder Gud der. Du får kraft, styrke og glæde i hverdagen, når du lærer dette.

Måden man beder på

Der er mange måder at bede på: der er hjertesuk og stille bønner, der er højrøstede bønner og nødråb til Gud, og der er lange bønner og korte bønner. Heldigvis kommer det ikke an på, hvor lange bønner, vi kan bede, eller hvordan vi udtrykker os, for

at vi kan være sikre på at få bøttesvar. Jesus har sagt:

"Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønnes for deres mange ord. Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det." Matt.6:7-8.

Jeg tror, vi høres på grund af hjertets indstilling. Nogle af farisæerne bad lange bønner for at blive set og hørt af mennesker. Men sådanne bønner virker ikke på Guds hjerte.

Jeg har tværtimod oplevet, at en meget kort bøn kan forårsage mægtige ting. Peter siger, jeg kender den korteste bøn i verden, og den har jeg brugt mange gange, når vi var i nød. Denne bøn består af et ord, som jeg råber ud, når tingene pludselig ser helt håbløse ud, eller vi kommer i uventet fare. Jeg råber: "Jesus!"

Jeg har til tider været så langt ude i prøvelser og kampe, at jeg blot kunne sukke eller råbe: "Jesus!" Og Gud hørte mit nødråb. Til tider har vore børn været så syge, at jeg blot kunne råbe: "Jesus, Jesus, hjælp!" Eller vi har stået midt i busklandet i Afrika og ikke vidst, hvad vi skulle spise næste dag. Eller vi har oplevet så store skuffelser, at vi ikke har turdet fortælle andre om det og ikke vidste, hvad Guds vilje var med vore liv i sådan en situation. Jeg måtte bare græde og sukke til Gud. Da har jeg mærket Gud så nær, at jeg følte, Han var i værelset sammen med mig og talte trøstende, styrkende ord ind i mit hjerte.

Jeg har oplevet flere gange, når vi kørte i Afrika, hvor der var så fedtet og glat på de lerede veje, at vi nær var kørt ud over vejkanten og ned i afgrunden, at jeg skreg Jesu navn ud i min angst, og bilen stod pludselig midt på vejen i sikkerhed. Vi var igen på ret køl.

Jeg har ofte oplevet i små praktiske hverdagsting, at Gud har hørt mit lille suk om hjælp og svaret, som kun Han kan svare.

Der er mange måder at bede på, og det er vigtigt, vi udtrykker med vor mund, det, der er i vore hjerter. Også selv om det kun er et suk. Det skaber en forløsning indeni en, når man bevidst søger kontakt med den levende Gud.

At skrive til Gud!

Vi har en god ven, der skriver breve til Gud! Vi var sammen med ham fornylig, og han læste da en bøn, han havde skrevet til Gud for et par år siden. Det var en bøn skrevet ud af hjertets nød og med mange spørgsmål til Herren om, hvorfor omstændighederne var, som de var på daværende tidspunkt i vor vens og i hans menigheds liv. Nu to år efter kunne han skrive et takkebrev til Gud, fordi tingene havde løst sig, og hans hjerte var fyldt med glæde og lovprisning. Da jeg hørte ham fortælle, fik jeg selv lyst til at skrive til Gud.

Det er muligvis sådant, der har forårsaget, at man i tidligere tiders kirkeliv skrev bønner til Gud ved bestemte lejligheder, og mange af disse bønner er nu samlet og brugt som bønnebøger. Nogle har meget svært ved at formulere en bøn selv og kan bruge denne udvej. Men det er vigtigt, at alle vore bønner kommer fra hjertet og ikke blot er en lært remse.

Vi arbejdede i en årrække sammen med missionær Axel Jensen og hans kone, Klara, i Tanzania. Vi havde en meget velsignet tid sammen, og vi lærte meget om bøn, mens vi arbejdede sammen med disse to kære kristne venner. Axel havde en bog, hvor han skrev alle sine bønneemner op på den ene side af sin notesbog. På den anden side skrev han, når han havde fået bønnen svar. Det blev til mange bønnen svar i de år, vi var sammen, og det styrkede vor tro at huske på, hvor mange gange Gud havde hørt og svaret på bønnerne. Der er sikkert mange af os, der glemmer, hvor mange gange Gud har svaret på vore bønner, så det var måske en god ide for nogen at have sådan en "bøn-og-svar-på-bøn-bog".

At synge bønner og lovprisning til Gud

Vi oplever i vor tid, at mange sangere formulerer de mest vidunderlige bønner og lovprisninger til Gud i sange og kor. "*Sangens tid er inde,*" står der i Højsangen 2:12, og det kan man i sandhed sige om vor tid. Der er aldrig i min tid forfattet så mange kristne sange som nu, og mens man synger disse bønner og

lovprisninger til Gud gennem sange og kor, kan man fyldes af Helligånden, så man fornemmer en herlig forløsning i sit indre. Man mærker virkelig, at man er i kontakt med den levende Gud, mens man priser og tilbeder Ham gennem sange. Jeg holder selv usigelig meget af at bede til Gud gennem nogle af de gamle sange:

"O, gør min sjæl hvid som nyfalden sne,--"

"Gør, som du vil, Gud, gør, som du vil.--"

Igennem disse og mange lignende sange føler jeg, min bøn stiger lige op foran Guds trone.

Man hører også i vor tid, at nogle synger i Ånden, det vil sige, de synger alt det til Gud, som fylder deres hjerter, enten på deres eget sprog eller i tungetale, som omtales i 1.Kor.14:15:

"Jeg vil bede med ånden, men jeg vil også bede med forstanden; jeg vil lovsynge med ånden, men jeg vil også lovsynge med forstanden."

Er du med i en kirke, hvor du hører sådanne sange til Gud, skulle du prøve at synge de ord, der fylder dit hjerte, til Gud på din egen melodi. Det er ofte lettere at synge sine inderste følelser ud til Gud end at sige dem. Der er en del kristne, der har sagt til mig, at det er meget svært for dem at være med, når mange synger i ånden på møderne, da de ikke selv har fået tungetalens gave og derfor føler sig udenfor. Men du kan synge i ånden på dansk! Tænk på, at du står foran Herren. Han er lige så nær ved din side, som din skygge er ved siden af dig, når du går på vejen i solskin. Syng til Herren, at du elsker Ham. Syng halleluja! Pris Ham, som har givet sit liv for at frelse dig. Det forløser en stærk glæde og fred i dit hjerte. Vær ikke bange for at vise Gud dine følelser!

Hvis Gud giver dig en sang eller en bøn i nye tunger på et offentligt møde, kan du bede Gud give dig tolkningen af din tungetale, så alle kan forstå, hvad den betød:

"Derfor skal den, der taler i tunger, bede om at kunne tolke det, han siger." 1.Kor.14:13.

Gud er hverken døv eller blind

Er det ikke stort at vide, at Gud hører vore hjertesuk, bønner og nødråb? Han ved nøjagtig, hvordan vi har det, og Han slipper os ikke af syne, når vi tilhører Ham som Hans børn.

Hør, hvad der står i Salme 33:13-14 og 18:

"Herren ser ned fra himlen, han ser alle mennesker. Fra sin bolig iagttager han alle dem, der bor på jorden. - Men Herrens øjne hviler på dem, der frygter ham."

At det betyder meget for Gud, at vi søger Ham, står der om i Salme 14:2:

"Herren ser fra himlen ned over menneskene for at se, om der er en forstandig, en, der søger Gud."

Jeg tror, at mange danskere beder til Gud. Jeg har talt med mange, der indrømmer, at de gør det. Og rigtig mange beder "Fadervor" hver aften, inden de skal sove. Jesus har selv lært os denne bøn, og når vi beder den fra vore hjerter og mener hvert ord, hører Gud os og vil svare på vore bønner. Men det er dejligt, når man får mod til også at tale med Gud om de mange andre ting, der ligger på ens hjerte. Mange tror, det skal være meget højtideligt og fuldkomment formuleret, når man siger noget til Gud, men jeg ved, vi kan tale med Gud som til vores far, og Han forstår ganske almindelig dansk!

Tag tid til bøn

Jeg tror, at det allervigtigste for Gud er, at vi tager tid til at være sammen med Ham og vil dele alt med Ham og lade Ham hjælpe os og lede os i både småt og stort.

En ting, jeg har fundet ud af, og som jeg gerne vil indprente alle, der ønsker et stærkt bønsliv, er:

Du **får** aldrig tid til at bede. Du skal **tage** tid til bøn!

Den onde ved, hvor vigtigt fællesskabet med Gud er for den enkelte af os, og han vil bruge alle til rådighed stående midler for at hindre os. Det kræver derfor et stærkt ønske hos den enkelte af os at ville leve nær hos Gud og en stærk vilje til at afsætte tid til Ham i vor hverdag. Men er man først kommet ind i dette rige bønsliv, kan man ikke leve uden!

Kapitel 4

To vigtige forudsætninger for bøn og bønesvar

Når vi skal bede, er der noget meget vigtigt, vi skal huske. Der står i Hebræerbrevet 11:6:

"Men uden tro er det umuligt at behage ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham."

Det er altså umuligt at behage Gud uden tro og uden at forvente noget fra Ham. Det er de to store forudsætninger for, at vi kan komme frem for Guds trone med vore bedeemner og få bønesvar. Lad mig få lov at gentage dette:

Du må tro, at Gud er til, og
du må tro, at Han lønner dig, når du søger Ham.

Det med at tro, at Gud er til og vil svare på vore bønner, kan måske være svært for nogle af os, fordi vi har bedt og bedt om bestemte ting i lang tid uden at få bønesvar. Er Gud så virkelig til? Mon Han vil svare mig, når jeg beder? Jeg har ofte selv været i den situation. I et senere kapitel vil jeg gerne fortælle nærmere om, hvorfor vi til tider beder og ikke får bønesvar. Der er nemlig mange hindringer, som vi selv kan være med at fjerne, så vi får lov at opleve, at Gud svarer os. Jeg har til andre tider fået så mange bønesvar, at jeg kunne skrive flere bøger om det, og det er igennem disse oplevelser, jeg har lært nogle af Guds principper for bøn.

Jeg har fundet ud af en ting, som er nødvendig for mig at gøre for at få denne stærke tro på, at Gud er til, og at Han vil lønne mig, når jeg søger Ham.

Guds storhed og almagt

Inden jeg begynder at bede, må jeg minde mig selv om, hvem det er, jeg beder til!

Det er ikke en afgud, en udskåren figur, et stykke træ, en sten eller en gud lavet af andre døde materialer, jeg beder til. Det er heller ikke et menneske, jeg skal tale med. Det er ikke pastoren, eller en helgen eller jomfru Maria. Det er Gud, himlens og jordens skaber, Gud, den Almægtige, jeg kommer til og skal tale med!

Jeg må tænke på Guds storhed og se Ham og Hans store gerninger med troens øje, når jeg skal bede. Jeg kan se Ham gennem Hans vidunderlige skaberværk og alle de store ting, Han har gjort for mig. Men jeg ser Ham stærkest i Hans profetiske ord, som går i opfyldelse til mindste detalje.

Hvordan tror man på den rigtige måde?

Når du søger Gud ved at læse og høre om Ham i Ordet, **vælger du** at tro på Ham. Når du har valgt at tro på Ham, og du fortsætter at fylde dit sind med Hans ord, vokser din tro.

Der er mennesker, der har **valgt** at tro på udviklingsteorien, som siger, at vi selv og alt, hvad vi ser omkring os, er blevet skabt ved en tilfældighed og en udvikling. De har **valgt** at tro, at der ikke er nogen Gud, og de tror, at når de dør, er det hele slut. Det gør dem så dejligt fri for at skulle stå til ansvar for deres liv ind for en levende Gud. De har ingen beviser for denne teori, men de vælger at tro, den er rigtig.

Andre **vælger** at tro, at vi bliver født igen og igen og med tiden kan blive gode nok til at tilfredsstille guderne. Det er synd for mennesker, der har valgt at tro på denne teori. Vi har set i de asiatiske lande, hvor stor en forbandelse denne tro er for folket. De stræber og stræber gennem hele livet for at tilfredsstille en eller flere guder, og alle de lidelser, de kommer igennem, er en straf for de dårlige ting, de gjorde i deres "tidligere liv." Hvis man hjælper sådanne mennesker, modarbejder man gud, siger deres lærere, så deres straf bliver forlænget! De skal gennem lidelserne, så de kan lære at leve ordentligt. I næste liv kan de så

måske få et bedre liv.

Bibelen siger i Hebr.9:27:

"- det er menneskenes lod at dø en gang og derefter dømmes.-"

Adam blev skabt af jordens støv, og vi, som dør nu og lægges i graven, bliver igen til støv. Men vor sjæl lever evigt og skal derefter stå til regnskab ind for Gud for vore gerninger, både onde og gode.

Vi har **valgt** at tro på den levende Gud, himlens og jordens skaber, vor himmelske Far og på Hans Søn, Jesus Kristus! Når vi begynder at tænke på Ham og se på Hans storhed, vokser vor tro, og vi kan bede Ham om hvad som helst i Jesu navn. Han tager imod os, som vi er, når vi kommer til Ham. Det er ikke os selv, der skal lave os om til at blive gode nok, men Han virker ved sin Helligånd og gennem sit ord i vore hjerter, så vi bliver forvandlede til at ligne Ham. Vi har oplevet den fuldkomne lykke og velsignelse ved denne levende tro på en levende Gud, en almægtig Gud, en vidunderlig stor Gud. Han er ikke lavet af sten, træ eller metal. Han er den eneste sande Gud, som lytter, når vi beder og elsker os med en evig kærlighed.

Hvis du begynder at bede til Gud uden at tænke på Hans storhed og almagt, kan det være svært at bede om mirakler. Du kan mærke, når du for eksempel kommer til et møde, hvor der i indledningen af mødet er bøn, hvor man kan lægge sine bønneemner frem, at man ofte i stedet for at se på Guds storhed, ser på problemerne. Man starter med at fortælle Gud om de mange svære ting, man står i. Man tænker på de umulige situationer, man søger forbøn for, og jo mere man tænker, jo mindre bliver ens tro.

Men hvis man starter bønnen med at prise Gud for Hans storhed, Hans almagt og kærlighed, vokser troen lige med det samme i hjerterne, og det bliver meget lettere at bringe problemerne frem for Gud bagefter. Vi ved, alt er muligt for Ham.

Jeg kan se blandt de store troshelte i Bibelen, at når de havde store uoverskuelige problemer, de ville bringe frem for Gud, startede de altid med at prise Ham. De startede meget ofte med

at nævne noget om alle de underfulde ting, Han har skabt, om universet, stjernerne, havet, bjergene og mange andre ting. Meget ofte startede de også med at minde Herren om Hans store løfter til forfædrene og om Hans trofasthed gennem tiderne. Derefter bragte de deres situation frem for Gud med hjerterne fyldte med tro og vished om bønnesvar, og Gud svarede på deres nødråb.

Det er meget vigtigt for os, enten det er en kort bøn, vi beder, eller det er lange bønner med mange ting, vi har på vore hjerter, at vi først tænker på Guds storhed og almagt.

Se Gud i Ordet

Hvis du gerne vil have et fantastisk indblik i lidt af Guds storhed, skulle du ofte læse Åbenbaringsbogens 4. kapitel. Det er et kort kapitel, hvor apostlen Johannes fortæller os om den mægtige åbenbaring, han fik af himlen og Guds trone. Johannes fortæller os om, at han så ind i himlen, hvor han så En sidde på en trone. Han siger, at den, der sad på tronen, var at se til som jaspis og sarder, og der var en regnbue rundt omkring tronen at se til som smaragd. Han fortæller videre om, hvordan Gud bliver æret i himlen af alle de ældste, af serafer, engle og andre himmelske væsener. Jo mere du læser, jo mere bliver du grebet af gudsfrygt og tro på, at den Gud, som sidder på tronen, har sagt, at Han er din far, og Han formår at klare dine problemer. Jeg bliver aldrig træt af at læse dette kapitel.

Se Kristus i Ordet

Fortsætter du med Åb. 5. kapitel, får du et ligeså vidunderligt billede af Jesus som det slagtede Lam, der bar al verdens synd, og som er værdig til at få al lov og pris og ære. Efter at have læst disse kapitler får man lyst til at kaste sig ned på knæ og tilbede og lovprise vor mægtige Gud og Skaber og vor elskede frelser, Jesus Kristus.

Du oplever, at al vantro må vige fra dit hjerte, og du ved med sikkerhed, at det ikke er noget almindeligt væsen, du beder til, men det er den levende Gud! Han, som sidder på tronen, Han er

hellig. Han er mægtig. Han er retfærdig, også selv om vi mennesker til tider kan synes, Han er uretfærdig. Han er suveræn, og Han ved, hvad der er bedst for os.

Når du begynder at bede, så brug din mund til at prise Gud for Hans storhed. Du kan sige: "Gud, du er hellig, ren, retfærdig, strålende og mægtig. Jeg kan ikke overskue mine problemer, men det kan du. Du sidder på din trone og har overblik, og du elsker mig og vil hjælpe mig. Du har alt under kontrol." Du kan begynde at nævne Guds løfter i Ordet og minde Ham om alt det, Han har sagt, og du vil opleve, at jo mere du gør dette, jo større bliver Gud, og jo mindre bliver du selv.

Nogle kristne har spurgt mig: "Hvordan kan du sige så overbevisende, at du elsker Jesus? Hvordan kan man vide, om man virkelig elsker Ham?"

Det er meget let at svare på. Hvis du elsker at læse og høre Ordet, elsker du Jesus. Hvis du er ligeglad med Ordet, er du ligeglad med Jesus. Jesus Kristus er Guds levende ord til os. Tænk over det, når du læser og lytter til Guds ord. Indtag det som åndelig mad for din sjæl og ånd, og du vil mærke efter et stykke tid, at du bliver mættet inde i dit indre. Jesus er det levende brød, som kom ned fra himlen. Vi må spise det, leve af det og elske det. I de lande, hvor det er forbudt at have en Bibel, er nogle mennesker villige til at give deres liv for at have en Bibel. De kan ikke undvære Ordet. De elsker Jesus = Ordet.

Se på dig selv, som Gud ser dig

Hvis du vil prøve at forestille dig, hvordan du ser ud set oppe fra Guds trone, kan du se dig selv så lille som den mindste lille myre, som man næsten ikke kan få øje på. Men Gud ser dig, og Han ser mig. Og for Ham er hvert eneste menneske en dyrebar skabning, som Han længes efter fællesskab med. Enten vi føler os små eller store, værdige eller uværdige, så er vi Guds børn, som Han har skabt i sit eget billede, og vi læste før i salmerne, at Guds øjne ser os, og Han skuer ud over jorden for at se, om der dog er en retfærdig, der søger Ham. Tænk på det, når du skal bede. Guds

hjerter fryder sig, hver gang der er nogen, der søger Ham. Når du ser din egen ringhed, så husk, at Gud er stor, og alt er muligt for Ham.

Mennesker kan udrette utrolige ting

Mennesker kan præstere meget i dag, og kundskaben er blevet så stor, at man synes, den menneskelige viden snart har nået bristepunktet. Men Gud er større!

Jeg bliver aldrig færdig med at undre mig over alt det, mennesker har kunnet udrette. Vi har en meget lille transistorradio på størrelse med en stor tændstiksæske, som vi har med os overalt i verden, hvor vi rejser. Den er skrøbelig og gammel og har en meget lille antenne. Men overalt, hvor vi kommer, er det muligt at opfange lydbølger fra Danmark og høre den danske presse. Det er dejligt at kunne følge med i, hvad der sker hjemme, når man er så langt væk. Men tænk, at mennesker har fundet ud af, at alle disse tusinder af lyde fra alle verdens lande suser gennem æteren hele døgnet rundt og kan opfanges på sådan en lille radio! Hvem kan forklare det? Hvem kan tro, det er sandt? Vi ved, det er sandt, fordi vi afprøver det, og det virker.

Endnu mere forunderligt og sandt er det, at billeder farer rundt i atmosfæren omkring jorden og kan opfattes på vore TV skærme i de helt rigtige farver. Hvilken opdagelse! Du kan med de rigtige antenner gennem satellitter opfatte mange forskellige programmer på din TV skærm og sidde og trykke på fjernbetjeningen frem og tilbage og skifte fra det ene program til det andet. Disse billeder er i luften. Menneskelig kundskab har fundet ud af at udnytte disse fantastiske resurser.

Gud er altid større!

Når du har tænkt på, hvad mennesker kan udrette, så tænk på Gud! Bare du siger: "Jesus!" så ryger det gennem Guds antenne lige op for Hans trone, og Han opfatter hvert eneste af dine ord i samme øjeblik, de er udtalt. Han ser dig, som du er, - i farver! - Er det ikke forunderligt? Der står endda i Salme 139, at før de ord, vi

vil sige, er blevet til på vor tunge, så ved Han det. Han kender vore tanker i frastand, og vi kan ikke skjule noget for Ham. Det er uforklarligt, men det er sandt!

Egentlig skulle man tro, at vi ikke behøvede at bede, for Herren ved allerede, inden vi beder, hvad vi behøver. Men Han vil have fællesskab med os. Priset være Hans navn! Han ønsker, der skal være en kommunikation mellem himmel og jord, mellem os og Ham.

Alle de radio- og tv-bølger, vi bruger, farer jo rundt omkring jorden, men de bølger, der går direkte op til Gud, er meget stærkere og høres meget tydeligere. Halleluja!

Vi må bede Gud om en barnlig, enfoldig tro på Ham, så vi kan bede med et lille barns tro på vor store, stærke far og opleve, at Han hører os.

Jeg er meget barnlig, og det ønsker jeg at blive ved med at være, så jeg oplever mange bønnesvar i min hverdag. Forleden, da Peter skulle rejse til udlandet, var vores pas væk. Det er sket før, og vi er ret skamfulde over, at vi endnu ikke har lært at have så meget orden i tingene, at vi lige nøjagtig ved, hvor de er. Vi ledte og ledte begge to men uden resultat. Til sidst sagde jeg: "Nu er jeg træt. Jeg lægger mig på sofaen og spørger Herren, hvor de pas er henne." Jeg sagde: "Kære Herre, du ser, at vi ikke ved, hvor passene er. Du er den eneste, der ved, hvor de ligger. Kan du ikke fortælle mig det?" Der gik ikke mange minutter, efter jeg havde bedt, at jeg kom i tanker om en ganske bestemt lomme i en ganske bestemt taske, hvor vi endnu ikke havde ledt. Og ganske rigtigt! Da jeg fandt den frem, lå passene der. Gud er god, og engang imellem synes jeg, jeg kan se Ham sidde og smile oppe i himlen, og ind imellem ryster Han overbærende på hovedet af os, når vi ikke kan finde ud af det. Han elsker os! Han er vor store, almægtige Gud og Far. Lad os lovprise Ham uanset omstændighederne!

Kapitel 5

Se Guds storhed

Vi lærer hemmeligheden ved bøn gennem Guds ord. Fjenden, den onde, vil gøre alt for at hindre os i at læse Ordet. Men også her må vi **tage** tid til at læse og grunde over det, vi læser. Jeg får stor tro og styrke i bønnen ved at læse om de mange i Bibelen, som bad og fik bøttesvar. Der er nogle meget vigtige principper i den måde, de bad på, som giver tro og sejr også for os, når vi tager ved lære af dem.

Tro Ham uden at tvivle

Når vi læser om Jesu mirakler i Ordet, var der altid en undervisning om tro i det, Han gjorde og sagde. Og, som vi læste, er det umuligt at behage Gud uden tro. Hvis vi altid kunne "tage og føle på" de ting, vi oplever og nøjagtig gøre det rigtige i enhver situation uden at skulle tro på Gud og på Hans vilje til at hjælpe os på den rette måde, ville vort kristenliv ikke være et trosliv, og så ville Gud ikke blive æret igennem vore liv.

Hvordan lærer vi at tro?

Paulus fortæller os på en meget enkel måde i Rom.10:17, hvordan vi lærer at tro:

"Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord."

Så enkelt er det!

Jeg har selv oplevet i mit lange liv som et Guds barn, at det er gennem at læse Ordet, min tro vokser. Mange kristne kan godt nøjes med at høre Guds ord, når præsten prædiker i kirken om søndagen. Det er godt at høre en god prædiken, men da er hele dit kristenliv baseret på, hvad et andet menneske har fået ud af at læse Ordet. Det er meget vigtigt, hvis vi vil have et sundt åndeligt liv i Guds nærhed, at vi er i et nært personligt forhold til Ham

gennem Hans ord. Uanset om du mener, du får noget ud af at læse det hver dag eller ej, så vil Guds ord give dig tro, hvis du læser det med en længsel efter Gud i dit hjerte. Min tro bliver mere og mere urokkelig uanset omstændighederne, fordi Guds ord er min daglige kost.

Troen styrkes i prøvelser

Det kan vi ikke lide at høre, men det er sandt. I 1.Pet.1:3-9 underviser Peter os om den uforgængelige, ukrænkkelige og uvisnelige arv, der ligger gemt til os, som ved Guds magt ved troen bevares til en evig frelse. I versene 6-9 skriver han:

"Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troen mål, jeres sjæles frelse."

Det er, når vi har det svært, at vor tro prøves, og vi skal lære at bede sådan under prøvelser, som Ordet lærer os at vi skal bede. I Jakobs Brev 1: 2-6 undervises vi også om, at det er gennem prøvelser, vi bliver stærke i troen:

"Mine brødre, I skal kun regne det for glæde, når I kommer ud for prøvelser af forskellige slags; I ved jo, at når jeres tro prøves, skaber det udholdenhed. Og udholdenheden skal føre til fuldenkt værk, for at I kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget. Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den."

Tænk, at vi kan blive fuldkomne og helstøbte i vor tro! Jeg elsker ordet helstøbt. Det er mit inderlige ønske at være en helstøbt kristen, en Gud kan regne med i et og alt.

Men Jakob er meget kontant, når han fortsætter i versene 6-8:

"Men han skal bede i tro uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden. Det

menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd."

Må Gud hjælpe os til hverken at være ustadige eller tvesindede men ligne de gamle troskæmper i Bibelen.

Kong Hizkija var engang i store vanskeligheder, og han besluttede sig for at bringe sin nød frem for Gud. Men hør, hvordan han startede sin bøn:

"Hærskarers Herre, Israels Gud, du, som troner på keruberne. Du alene er Gud over alle jordens kongeriger. Du har skabt himlen og jorden." Es.37:16.

Han startede med at se Gud som den, der troner højt over alle ting og er herre over alt. Derefter fik han tro til at komme frem med sin nød for Guds trone, og han var sikker på, Gud ville lønne ham.

Da Nehemias hørte om den sørgelige forfatning, Jerusalem var i, satte han sig hen og fastede og græd og bad for himlens Guds åsyn:

"Ak, Herre, himlens Gud, du store og frygtindgydende Gud, der bevarer pagten og troskaben mod dem, der elsker dig og holder dine bud! Lad dit øre lytte og dine øjne være åbne, så du hører din tjeners bøn,----" Neh.1:5-6.

Han mindede Gud om, at Han er den Gud, der holder løfter og hjælper dem, der elsker og adlyder Ham.

Menigheden i Jerusalem bad for Peter og Johannes og hele den forfærdelige situation, de var i. De startede deres bønner med en mægtig proklamation om Guds storhed:

"Herre, du, som har skabt himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer,- " Ap.Gern.4:24.

Derefter mindede de Gud om Hans ord, og vi læser om, hvordan stedet rystede, efter at de havde bedt, og de fortsatte med stor tro og frimodighed og uden frygt.

Har du tid, vil det være godt at læse om Guds storhed for eksempel i Es.40:9-31. Han er den Gud, der kommer med styrke. Han er hyrden, der vogter dig, bærer dig på sin arm, løfter dig op og leder dig.

Jeg har lært meget gennem at læse Salmerne. Kan du ikke sove om aftenen eller om natten, er det vidunderligt at læse en eller flere salmer. Der kommer en dejlig ro over sindet. Du genkender din egen situation i meget af det, du læser, og du får en stærk tillid og tro til Gud, mens du læser. Bagefter er det let at prise Gud og bede. Senere sover du trygt og godt. Det er bedre end sovepiller!

Mange af Salmerne er bønner til Gud. Du møder kong David i stor nød, forfulgt af sine fjender eller sine fordømmende tanker. I andre Salmer ser du, hvordan han finder Gud og Hans storhed ved at prise og tilbede Ham. Han begynder mange af Salmerne med at proklamere, hvor mægtig Gud er, og at Han alene er hans tilflugt og styrke og hans faste borg.

Der var engang en, der sagde til mig, at han syntes, jeg priste Gud for meget, da der jo var og er mange svære ting her i livet, som man må se i øjnene. Jeg kom lidt i konflikt med mig selv og tænkte: "Er jeg for optimistisk, og er det for urealistisk at prise og takke Gud midt i en ond verden, hvor vi dagligt møder så mange svære ting?" Da talte Guds Ånd til mig i mit indre og sagde: "Prøv at læse salmerne i Bibelen fra først til sidst, og du vil se, hvordan de starter med mange bønner om udfrielse fra svære prøvelser og kampe. Men jo længere du kommer frem i salmerne, vil du finde, at lovprisningen stiger mere og mere. De sidste salmer er fyldt med lovprisning til Herren,- mange store halleluja-råb til Gud, som sidder på tronen og har magt over alle ting. Der nævnes næsten ingen prøvelser og kvaler i de sidste Salmer, men alt munder ud i, hvor stor Gud er."

Jeg begyndte at læse salmerne igen og fandt ud af hemmeligheden ved at prise Gud for Hans storhed. Til sidst, når vi går ind til den himmelske herlighed, vil lovprisningen ingen ende have. Det vil som i de sidste salmer være eet stort hallelujaråb til vor almægtige Gud, som sidder på tronen og hersker i al evighed.

Vi er stadig på jorden, men vi er allerede her himmelborgere.

Efter vi er blevet Guds børn, er vi gæster og fremmede her på jorden, og ved troen på Kristus er vi sat med Ham i den himmelske verden oven over omstændighederne og kan prise og tilbede Ham for evigt.

Når vi læser om Job, som kom igennem så mange store prøvelser, som menneskelig set må have været meget hårde at se Guds mening med, kan vi lære meget af at læse kapitlerne 38-39-40 og 41. Der læser vi om, hvordan Gud taler til Job om sin storhed. Det er meget fascinerende at læse de fire kapitler. Gud stiller Job nogle afslørende spørgsmål gennem kapitel 38:

"Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? - Hvem spærrede havet inde bag porte, da det brød ud af moderlivet, - har du nogensinde beordret morgenen frem, anvist morgenrøden dens plads, - har du været ved havets kilder, har du vandret på urdybets bund? - Hvor er vejen til lysets bolig, og hvor har mørket sit hjem? - Har du været ved sneens forråds kamre, har du set haglenes forråds kamre? - Hvor er vejen til stedet, hvor lyset spredes, hvor østenvinden breder sig over jorden? Hvem har boret kanaler til regnskyllene og banet vej for tordenskyerne, - kender du lovene for himlen, bestemmer du dens magt over jorden?"

Derefter kommer der en lang tale fra Gud om, hvad Han har gjort. Du skulle tage tid til at læse disse kapitler, når du har det svært, og de vil vise dig Guds storhed. Efter at Job havde lyttet til denne tale, ærer han Gud midt i sine frygtelige prøvelser. Jeg tror, det er vigtigt, vi læser disse bibelske beretninger for at lære, hvordan vi skal bede og tro.

Hvis vi inderligt ønsker at komme ind i det tætte fællesskab med Gud i bønnen og Ordet, skal vi regne med, at Gud tillader visse svære ting at komme på vor vej. Gennem omstændighederne, vi møder, bliver vi knust. Vort eget jeg må dø, så Guds storhed kan stråle frem i vore liv. Vores afmagt og svaghed vil da udløse Guds mægtige kraft.

Kong David lærte at prise Gud for Hans storhed i svære tider.

Hvis du læser Salme 18, bliver du overvældet af Guds storhed

og magt. David starter salmen med en mægtig lovprisning til Gud:

"Jeg elsker dig, Herre, min styrke; Herren er min klippe, min borg, min befrier, min Gud, mit bjerg, hvor jeg søger tilflugt, mit skjold, min frelses horn og min fæstning."

Jeg tænker ofte: "Hvordan finder David denne vidunderlige, stærke måde at udtrykke sig på?" Senere kommer han frem med sine inderlige bønner til Gud om hjælp. Da vil du se, hvordan Gud rejser sig i al sin væld. Himmel og jord skælver, elementerne kommer i oprør, når Gud stiger ned for at hjælpe sin tjener, David. Han drager ham op af det dybe dynd og sætter hans fod på en klippe og frier ham fra alle hans fjender. Efter David har fået hjælp, priser han Gud af hele sit hjerte. Sådan vil Gud også hjælpe dig og mig, når vi beder i tro til Ham midt i hverdagens mange forviklinger.

Dette får du bekræftet igen i Åbenbaringsbogen 5. og 8. kapitel, hvor der står om, at de helliges bønner stiger op for Guds trone, og Han samler dem i guldsåle og husker, hvad vi har bedt om. Det er et vidunderligt, trosstærkende budskab. Jeg kan forestille mig, at der godt kan være 10-1200 bønner samlet sammen i guldsålene, og så siger Gud pludselig til englene: "Kom, og fyld ekstra røgelse ovenpå alle disse helliges bønner, så såålene flyder over." Amen! Halleluja! Så kommer Herren med mægtige bønnesvar, så vi må sige: "Han har gjort langt større ting for os, end vi kunne fatte eller forstå." Kære ven! Dine bønner er ikke forgæves. Herren husker dem og vil i sin time svare dig.

Jeg håber inderligt, at troen må vokse i dit hjerte, mens du læser. Gud kalder dig i sin store kærlighed ind i et tæt fællesskab med Ham, hvor du kan bede om hvad som helst i Jesu navn og få bønnesvar.

Vi læser om Daniel, at han var i fangenskab i Babylon. Kong Nebukadnesar havde en drøm, som det endte med, Daniel skulle tyde for ham, da ingen andre kunne. Daniel vidste, at hvis han ikke kunne tyde drømmen, var han dødsens, men han sagde i Dan.2:28:

"Der er en Gud i himlen, som kan åbenbare hemmeligheder."

Da Daniel gik i bøn til sin Gud, fik han at vide, hvad drømmen betød, og han kunne fortælle det til kongen. Hvis du læser i Dan.2:18 vil du se, hvordan Daniel priser Gud og fortæller om Guds storhed. Vi kan lære meget ved at læse om dette.

Når vi læser i Dan.9:4 om, hvordan Daniel reagerede, da han fandt ud af, hvordan det stod til med Jerusalems tilstand, begyndte han sin tryglende bøn med at prise og takke Gud for Hans almagt og storhed:

"Ak, Herre, du store og frygtindgydende Gud, som bevarer pagten og troskaben mod dem, der elsker dig og holder dine befalinger!"

Derefter kom han frem for Gud med sin dybe nød, og han fik svar på sine bønner.

Kong Salomo bad i 1. Kong.8:22-53 en bøn til Gud, som er så vidunderlig, at man forstår, han må have været fyldt med Helligånden, da han bad. Men læg mærke til, at bønnen begyndte med en mægtig proklamation om Guds storhed. Han bredte sine hænder ud mod himlen og startede med at bede:

"Herre, Israels Gud, der er ingen Gud som du, oppe i himlen eller nede på jorden, en Gud, der bevarer pagten og troskaben mod dine tjenere, når de af hele deres hjerte vandrer for dit ansigt." Og i vers 27 siger han midt i sin bøn:

"Nej, himlen og himlenes himmel kan ikke rumme dig;"

Kan du høre, hvilken tro der er i Salomos hjerte på, at Gud er til, og Han lønner dem, der kommer til Ham?

Du kan spørge dig selv: "Jamen Gud, som er så stor, ser Han virkelig mig lille menneske?" Vi læser i Johs.4:23, at Gud søger efter mennesker, der vil tilbede Ham i ånd og sandhed. Det er svært for Gud at finde nogen, der søger Ham af hele hjertet, men Han bliver ved at søge og søge, som der står i Salme 14, for at se, om der dog er en retfærdig, der vil have fællesskab med Ham. Jeg kan se for mig, hvordan Gud ser ud over os alle, og Hans hjerte fryder sig, når vi søger Ham af et oprigtigt hjerte.

Vi er retfærdige ved troen på Jesu rensende blod fra Golgata,

og når en retfærdig beder, har det en mægtig virkende kraft. Halleluja!

"Elias var et menneske under samme kår som vi, og han bad en bøn om, at det ikke måtte regne, og det regnede ikke i landet i tre år og seks måneder; og han bad igen, og himlen gav regn, og jorden lod sin afgrøde vokse frem." Jak.5:17-18.

Når vi læser, hvad David siger i Salme 8, forstår vi den stilling, vi må være i:

"Herre, vor Herre! Hvor herligt er dit navn over hele jorden, du som har bredt din pragt ud på himlen!"

Hele Salmen er en pris til vor store og almægtige Gud.

Eller prøv en dag at læse i Salme 104, 105, 106 og 107. Gud er den samme for dig og mig, som Han var fordum. Halleluja! Pris Hans store og herlige navn!

Se Guds almagt

Når vi taler om menneskelige evner og kundskab, bliver jeg helt mat, hvis jeg prøver på at finde ud af, hvad man kan præstere for eksempel på en computer. Der bliver hele tiden udviklet nye ting indenfor computertekniken, så det, man troede, var helt nyt og fantastisk i sidste måned, er nu overgået af noget endnu mere fantastisk. Når jeg skriver en bog på computeren, undres jeg hver dag over, at man bare trykker på en knap, så kalder maskinen alt det frem, jeg har skrevet ned. Peter skriver også alt vort regnskab ind på computeren, og alle vore breve m.m. ligger derinde. Tusinder af ord og tal kan gemmes ved at trykke på en knap, og det kan altsammen kaldes frem ved at trykke på en anden knap. Det er helt utroligt, hvad mennesker har fundet ud af, og hvad de kan gøre ved at trykke på knapper!

Men når Gud rækker sin hånd ud over jorden, skælver bjergene. Hele universet adlyder Ham ved Hans mindste vink. Når Gud står op, splittes Hans fjender! Når vi står sammen med Herren, kan vi flytte bjerge med vore bønner. I os selv er vi små nuller, men når Herren står foran os som et et-tal, er der værdi og vægt bag os, når vi beder og handler i tro.

"For skilt fra mig kan I slet intet gøre," siger Jesus i Johs.15:5.

Men sammen med Ham, kan vi gøre mægtige gerninger. Når vi beder i Hans navn, kan vi gøre alt det, der er efter Hans vilje. Men vi må selv indstille "vor sender", så vi hører gennem Hans ord, hvor stor Han er, hvad Hans vilje er, og hvorledes Han kan gøre det umulige muligt.

Der er kraft i vor tro og bekendelse

Vi må i vore bønner bekende, at vi tror på Hans storhed. Dette lærer Jesus os selv i "Fadervor". Vi beder ofte denne bøn som en remse og glemmer, hvad den egentlig lærer os. Jeg har vænnet

mig til engang imellem at sige hver sætning i denne bøn langsomt to gange, så jeg tænker over, hvad det er, jeg siger. Jesus lærer os allerede i første sætning at fæste vort blik mod vores Far, som er i himlen. Blikket må bort fra omstændighederne i første omgang, så vi ser på Gud og Hans storhed. Vi beder om, at Guds navn må blive helliget. Det er Ham, det handler om fra starten. Det er Hans rige, der skal komme og Hans vilje, der skal ske. Når vi er kommet så langt i bønnen, er hele vor opmærksomhed allerede rettet mod underets Gud, universets Herre. Derefter kommer vore behov og personlige bønneemner frem for Gud:

"Giv os i dag vort daglige brød, forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere. Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde."

Derefter slutter Jesus med endnu engang at herliggøre Faderen: *"Thi dit er riget, magten og æren i evigernes evigheder. Amen!"*

Jesus lærer os i denne bøn at begynde med at huske Guds storhed og almagt og slutte med at give Ham al æren. Så vil de bønner, vi ind imellem beder for vore egne behov ind, blive hørt og opfyldt.

Jeg har selv en tendens til først at tænke på, hvordan jeg har det, og hvor svært det kan være i forskellige situationer, men jeg har vænnet mig til at forandre tankegang, og det har givet mig mange sejre gennem bønnen. Jeg får denne stærke tro på, at Gud er til, og at Han lønner mig, når jeg søger Ham.

Se Gud som din far!

Det er meget velsignet, at Jesus lærer os at bede Fadervor. Vi tænker ikke altid over, hvor specielt det er, at vi kalder Gud vores far. Men det har vi lært meget om, efter at vi har arbejdet en del i Israel og lært mange jøder at kende. Da jeg en dag svarede en af vore jødiske venner på en masse af hendes spørgsmål, fik jeg selv en helt ny åbenbaring om Gud som min far. Min jødiske veninde spurgte mig: "Anne-Lise, hvordan kan du tale med Gud, som du gør, og hvad betyder det, at Helligånden leder dig. Forklar mig

det!"

Jeg sagde: "Kære ven, du kan også tale med Gud. Du siger blot: "Kære far! Jeg kommer til dig,---."

Længere kom jeg ikke, før hun stoppede mig og sagde: "Nej, nej, man kan ikke kalde Gud for ens far. Det er meget svært for os. Vi har meget respekt for Gud og tør næsten ikke nævne Hans navn."

Pludselig gik det op for mig, hvilket under det er, at vi som kristne kan kalde Gud far. Før Jesus kom, hører vi ikke meget om, at mennesker bad til Gud som deres far. Det var, da Jesus døde på Golgata, der skete det mægtige under, at hver eneste en, som tror på syndernes forladelse gennem Ham, med frimodighed kan kalde Gud for deres far. Vi får magt til at blive Guds børn gennem troen på Jesus. Derfor sagde Jesus til sine disciple før sin himmelfart: "Jeg går til min Gud og jeres Gud og til min far og jeres far!"

Er det ikke vidunderligt? Jeg fryder mig over det, hver gang jeg beder, og jeg må sige igen og igen: "Far, far, tak at du er min elskede far!"

I Det gamle Testamente hører vi ikke meget om, at man kaldte Gud for far. Men i profetierne om Jesu komme, nævner profeten ordet far. Jesus kaldes i Esajas for Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.

Det er vidunderligt at vide, at vi gennem troen på Jesus Kristus får en åbenbaring om, at vi har en fuldkommen, stærk og kærlig far. Mange menneskelige faderbilleder er ødelagte af den Onde. Men så snart vi tror på Jesu forsoningsværk på Golgata, får vi en far, som er evig, en far, som aldrig svigter. Det er det, vi skal huske på, når vi beder. Så bliver vi stærke i bønnen.

I begyndelsen af ens kristenliv er mange af os så afhængige af Gud, vor far, så vi beder ham om alle ting, både småt og stort. Vi er barnligt afhængige af Ham og får derfor mange bøttesvar. Men efterhånden som vi bliver ældre kristne, er der mange ting, vi synes, vi kan klare selv. Vi har så mange hjælpemidler og udveje, at vi bliver alt for "voksne" til at spørge Gud til råds og

lægge alting frem for Ham. Men Peter og jeg har oplevet, at jo ældre vi bliver, jo mere barnligt afhængige bliver vi af Gud. Vi tør ikke gøre noget uden Hans råd. Vi føler os mindre og mindre og søger Ham mere og mere i bøn. Jeg føler, Gud glæder sig over vor afhængighed af Ham. Igennem dette får Han et større fællesskab med os, og vi får større kendskab til Ham og Hans vilje. Det betyder ikke, at vi skal være nogle pyldrehoveder, der ikke ved, hvordan vi skal klare dette eller hint. Gud vil give os visdom, når vi står i svære situationer. Men jeg tror, det betyder meget, at vi som Hans børn lever i et stærkt afhængighedsforhold til Ham.

Når vi er magtesløse, kan Hans kraft udfolde sig helt.

Når vi så lykkes med tingene, bliver Han herliggjort, for vi ved mere end nogensinde, at det er på grund af Ham, alt er muligt.

Lær nogle vigtige principper af Nehemias

Jeg vil igen nævne Nehemias. Jeg elsker at læse Nehemias' bog og se de principper, Gud arbejdede efter der. Da Nehemias hørte om, hvor dårligt det stod til med Jerusalems tilstand, græd han. Murene var faldet ned, og der var store huller alle vegne, så fjenderne kunne komme og indtage byen og sejre over folket. Nehemias græd og fastede og råbte til Gud for byen. Men han startede med at proklamere Guds storhed først. Da han havde udøst sit hjerte for Gud, fik han tanker om, hvordan han kunne hjælpe, og hvad han skulle gøre.

Jeg ser denne situation som et klart billede på menigheden i dag. Murene omkring det åndelige Jerusalem, Guds menighed, er nedbrudte, og der er store huller og revner, der skal tættes. Der er mange kristne i Danmark i dag, der beder og råber til Gud for vort lands frelse, som Nehemias græd og bad for Jerusalem. Og jeg tror også, Gud viser mange nu, hvad vi bør gøre. Lad os bede Gud give os visioner for, hvordan vi side om side kan bygge Guds rige i Danmark, så ikke fjenderne mere skal få lov at ødelægge og indtage vort dejlige land.

Det er muligt, vi engang imellem skal faste, samtidig med at vi beder. Og vi skal ikke være bange for at græde, hvis gråden

trænger sig på, mens vi beder. Der er flere af mine venner, som er dyrebare forbedere, der har sagt til mig:

"Jeg er så ked af, at jeg kommer til at græde, når jeg beder højt, både når der er noget meget glædeligt at bede for, og når der er en stor nød på hjertet."

Jeg føler selv, at når jeg græder under bønnen, enten over noget glædeligt eller noget, der er svært, er det ofte Helligånden inde i mit hjerte, der er glad eller bedrøvet. Når vi lever i Guds nærhed, vil vi føle den glæde eller sorg, som Hans Ånd har på sit hjerte. Derfor skal vi græde og le under bønnen uden at skamme os, når det er Guds Ånd, der viser sine følelser. Det er så befriende at få lov at græde indfor Guds ansigt i sit lønkammer og dele alt med Ham, som kender alt og vil samarbejde med os om vore glæder og sorger.

Når vi ser og hører om, hvad der sker i vort land og i verden omkring os, må vi ofte græde i vore hjerter. Gud er mægtig til at forandre forholdene, når vi er villige til at bede Ham om hjælp.

Lad os med frimodighed træde frem for Guds trone og proklamere: "Gud, du er stor. Du er en mægtig Gud, og du ved, hvordan vi skal nå danskerne med evangeliet. Vi vil både bede og arbejde, kære Far, hvis du giver os visionerne. Vi vil tro, du gør noget for vort land fra nu af."

Når vi læser i Nehemias' bog, ser vi, hvordan Nehemias fik tro og mod til at gennemføre et mægtigt arbejde uden at give op og uden at svare, når fjenderne lo og spottede. Arbejdet blev ikke fuldført på en dag, men det krævede udholdenhed og gå-på-mod at gennemføre.

Lær af Ester

Når vi læser Esters bog, ser vi også, hvordan hun gik frem i sine bønner til kongen. Hun havde store bønneemner for sit folks frelse, men se, hvordan hun gik roligt frem med visdom og vished i sit hjerte om, at kongen ville svare på hendes bønner. Hun viste ham sin kærlighed og respekt på en så stærk måde, at kongen til sidst spurgte hende:

"Hvad er din bøn, dronning Ester? Den skal blive hørt! Hvad er dit ønske? Det skal blive opfyldt, om det så er halvdelen af kongeriget!" Est.7:2.

Når vi i ydmyghed kommer til Gud og ærer og priser Ham, vil Han også give os "det halve kongerige." Jo mere vi kender Ham, des mere vil vi vide, hvad vi kan bede om i Jesu navn.

Men Han ønsker også, at vi skal udtrykke med ord, hvad det er, vi ønsker af Ham. Selv om Han allerede ved, hvad det er, vil Han have en samtale igang. Han elsker at høre vor røst og mærke, at vi er afhængige af Ham og har tillid til Ham.

Det er vigtigt at tro i hjertet og bekende med munden indfor Guds trone, hvad du har tro for. Han, som elsker dig, vil ikke nægte dig noget godt!

Kapitel 7

Ven med Gud

Jesus siger i Johs.15:15-17:

"I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer. Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer, og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden."

Dette budskab er til Jesu venner, dem, der gør Hans vilje.

Mange af os har prøvet at bede om bestemte ting gennem lang tid uden at få bøttesvar. Vi kan da få den tanke, at Gud ikke hører os og ikke bryder sig om os, og vi kan endog begynde at tvivle på, om Gud virkelig er til. Men tænk igen på, at der står i Jakobs brev 4, at Gud længes med nidkærlighed efter den ånd, Han har nedlagt i os. Han elsker os med en evig kærlighed og ønsker et inderligt fællesskab med os, så det er ikke Gud, der er noget i vejen med, når vi ikke får de svar, vi ønsker fra Ham. Den ånd, Gud har lagt ned i vore hjerter, længes også efter Ham, men der er ting, der kan kvæle forbindelsen med vor himmelske Far og på mange forskellige måder hindre vore bønner. Jeg vil her og i de næste kapitler nævne nogle af disse ting.

Der står jo, at den, som beder, han får. Hvorfor sker der så ikke noget, med det samme vi beder?

Vi mener måske, det er som at knipse med fingrene, og så er bøttesvaret der. Så hurtigt kan det gå en gang imellem, men det at lære at leve i et sundt fællesskab med Gud og få bøttesvar, er en proces, føler jeg, hvor Gud samtidig vil lære os nogle ting og opdrage os. Jeg vil gerne her fortælle om mine egne erfaringer i bøttelivet, men det meste af det, jeg her skriver, er Guds ord om bøn og hindringer for bøn, så der ikke sniger sig menneskelige

fejl ind.

Det første hurtige bønnesvar

Jeg tror, som jeg før har nævnt, at den første bøn, vi beder til Gud om frelse fra vore synder og om at blive født på ny, er en bøn, vi får svar på lige med det samme. Gud renser vore hjerter, så ingen synd eller urenhed hindrer dette første herlige bønnesvar. Jeg har bedt med mange mennesker til frelse og oplevet, hvordan de på et øjeblik er blevet forvandlede og født på ny, når de bekendte troen på Jesus som frelser. Mørket forsvinder fra øjnene, og Guds klare lys skinner frem. Troen på frelsens under kommer, når vi sammen læser Guds ord i 1.Joh 1 om, at al vor synd og al uretfærdighed er tilgivet og rensset bort, efter at vi har bedt Gud om tilgivelse for det.

Hurtige svar fra Gud til nye i troen

Vi ser også, når mennesker er nyfrelste, at de får utroligt mange hurtige bønnesvar. Dem, der lige er revet ud af mørket og sat ind i Guds lys, har en stærk, barnlig tro, når de beder, og Gud svarer dem. De er som nyfødte børn, der bliver passet og plejet på alle måder og også bliver lidt forkælede af Herren. Vi oplever netop nu for tiden at komme i en lille nystartet hjemmemenighed, hvor der er en dejlig flok nye kristne. De er revet ud af mørkets magter ved Guds stærke kraft og friet fra New Age, okkulte kræfter, pillemisbrug, forkastelse og mange andre frygtelige ting, og de vidner for andre, beder med andre til frelse og helbredelse og oplever mange store ting. Hvorfor får de så mange bønnesvar? Jeg tror, det er fordi, de er fyldt med den første spontane kærlighed til Jesus. De har vendt det gamle liv ryggen og er blevet venner med Jesus. De er rede til at gøre hvad som helst, Han taler til dem om. De er fuldt forvissede om, at som Gud hjalp dem, sådan kan Han hjælpe andre. Når Han kan hjælpe åndeligt, kan Han også hjælpe i hverdagslivets praktiske problemer, og de fortæller med glæde om det til andre og vinder nye mennesker for Herren.

Den første brændende kærlighed

Når vi "gamle" kristne ikke oplever så mange bønnesvar, må vi spørge os selv, om det måske er, fordi vi har mistet den første kærlighed til Jesus, vor dyrebare frelser og ven. Hvis kærligheden til Jesus kølner, forsvinder troen samtidig. Vi bliver sløve i vort kærlighedsforhold og tager det hele som en selvfølge, en vane, og da bliver det blot en religion at være kristne. Denne mangel på den første kærlighed er en stor hindring i bønnen. Jeg husker, da jeg var ung og nyfrelst, at jeg ofte kunne blive helt ude af mig selv af glæde over at høre Jesus til. Når jeg tænker på det, kan jeg få den tanke, at jeg måske gik "over stregen" i min begejstring for Jesus og i min iver efter at få mere af Hans velsignelse. Jeg kunne græde højt under mine bønner, og jeg kunne hoppe op på sofaen derhjemme og råbe højt af glæde. Efter at jeg blev døbt med Helligånden og havde fået tungetalen, kunne jeg være meget overstadig i mit lønkammer, og når jeg bad sammen med Peter. Men jeg må sige ærligt, at jeg hellere vil være ude af mig selv og lidt overstadig i mit fællesskab med Jesus end mærke den sløvhed og tunghed, der til andre tider kan snige sig ind over mig og holde mig borte fra bønslivet. Jeg taler med mange, der føler, de har mistet den første begejstring, den første kærlighed.

Men pris ske Gud! Vi kan overgive os på ny og på ny til Jesus og bede Ham tilgive os vor lunkenhed. Han vil fylde os igen med en brand og længsel i vore hjerter efter at leve i Hans nærhed og være Hans nære ven.

I de foregående kapitler talte jeg om vigtigheden af, at vi ser Gud som Skaberen, den store Almægtige, som har alt i sin hånd. Det styrker vor tro at se på Ham med vore hjerters øjne, når vi skal bede.

Men her vil jeg uddybe, hvor vigtigt det er, når vi skal bede, og når vi ønsker at leve i et nært fællesskab med Gud som vor ven, at vi også lærer at se på os selv, som Han ser på os, ellers vil tvivl og vantro kvæle kærligheden til Jesus.

Du må se på dig selv som en ny skabning, der ikke længere

tilhører dig selv eller denne verden. Du er Guds barn! Det gamle er forbi, uanset hvordan du var før, og du skal se dig selv som ren, hellig og retfærdig ved troen på Jesus. Du er kaldet til sammen med alle andre Kristus-troende at være et helligt, udvalgt folk, som er konger og præster i den åndelige verden. Det er sådan, Gud ser på de troende, når de taler med Ham. Din tro og frimodighed vokser, når du også ser på dig selv som sådan.

Jeg så noget i Ordet i går, som jeg aldrig har set før, og som forundrede mig og samtidig gjorde mig meget glad. Jeg fik tro på en fantastisk fremtid sammen med Herren, hvor Han vil gøre store ting, når vi beder:

De første 2000 år af menneskenes historie

Vi har levet som menneskehed i snart 6000 år ifølge Bibelen. En tredjedel af den tid, altså de første 2000 år, bruges der kun 11 kapitler i Bibelen til at fortælle om, og der nævnes kun 5 mennesker, som vandrede med Gud og var Hans venner. De ønskede at lytte til Gud og adlyde Ham. Tænk engang! Der var så få, der ville følge Gud, at Han på et tidspunkt angrede, at Han havde skabt mennesket. Der var på et tidspunkt kun een retfærdig mand på jorden, Noa, og for hans skyld lod Herren verden bestå efter syndfloden.

Adam og Eva var udvalgt til at være Guds venner og få alt det, de ønskede sig og vandre sammen med Ham hver eneste dag. Men de valgte at følge Satans røst og deres egen vilje. De fødte Kain og Abel, og vi læser om Abel, at han var retfærdig og ønskede at ofre til Gud og tilbede Ham ud af et rent hjerte. Men hans broder Kain slog ham ihjel.

Vi hører senere om Enok, at han vandrede med Gud, og Gud tog ham hjem til sig. Vi læser også om Noas to sønner Sem og Jafet, at de var retfærdige, og Gud velsignede dem. Men deres broder Kam blev forbandet på grund af sin synd mod sin far.

Det var altså kun en lille flok på 5, der i løbet af den første tredjedel af vor tilværelse som menneskeslægt vandrede som Guds venner. Det er i hvert fald kun disse få, der er nævnt i

Bibelen.

De næste 2000 år

Så blev Abraham kaldet. Det står omtalt i 1.Mos.12 og de efterfølgende kapitler.

Gud ønskede at skabe en helt ny slægt, som ville følge Hans kald og vilje i tro og tillid. I løbet af de næste 2000 år hører vi i Det gamle Testamente om mange enkeltpersoner, der vandrede med Gud og levede som Hans venner. Denne anden tredjedel af Bibelen er Israels historie, hvor Gud prøvede at drage folket ind til sit hjerte, men de fleste vandrede bort fra Guds vilje. Mange af de enkeltpersoner, Gud kaldte som ledere og profeter for folket, stillede sig i gabet som forbedere for Israels folk og reddede dem fra undergang. De er vidunderlige forbilleder for os, som ønsker at indvie os til bøn og forbøn.

Der står om Abraham, at ligegyldigt hvor han gik hen, startede han på hvert nyt sted med at bygge Herren et alter. Han samtalede med Gud og Gud med ham, og han er et meget stærkt forbillede for os som troens far. Vi ved, at Abraham ikke var fuldkommen. Han gjorde til tider ting, som vi kan synes var mærkelige, men han havde den rette hjertets indstilling, at han ville gøre Guds vilje og vandre med Ham ud i troslandet. Gud fortalte Abraham, hvad der skulle ske med Sodoma og Gomorra, og Abraham gik i inderlig forbøn for de to syndige byer. Dog måtte Gud ødelægge byerne men reddede Lot og hans familie på grund af Abrahams forbøn.

Lad os tænke på dette i vor onde, syndige verden. Vi ved, verden går sin opløsning i møde. Det er ikke alle, der kalder sig selv kristne, der tror på, det er endetiden, vi nu lever i. Men Guds venner ved det og går i inderlig forbøn. Jeg har en meget stærk tro på, at disse bønner vil forvandle de troendes familier og slægter, så de bliver reddet i sidste øjeblik.

Moses, Guds ven

I samme periode hører vi bl.a. om Moses, som skulle føre

Israels folk ud af Ægypten. På et tidspunkt var Herren igen så træt af menneskeheden, at Han ønskede at udslette den. Men Moses stillede sig i gabet for Israels folk og bad for dem, så Gud forbarmede sig over dem og lod dem leve:

"Og Herren sagde til Moses: "Nu har jeg set, at dette folk er et stivnakket folk; lad mig bare tilintetgøre dem i min vrede! Men dig vil jeg gøre til et stort folk." Moses ville formilde Herren sin Gud---." 2.Mos.32:9-10.

Vi læser om, hvordan Moses derefter mindede Herren om Hans store gerninger mod sit folk og om sine løfter til Abraham, Isak og Israel, og disse bønner fra Guds ven, Moses, gjorde, at Gud fortrød den ulykke, Han ellers ville have sendt over folket.

I versene 31-32 læser vi om, hvordan Moses var villig til selv at dø, bare Herren ville forbarme sig over folket:

"Så vendte Moses tilbage til Herren og sagde: "Ak, dette folk har begået en stor synd; de har lavet sig en gud af guld. Gid du dog vil tilgive dem deres synd! Men hvis ikke, så slet mig af den bog, du fører."

Gud så Moses' uselvskhed, og Han forbarmede sig over folket uden at slette Moses' navn i sin bog. Folket måtte dog høste store prøvelser på grund af deres synd, men de fik lov at leve.

Moses havde så stor nød for sit folk, at han var villig til alt, blot Gud ville redde israelitterne. Han fik lov at leve og føre sit folk ud af slavetilværelsen, ud i frihed. Lad os indvie os til uselvsk forbøn for dem, Gud har givet os ansvar for og lagt på vore hjerter at være med at føre ud i frihed fra Djævelens bånd og lænker.

Sådan hører vi igen og igen om enkeltpersoner, som Helligånden i løbet af disse 2000 år kom over, og de fik budskaber fra Gud til folket og gik i forbøn for dem. Vi hører om Samuel, Daniel, Nehemias, Ester og mange andre, som gennem deres forbønner og fællesskab med Gud værnede Israels folk og reddede dem fra undergang. Vi læser også om, at Israels folk kom så langt ud, at de selv råbte til Herren i nøden, og Han udfriede dem.

Sådan er det også med mennesker i dag. Når de er i stor nød, råber de til Gud om hjælp. Er det virkelig nødvendig, vi skal i stor nød, før vi begynder at bede? Nej, lad os søge ind i et dagligt fællesskab med Gud som enkeltpersoner og som menigheder i dag, så vil Herren lønne os.

Vi har nu alle muligheder for at bede og få bønnesvar, fordi vi lever i en helt speciel tid, som jeg vil tale mere om i næste kapitel.

Kapitel 8

De sidste 2000 år

For os er tiden, vi lever i nu, en helt speciel tid. Vi lever i de sidste 2000 år af menneskehedens historie, ja, endog i den allersidste del af de sidste 2000 år. Vi tror, at vor Herre Jesus snart kommer igen og opretter tusindårsriget. Vi har talt om Jesu genkomst i mange år, men i vor generation ser vi for vore øjne, hvordan alle profetierne i Guds ord går i opfyldelse. Snart kommer Jesus igen, og nådens tid er slut. Men inden da må vi udnytte den kostbare tid, vi lever i.

Siden Jesu død og himmelfart har vi haft en nådetid fra Gud, hvor Helligånden har været og er udgydt over alt kød. I Det gamle Testamente blev Helligånden udgydt over enkeltpersoner, så de kunne tale Guds ord til folket og bede til Gud for folk og byer i Åndens kraft. Men i dag er Helligånden udgydt over alt kød! Tænk på det! Ånden er lige her, hvor jeg sidder og lige der, hvor du er i dette øjeblik. Bare du åbner din mund og siger: "Helligånd, kom til mig, fyld mig, rens mig i Jesu dyre blod," så kommer Han! Å, er det ikke vidunderligt? Vi må tage imod dette i tro. Når vi beder Ham om at lede os, så gør Han det. Jeg beder lige nu om, at dette må blive levende for alle troende, så vi kan tage imod alle de rigdomme, Gud ved Helligånden vil give os.

Den Onde ved, at dette er sandt, og han vil gøre alt for at hindre os i at tro det, Gud har sagt og leve i det. Også vort kød vil hindre os, så vi ikke tager imod løfterne fra Gud. Der har været en tidligregn over jorden på pinsefestens dag, og vi tror på, at der, ligesom det sker i troperne, også skal komme sildigregn over alle os, som tror. Ikke blot dråber, men strømme fra Gud! Som Gud gjorde det i den første menighed, som talte nogle få tusinde, vil Han lade det ske i dag, hvor der er flere mennesker på jorden end nogensinde. Jesus er død for hele verdens synd, og jeg tror ikke, Gud vil svigte os nu, hvor jorden er så fuld af mennesker.

Ind i Det Allerhelligste

Ved sin død banede Jesus en ny og levende vej for os alle ind til Guds hjerte, ind i det Allerhelligste, hvor vi kan tale med Gud om alt, og Han vil tale til os ved sin Ånd.

I Det gamle Testaments tid læser vi i 2. Mos. 25 og de efterfølgende kapitler om, at Moses fik besked fra Gud om at bygge en helligdom i ørkenen, så Gud kunne bo der sammen med israelitterne og åbenbare sig for dem. I kapitel 28 læser vi om, at Gud udvalgte Aron og hans sønner til præstetjeneste for Ham. De skulle salves og indsættes og helliges til denne specielle gerning for Gud. Men Aron skulle have en speciel bønnetjeneste. Han skulle være ypperstepræst, så han kunne gå ind for Guds ansigt på folkets vegne en gang om året for at bede om tilgivelse for folkets synder. Han måtte ikke komme frem for Gud uden at have blod med. Det forklares i Hebr. 9:22, at efter loven bliver næsten alt rensed med blod, og der finder ingen tilgivelse sted, uden at der udgydes blod. Det var kun Aron, der fik lov at gå ind i det Allerhelligste og bede for sine egne og folkets uvidenhedssynder. Han var helliget Herren og iklædt den specielle dragt, som var syet til ham efter Guds anvisninger.

Vor store ypperstepræst

Det fantastiske ved vor tid er, at Jesus ved sin død på Golgata har gjort det muligt for alle os, som ønsker det, at komme lige ind for Guds trone med alle vore bønner og taksigelser. Der står i Markus 15 om Jesu død på korset. Jeg elsker de ord, der står i versene 37-39, efter at Jesus var blevet korsfæstet, hånet og spottet:

"Men Jesus udstødte et højt skrig og udåndede. Og forhænget i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Da officeren, som stod lige overfor ham, så, at han udåndede sådan, sagde han: "Sandelig, den mand var Guds søn."

Templet lå et godt stykke fra Golgata, hvor Jesus blev korsfæstet, men i samme sekund Jesus udåndede, gik der en så voldsom kraft gennem hele universet, at jorden skælvede,

klipperne revnede, det blev mørkt, og gravene sprang op, og mange af de hensovede stod op af deres grave og gik rundt i byen. Det største under ved Jesu død er for mig, at forhænget i templet revnede,- ikke fra nederst til øverst, så noget menneske skulle have kunnet gøre det, men fra øverst til nederst ved Guds mægtige kraft, så enhver, som tror på Jesu underfulde død på korset for alle menneskers synder, nu kan gå lige ind i det Allerhelligste, ind for Guds ansigt, og tale med Gud i Jesu navn. Vi behøver ikke at rejse til Jerusalem eller til andre hellige steder for at bede, men overalt i verden, hvor vi henvender os til Gud i Jesu navn, er "det Allerhelligste". Alle, der har Guds Ånd og er af sandhed, vil tilbede Ham overalt i verden, i den fattigste hytte i Afrika og i almindelige huse eller fine paladser. Tak og pris og ære til Jesus, som har gjort dette muligt!

Ved troen på det dyrebare blod, som flød på korset, er du og jeg rensed fra al synd, så vi ikke længere behøver at skamme os ved at komme til Gud. Der behøves ikke længere at slagtes dyr, hvis blod skal bruges ved soning af vore synder. Jesu blod er nok for hvert menneske på jorden, halleluja!

Vi var alle forkastede

Den forkastelse, som hele menneskeheden har været tynget under, siden Eva og Adam blev kastet ud af Edens have, er nu blevet ophævet, lægt og tilgivet. Vi er Guds elskede børn ved troen på Jesus og kan komme til Ham, tale med Ham, og få fred og glæde ved samværet med Ham i Jesu navn. Gud ser os alle, som tror, iklædt den rette klædning, vi har fået ved troen på Jesus. Han ser os rensede, hellige og herlige gennem Jesu dyrebare blod. Ære være Gud i det højeste! Der er nu ikke længere nogen fordømmelse for os, når vi er i Kristus Jesus. Vi har fået en ny Ånd i vort indre, Guds egen Helligånd.

Tag tid til at læse og meditere over følgende vidunderlige vers, som vil give dig tro og tillid til Gud, så du kan bede og få bønnen svar:

"Brødre, ved Jesu blod har vi altså frimodighed til at gå ind i

helligdommen ad den nye, levende vej, som han har åbnet for os gennem forhænet, det vil sige ved sit jordiske legeme, og vi har i ham en stor præst over Guds hus. Lad os derfor træde frem med oprigtigt hjerte, i en fast tro og bestænket på hjertet, så vi er befriet for ond samvittighed, og med legemet badet i rent vand. Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb, for han, som gav os løftet, er trofast;" Hebr.10:19-24.

Du kan være sikker på din frelse

Meget ofte har Peter og jeg bedt med ældre kristne, som er kommet i tvivl om, hvorvidt de virkelig er frelst og kommer hjem til Gud, når de dør. Er du en af dem, der tvivler på, om du er frelst, vil jeg ønske, du vil tage imod det, jeg her skriver, som en hilsen fra Jesus. Hans ord står fast. Du kan stole på Hans løfter og Hans død for dine synders skyld. Han vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig, hvis du tror på Ham. Jeg vil ønske, du som jeg meget ofte vil læse Hebræerbrevet. Der finder vi et stærkt, levende billede af, hvem Jesus er, og hvad Han har gjort for os. Mens du læser, vokser troen på, hvilken mægtig Gud og frelser du har.

"Men Kristus er kommet som ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til. Han er gået gennem det større og mere fuldkomne telt, som ikke er gjort med hænder, det vil sige, som ikke hører denne skabte verden til; og ikke med blod af bukke og kalve, men med sit eget blod, gik han en gang for alle ind i det Allerhelligste og vandt evig forløsning. Når nu blodet af bukke og tyre og asken af en ung ko ved at stænkes på mennesker, som er blevet urene, helliger dem og gør dem rene i det ydre, så må Kristus, der i kraft af en evig ånd frembar sig selv som et lydefrit offer til Gud, med sit blod langt bedre kunne rense vor samvittighed fra døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud." Hebr.9:11-14.

Når du er Guds barn ved troen på Kristus, har du fået en ny Ånd i dit indre, Helligånden, som vil vejlede dig og hjælpe dig at leve i Guds nærhed.

Gud kalder os til bøn

Nu er det ikke blot enkeltpersoner som i Det gamle Testamente, der oplever Helligåndens nærvær, men alle troende kan bede om en fylde af Ånden på samme måde, som det skete på pinsefestens dag for snart 2000 år siden. Helligånden er bønnens Ånd, og ved Ham kan vi bede og gå i forbøn for os selv og vore kære, for vore menigheder, byer og nationer. Gud kalder os til bøn og fællesskab med Ham. Må Herren hjælpe os til at vågne op i den tid, vi lever i, og indvie os til at bede. Ved et stadigt fællesskab med Gud i Ordet og bønnen, bliver vi som de gamle troskæmper Guds venner og kan bede om hvad som helst i Jesu navn og forvente bønnesvar. Som den første menighed efter Helligåndens udgydelse oplevede store vækkelser, helbredelser og forfølgelser, sådan tror jeg, det vil blive i vor tid, inden Jesus kommer og henter sin brud.

Nu er vi ikke blot nogle få, der beder, men Guds Ånd møder tusinder og atter tusinder ud over jorden i dag med en stærk fylde af bønnens Ånd. Derfor kan vi forvente mange og store bønnesvar. Lad os indvie os til at være Guds venner, så Han kan lære os, hvad vi skal bede om, og hvordan vi skal bede. Gud vil samarbejde med os, som Han gjorde det med Abraham, så vore familier og venner kan blive reddet for evigheden. Gennem vore bønner kan vi være med i det nære, men vi kan også være med at vinde dyrebare mennesker for Kristus ud over jorden. Der er ingen afstande for Gud. Gennem dine bønner kan Han frelse mennesker på den anden side af jorden!

Kapitel 9

Hindringer, vi selv kan fjerne

Vi møder ofte det spørgsmål hos os selv og andre: "Hvorfor får jeg ikke bønesvar? Jeg har bedt og bedt men ikke fået svar."

Hertil vil jeg sige af erfaring, at Gud ofte giver hurtige bønesvar. Ja, til tider kan Han svare, før vi har bedt. Men meget ofte kan der gå lang tid, hvor vi prøves i vor tro og hele vor indstilling til Gud og mennesker. Men jeg har erfaret, at beder jeg til Gud efter Hans principper med de rette motiver og i den rette ånd, får jeg altid bønesvar! Der er nogle bønesvar, der har været ti år eller længere undervejs, men de kom. Pris og ære til Gud! Det sker også, at Herren giver mig et andet svar end det, jeg havde ventet, og først efter en tid kan jeg se, at Han var den klogeste!

I dette kapitel vil jeg dog fortælle om nogle af de hindringer, der kan være i vort fællesskab med Gud, hindringer, der står i vejen for, at Gud kan svare os:

De største hindringer

Vi skal huske på, at når vi er blevet kristne og ønsker at leve sammen med Herren, er vi flyttet over i en helt ny verden. Vi er ikke længere almindelige borgere på denne jord. Vi er himmelborgere,- Guds børn og arvinger til al himlens herlighed. I samme sekund vi er kommet ind i dette himmelske rige, begynder der en voldsom kamp imod kødet, vort eget jeg. Samtidig kan vi blive ubehageligt overraskede over andre kristne, der også kæmper mod kødet, deres eget ego, og ikke rigtig har fået sejr over det.

Til andre tider oplever vi en kamp mod de onde, djævelske magter, der styrer denne verden. Før var vi selv styret af verden og tidsånden, men når vi kommer ind i Guds rige, er det Helligånden, der tager magten over os, og derfor prøver den

Onde at overvinde os og få os tilbage under sit herredømme. Vi kan ikke forstå det, for vi troede, at når vi blev kristne, gik vi ind til evig fred og harmoni. Ja, nogle har endog sagt: "Jeg forstår det ikke. Før jeg blev kristen, havde jeg det faktisk meget godt, men ligeså snart jeg blev en kristen, fik jeg en masse prøvelser og kampe. Hvorfor er det sådan?"

Hvis vi lærer at overvinde os selv og modstå den Onde, skal vi opleve en herlig frihed og sejr. Vi lærer at blive overvindere!

Vort kød

Vi giver ofte Djævelen skylden for alle vore kampe og besværligheder, men i de fleste tilfælde er det vort kød, vi kæmper imod!

Sagen er, at da vi blev født på ny, blev vi født til frihed i Ånden. Men vore kødelige lyster vil ikke altid bøje sig under Ånden. Bl.a. derfor er der kamp. I Gal.5:16-18 står der:

"I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst. For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil. Men drives I af Ånden, er I ikke under loven."

Vi mærker denne kamp meget tydeligt, når vi skal bede. Kalder Gud os til bøn for eks. om morgenen, siger vi til os selv: "Jeg er så træt, og jeg skal arbejde hårdt i dag, så det nytter ikke, jeg bruger tid til at bede og læse i Ordet i dag."

Vi undskylder os også meget ofte med, at vi har så dårlig tid. Når vi endelig har tid, er der meget andet, vi hellere vil end bede. Andre undskylder sig med mange andre forskellige ting, fordi kødet stritter imod at tage tid til Gud. Vi har en tendens til at blive dovne og sløve, når det gælder at dyrke fællesskabet med Gud.

Når vi overvinder kødet og siger: "Uanset hvad der sker, så skal jeg have tid til Gud. Jeg vil have et ord fra Herren i dag, inden jeg begynder dagen. Jeg vil prise og takke Ham for alt, hvad Han har gjort for mig. Jeg vil tage tid til at lægge alt frem for Ham i dag," så opdager vi til vor store overraskelse, at alt andet i løbet

af dagen går meget lettere. Vi når meget mere, end vi plejer, og humøret er højere end før, ja, der sker så mange gode ting, at man næsten ikke kan tro, det er på grund af samværet med Gud. Men det er det! Jeg har prøvet begge dele: at være sløv, fuld af undskyldninger og ligegyldig, - og at være ivrig og sætte min vilje ind på at ville have fælleskab med Gud, før jeg ser og lytter til mennesker, og jeg ved, det er sandt: Gud lønner enhver, der søger Ham.

Andre store hindringer

Der er mange hindringer for bønnesvar, som vi selv kan fjerne. Vi mener oftest, at det er Gud, der skal ordne alting, men Bibelen lærer os, at vi ikke kan få svar på vore bønner, hvis vi ikke følger Guds anvisninger.

Synd

En stor hindring for bønnesvar er synd! Dette siger jeg ikke blot til mennesker, som lever ude i verden langt fra Gud, men det siger jeg til os alle - og til mig selv først. Jeg vil ikke udpensle her, hvad synd er, eller hvad den enkelte af os gør forkert, for vi ved det selv. Vor samvittighed, som vi har fået som en gave fra Gud, fortæller os det. Helligånden taler om det i vore stille timer. Han advarer os i sin store kærlighed om at få gjort op med Gud og mennesker, inden det er for sent.

Nogle mennesker, som jeg beder for og har sjælesorg sammen med, siger til mig, at de gransker sig selv tidligt og sent for at se og forstå, om der er noget, der er synd i deres liv eller noget, de gør forkert. Det tror jeg ikke er nødvendigt, når vi tilhører Herren. Selvfølgelig er det godt at ransage sig selv, om man er i troen. Men Helligånden vil altid overbevise den troende om synd, om dom og om retfærdighed. Man kan selvfølgelig lamme sin samvittighed ved at være Guds stemme overhørig i lang tid, men jeg tror, at hvis man lever et normalt kristenliv, vil Guds Ånd altid fortælle os med sin stille overbevisende stemme, hvis der er noget, vi gør forkert. Vi kan også hver eneste dag bede

Helligånden om at sige til os, hvis der er noget, vi skal have gjort op. Men synder vi bevidst og nægter at stoppe med det, kan vi ikke forvente, at Gud skal svare os på vore bønner. Dette indprentede Gud igen og igen israelitterne, når de fastede eller bad og ikke ville stoppe med at synde. Og jeg tror, det er det samme, vi kan forvente fra Gud i dag. Der er uforbeholden tilgivelse hos Gud for al vor synd og uretfærdighed, når vi beder Ham rense os i Jesu dyrebare blod, men vi må være villige til at omvende os fra vore onde veje. Der står i Es.1:15-19:

"Når I rækker hænderne frem imod mig, lukker jeg øjnene; hvor meget I end beder, hører jeg det ikke. Jeres hænder er fulde af blod, vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt, lær at handle godt! Stræb efter ret, hjælp den undertrykte, skaf den faderløse ret, før enkens sag! Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlaget, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld. Hvis I er villige og lydige, skal I fortære landets goder."

Vi må ikke udæske Herren vor Gud!

Vi har i vor tjeneste og i vort familieliv taget mange store trosskridt, hvor bøn og udholdenhed førte til bøttesvar. Men vi har også erfaret, at det er muligt at friste Gud. Og da skal vi være på vagt, ellers falder vi ned i en afgrund eller bliver forfærdelig skuffede.

Hvis vi for eksempel ønsker at tjene Gud i en bestemt opgave, og vi ønsker at satse nogle af vore midler i denne opgave i tro til, at Gud vil hjælpe os at få alt betalt, kan der være tider, hvor vi går for vidt. Vi bliver overmodige. Herren har måske lagt på vore hjerter at have tro for en sag, hvor vi skal satse et beløb, som vi kan klare at betale; men I vor iver og kortsynethed tager vi et kæmpeskridt, som Herren aldrig har bedt os om at tage. Det kan være Djævelen, der vil ødelægge det projekt, Gud havde tænkt at bruge os i, ved at han frister os til at gå for vidt! Derfor er det meget vigtigt, at vi ikke "tror" for mere, end Gud i første omgang lægger på vore hjerter. Hvis vi går længere end det, kan det være,

hele projektet falder på gulvet, og Gud bliver ikke æret. Vi selv får måske et chok og mister troen på, at vi nogensinde mere kan tjene Herren i tro.

Jesus oplevede at blive fristet af Djævelen på denne måde i ørkenen. Vi læser i Matt.4:6-8:

"Da tog Djævelen ham med til den hellige by, stillede ham på templets tinde og sagde til ham: "Hvis du er Guds søn, så styrtdig ned. For der står skrevet: Han vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten." Jesus sagde til ham: "Der står også skrevet: "Du må ikke udæske Herren din Gud."

Jesus sejrede over fjenden i ørkenen. Det var sandt, at Han var Guds søn og derfor kunne regne med Guds beskyttelse, også hvis Han havde styrtdet sig ned fra templets tinde, men det ville have været overmod, og det ville have været imod Guds vilje. Vi kan ikke presse Gud til at gøre noget af det, vi mener, Han skal gøre. Vi kan ikke gå længere, end vor tro kan bære. Det er Gud, der gør miraklerne, når vi beder troens bønner. Det er Ham, der hjælper os at betale omkostningerne i de projekter, vi sætter igang. Men vi må under alle forhold sige: "Herre, ske ikke min men din vilje!"

Vi har erfaret, at det er klogt at lytte til den første stille stemme i vore hjerter, når vi står i vanskelige udfordringer på troens område. Når vi har bedt for sagen, taler Helligånden stille i vore hjerter om, hvad vi skal gøre. Vi kan da bede troens bøn ud fra Gud stemme i vort indre. Men går vi videre og lægger noget til eller trækker noget fra det, Gud har sagt, går der kludder i det, og vi bliver skuffede. Herren ved, hvad der er bedst for os i alle forhold. Lad os blot indrømme, hvis vi har taget fejl og er gået forbi Herrens vilje. Han vil da vende alt til det bedste for os, som elsker Ham.

Vær ikke bange for lyset fra Gud

Guds ord giver os rene, klare linjer. Gud taler rent ud, og vi skal ikke være bange for at give Ham ret!

Det vidunderlige ved Ham er, at Han, hvis vi omvender os,

enten vi har syndet eller er gået for vidt i en sag, begynder om og om igen med os. Jeg har gjort det til en regel hver dag at bede Gud om renselse. Hvis Han minder mig om ting, jeg har sagt eller gjort forkert, vil jeg hurtigst muligt have det gjort op både med Gud og mennesker, og under alle omstændigheder beder jeg Ham om hver dag at lade sin hellige renselse gå ind over mit liv, mine tanker og mine handlinger.

Beder du Ham om at lade sit stærke lys skinne ind over dit liv, vil al synd og urenhed blive afsløret. Hader du Guds lys, er der noget helt galt. Men i Johs.3:21 står der, at den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud. Lad Guds klare lys skinne på dig. Vær gennemsigtig, så alt ligger åbent for Ham. Han ved allerede alt om dig, men det er vigtigt, du lader Ham afsløre og rense dig. Det giver en vidunderlig frihed og glæde, og det bliver så let at bede.

Der står i 1. Johs.1:6, at hvis vi siger, vi vandrer i lyset og har fællesskab med Gud - men dog vandrer i mørket, så lyver vi og bedrager både os selv og andre. Det er helt klart, at vi hindrer bønnesvaret, hvis vi siger noget med munden, men gør noget andet i gerning.

Kapitel 10

Andre hindringer vi kan gøre noget ved

Jesus siger igen og igen, at vi kan bede om hvad som helst i Hans navn, og vi skal få det, men Han siger det altid i forbindelse med andre ting, vi skal gøre. I Bjergprædikenen i Matt.5.6.og 7.kap. er det i forbindelse med mange forskellige leveregler og formaninger til sine disciple, at Han lover dem bønnesvar. I Johs. 15:1-8 taler Herren også til sine disciple om at være i Ham, gøre Hans vilje, blive i Hans ord og bære gode frugter, så vil der komme svar på deres bønner:

"Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple."

Utilgivelighed

Ud fra Markus 11:23 har jeg lavet en leveregel i mit liv med Herren. Den består af tre gange T= **Tro-Tal-Tilgiv!**

Jesus siger til sine disciple, efter at Han har forbandet figentræet (frit oversat): "Tro på Gud!" - "Tal til det bjerg, der hindrer dig!" - og "Når du står og beder, så tilgiv, hvis du har noget imod nogen!"

Ved flere lejligheder siger Jesus, at vi skal tilgive andre, for at vi selv kan få tilgivelse. Vi kender sikkert alle beretningen om den gældbundne tjener, der af sin herre fik eftergivet en meget stor gæld. Da han kom ud på gaden, mødte han en mand, der skyldte ham en lille sum penge, og han var ved at tage livet af den skyldige for at få ham til at betale sin gæld.

Da kongen hørte det, blev han meget vred ---

Vi har som Guds børn fået tilgivet al vor synd. Det er så stor en skyld og gæld, at vi havde fortjent at gå fortabt. Men Gud har på

grund af Jesu offer tilgivet os. Hvis vi da ikke kan tilgive andre det, de har gjort mod os, kan vi forvente Guds vrede og straf. Der ligger så stor en hemmelighed i denne beretning, at vi burde tænke over den, hver gang nogen træder os for nær eller sårer os.

Der er mange af os, der har oplevet noget i vor barndom eller ungdom, ja, måske for kort tid siden, som har givet dybe sår og skuffelser i vort indre. Det er umuligt for os at glemme og at tilgive. Men denne utilgivelighed hindrer vore bønner, så vi ikke kan få det, vi har bedt om fra Gud. Der er en vej ud af dette nagende mørke. Jeg takker Gud for, at jeg selv har oplevet vejen og sejren:

For mange år siden, efter at jeg havde været en kristen i mange år og missionær i nogle år, havde Peter og jeg lånt et sommerhus på Djursland for at få tid til at hvile og søge Herren, inden vi igen skulle ud på missionsmarken. Jeg havde et problem, som jeg gerne ville have løst, og en dag gik jeg ind for mig selv i et af værelserne for at få talt ud med Gud. Jeg sagde til Ham: "Herre, jeg forstår ikke, at der er et eller andet, der blokerer for mig, så jeg ikke kan føle det nære fællesskab med dig, jeg havde engang. Jeg føler mig kold og tør indvendig, og jeg længes sådan efter dig og din kærlighed. Hvad er der galt?"

I løbet af et sekund svarede Herren mig i mit indre:

"Der er to mennesker, du ikke kan tilgive. Du tænker dårligt om dem og anklager dem i dit hjerte, og du taler også dårligt om dem til andre!"

Da Guds klare lys havde skinnet på denne mørke plet i mit hjerte, skyndte jeg mig ind i stuen til Peter og fortalte ham om det. Jeg sagde til ham: "Jeg vil have dig som vidne på, at jeg beder Gud om tilgivelse, fordi jeg har været hård og utilgivelig overfor disse to mennesker. Jeg *vil* tilgive dem og aldrig mere tale eller tænke dårligt om dem."

Jeg bad sammen med Peter over denne sag og fik bedt om tilgivelse for mig selv og tilgivet de mennesker, jeg havde haft noget imod.

I samme øjeblik strømmede glæden og freden ind i mit indre. Der rullede en stor sten fra mit hjerte, ja, jeg følte, at jeg "flyttede et bjerg" den dag. Gud være lovet for Helligåndens stille stemme og vejledning.

Det er en stor hemmelighed at *ville* tilgive. Selv om man ikke føler, man kan lige i øjeblikket, så sker der et under, når man sætter sin vilje ind på at ville tilgive.

Guds Ånd fortalte mig en hemmelighed lidt senere. Han sagde: "Det er ikke synd for dig, at mennesker gør noget ondt imod dig. Det er meget synd for dem! De skal stå til regnskab ind for mig på den store dag. Skynd dig at tilgive dem, så ikke dine anklager skal følge dem!"

Vi skal alle stå til regnskab for vore gerninger en dag. Det taler Guds ord om igen og igen. Derfor er det ligeså vigtigt, at vi beder andre om tilgivelse for de gange, vi har såret dem. Dermed oplever vi en stor frihed i den åndelige verden. Selv om andre ikke vil tilgive dig eller tage imod din udrakte hånd, er du selv fri i samme øjeblik, du beder om tilgivelse hos Gud og mennesker, du har såret. Så kan du begynde at bede. Troen vokser i dit hjerte, og du føler, du lever under en åben himmel. Du kan tale til bjergene, der hindrer dig, så de flytter sig, og du har lettere ved at tilgive en anden gang, nu hvor du har prøvet, hvor godt det er.

"Alt, hvad I beder og bønfaller om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det. Når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget imod nogen, for at også jeres fader i himlene kan tilgive jeres overtrædelser." Markus.11:24-25.

Tro - Tal - og Tilgiv!

Andre guder

En anden meget stor hindring for bønnesvar er, hvis vi har andre guder. Det er lettere for afrikanerne og asiaterne at forstå dette, da de ved, de ikke kan tjene to herrer. De kender så meget til afgudsdyrkelse, at de udmærket forstår, at de fjerner sig fra Gud i himlen, hvis de dyrker andre guder.

Vi læser i 2.Mos.20:3-6 de allerførste og største bud, Moses fik

fra Gud til israelitterne på bjerget og forstår, mens vi læser, hvor vigtigt disse ord er:

"Du må ikke have andre guder end mig."

"Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem og dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud.---"

Jesus siger i Matt.22:37, at vi skal elske Herren, vor Gud, af hele vort hjerte, af hele vor sjæl og med hele vor sind. Vi må ikke have andre guder end Gud, vor skaber.

Har vi danskere fremmede guder?

Jeg skal fortælle jer om en oplevelse, jeg havde for nogle år siden, hvor Guds Ånd talte til mig på en speciel måde. Jeg følte ofte en så stærk kærlighed til Peter og til vore børn, at jeg syntes, mit hjerte var ved at sprænges af kærlighed. Pludselig blev jeg betænkelig ved denne stærke kærlighed, og jeg spurgte Gud, da jeg var i bøn en morgen, om det måske var afgudsdyrkelse, at jeg holdt så meget af mine kære. Gud gav mig et meget kort og forløsende svar. Han sagde i mit hjerte:

"Ikke så længe jeg kommer først!"

Var det ikke herligt? Et svar der ikke var til at misforstå. Gud har ikke noget imod, at vi elsker vore kære, at vi elsker vore hjem og ejendele, vort arbejde, vore venner og vore menigheder, og alt det andet Han har givet os, når blot Han kommer først. Han må være det dyrebareste for os. Er der noget, der er mere dyrebart for os end Gud, så er vi på afveje. Der er forskel på at elske noget - og at dyrke det. Vi skal dyrke Herren, vor Gud og elske Ham mere end alt, høre Hans ord og handle efter dem, så er der ingen grænser for Hans velsignelse over os. Når vi søger Ham først af alt, skal alt det andet gives os i tilgift. Vi må gerne elske hverandre. Det har Herren befalet os, men Gud skal vi dyrke som Gud!

Alt, hvad jeg her har skrevet om af hindringer, er noget, vi selv kan gøre noget ved. Det er ikke Gud, der skal klare disse

problemer for os. Det er ting, vi selv skal få orden på. Lad mig nævne nogle andre ting, som kan hindre os, da jeg selv føler, det er sten, der bliver ryddet af vejen, når jeg får fjernet sådanne hindringer.

Hovmod

Den store synd, der forårsagede, at Lucifer blev kastet ud af himlen sammen med alle sine tilhængere, var hovmod. Den samme synd prøver den Onde at få listet ind over os, hvis ikke vi lytter til Helligåndens advarende røst.

Jesus giver os et eksempel på hovmodig bøn i Lukas 18:10-14, hvor Han fortæller en lignelse om en farisær og en tolder, der gik op i templet for at bede. Vi læser om farisæerens selvglade bøn og om, hvordan han ringeagtede tolderen, der stod ved siden af ham og bad. Tolderen turde ikke engang løfte blikket mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: *"Gud, vær mig syndet nådig!"* Jesus siger efter denne lignelse, at det var tolderen, der fik bønnen svar. Det var ham, der gik hjem som retfærdig, fordi han var ydmyg.

Når vi læser det, tænker vi ikke på, at vi selv kan være hovmodige. Men lad os lytte meget til Åndens stille stemme i vore hjerter, både når vi taler med andre i det daglige, når vi færdes på arbejdspladser, i skoler, i kirker og andre steder. Lad os bede Gud give os en ydmyg ånd. Det er de ydmyge, Gud giver nåde, og det er de ydmyge, der får de største bønnen svar. Vi skal ikke være falske i vor ydmyghed hverken overfor Gud eller mennesker, men bede om at få en ydmyghed, hvor vi bøjer os for Gud og ikke har noget imod Hans irettesættelser og opdragelse.

Når vi ringeagter andre og kives

Jeg vil til sidst i dette kapitel nævne to skriftsteder, som taler meget stærkt for sig selv. Der står i 1.Pet.3:7:

"I mænd skal ligeså være hensynsfulde i samlivet med kvinden som den svagere part, og I skal vise jeres hustruer ære, så sandt de også er medarbejdere til livets nådegave, for at jeres bønner ikke

skal hindres."

Og i Jak.4:1-3 læser vi et ord, der også underviser os om vort fællesskab med andre:

"Hvorfor opstår der kampe og stridigheder blandt jer? Er det ikke, fordi jeres lyster fører krig i jeres lemmer? I begærer brændende, men opnår intet; I myrder og misunder, men kan intet udrette; I strides og kæmper, men opnår intet, fordi I ikke beder; eller I beder og får alligevel intet, fordi I beder dårligt, kun for at ødsle det bort i jeres lyster."

Disse to skriftsteder fortæller os klart og tydeligt, at hvis vi har det dårligt i vore ægteskaber, i vore hjem og i vore menigheder, hindrer det vore bønner. Det er meget svært at holde andagt i hjemmet, enten alene eller sammen med ens nærmeste, hvis man lige har skændtes eller kritiseret hinanden. Jeg tror, det sårer Guds hjerte og Hans Helligånd, når vi taler ned til hinanden og ringeagter hinanden.

Må Gud hjælpe os at ære hverandre! Det er lettere at tale pænt til mennesker i kirken, vi tilfældigt møder eller til vore arbejdskammerater end til vore nærmeste. Vi aftalte for mange år siden i vort hjem, at vi ville tale pænt til hinanden, - ikke råbe og skriges efter hinanden eller sige noget, der kunne såre. Er det sket ind imellem, har vi haft det ord som rettesnor:

"Lad ikke solen gå ned over jeres vrede." Ef. 4:26.

Det er vigtigt at få gjort op og bedt om tilgivelse, inden man lægger sig til at sove. Og det er en velsignelse at leve i et familieliv, hvor man søger at løfte hinanden op og glæde hinanden. Må Gud hjælpe os!

Hjemmet et en lille "kirke". Den ånd, der råder i hjemmet, vil man tage med i menigheden. Hvis man er uenige i menigheden og kæmper om magt og ære til sig selv, kommer stridighederne, og Gud kan ikke høre os, når vi beder. Vi bygger selv en mur mellem Gud og os ved vor selvished.

Til gengæld er der lovet os mægtige bønnesvar, hvis vi er enige indbyrdes! Gud har lovet os, at vi kan løse og binde i Jesu navn, når vi har det rette forhold til andre mennesker.

Ordet fra Matt. 18:19-20 gælder både i hjemmet og i menigheden:

"Jeg siger jer også: Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske fader. For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem."

Kapitel 11

Kampen i ånde verdenen

Jeg har ofte undret mig over den iver, hedningerne lægger for dagen, når de beder til deres guder, til forfædrenes ånder eller til sten og træer. De bruger masser af penge, energi og tid på deres gudsyndelse, og de har ingen åndelig kamp, fordi den Onde lader dem være i fred, når de beder. Han har dem jo i sin hule hånd og styrer deres liv.

Når vi kristne bliver kaldt til bøn, er det ofte en stor overvindelse for os at komme af sted. Er der slet ingen bøn i en menighed eller i et hjem, er der intet åndeligt liv.

Når der er mange til bedemøderne i en menighed, er det tegn på vækkelse! De enkeltpersoner, der tager sig tid til bøn i lønkammeret, og de familier, der har daglige andagter i hjemmet, er mennesker, der bringer Guds fred og velsignelse med sig overalt, hvor de færdes,- også i menigheden.

Men vi mærker alle, at der er en åndelig kamp, når vi skal bede. Den Onde ønsker ikke, vi skal have fællesskab med Gud, vor Skaber, og vor frelser Jesus Kristus. Derfor bruger han alle midler for at hindre os. Bøn er vejen for os til Guds hjerte, men det er også vejen fra Gud til os. Han kommer med vækkelse og kraft, når vi beder.

Jeg har i årenes løb skrevet mange bøger, og jeg har altid oplevet, at der var en stærk modstand fra den Onde, når jeg skulle skrive. Først når jeg bad meget og derefter gik i gang og stædigt holdt ud hver dag, følte jeg frihed og fred, mens jeg skrev. Men jeg har aldrig i forbindelse med mine andre bøger oplevet en så stærk modstand i den åndelige verden som nu, hvor jeg skriver denne bog om bøn og fællesskab med Gud. Jeg har ønsket at skrive om dette emne i mange år, og mange af dem, jeg har undervist på bibelskoler og andre steder om emnet, har bedt mig skrive en bog om det. Nu er det blevet alvor, men jeg har været i

gang med de første otte kapitler i mange måneder uden at kunne komme videre. Hver gang, jeg skulle skrive, kom der noget i vejen, eller jeg følte en mur foran mig, så jeg ikke kunne komme i gang.

Nu har det lagt sig sådan tilrette, at jeg skal være alene i Jerusalem i 14 dage! Peter kommer senere, og vi skal i gang med forskellige projekter. Men nu har jeg tid nogle timer hver dag til at skrive. Også her føler jeg, der er kamp i den åndelige verden, men jeg føler Guds Ånd er mig meget nær her i Den store Konges by. Jeg sætter hver dag min vilje ind på, at det skal være nu, denne bog skal være færdig, og at Jesus Kristus skal herliggøres igennem den. Da jeg satte mig ned den første dag her i Jerusalem for at skrive, kom der en vidunderlig fred og himmelsk glæde ind over mig. Nu er jeg brudt igennem den mur af modstand, som fjenden har prøvet at hindre mig med.

Jeg ved, der er så stort behov for bøn som aldrig før, og jeg vil være med at inspirere til, at så mange som muligt får lyst og mod til at blive stærke forbedere. Det er også mit inderlige ønske, at mange flere vil starte på et disciplineret lønkammerliv, da jeg ved, det vil give Danmark en hær af endnu flere stærke kristne, som kan stå fast i troen i tiden, der kommer. Fjenden går omkring som en brølende løve for at opsluge dem, han finder svage i troen på Jesus. Men alle, der indvier sig til bøn på trods af kødet og på trods af Djævelens hindringer, vil sejre over den Onde og stå fast, til Jesus kommer.

Fjendens sidste redskaber

Jeg skrev i forrige kapitel om de hindringer, vi kan gøre noget ved og få fjernet, så Gud kan svare på vore bønner.

Hvis vi gør det, vil fjenden måske prøve med mismod, bekymringer, sygdom og meget andet for at hindre os. Og disse ting tænker vi måske ikke lige i øjeblikket på kan være hindringer for bøn. Men mismod og bekymringer tapper os for tro, og uden tro kan vi ikke behage Gud og forvente noget fra Ham. Jesus siger tre gange i Matt. 6, at vi ikke må bekymre os.

Han siger det som en befaling, og jeg tror, det er fordi Jesus ved, at bekymringer bringer vantro og sygdom ind over os. Der står også, at mismod er som edder i benene, og at vi skal kaste mismod ud af vort sind. Det er ting, der ikke er så synlige, men som i høj grad hindrer os i vort gudsforhold.

Når Guds ord siger, vi skal jage det væk, er det også muligt at gøre det! Vi skulle vise langt større iver i vor gudsyndelse end hedningerne gør, som beder til døde guder, som ikke kan svare. At satse på bøn er hårdt arbejde! Vi må sætte vor vilje ind på, at det er vigtigere for os end alt andet for at overleve.

En særlig kamp

Vi har til tider bedt med mennesker, som gerne vil tro på Jesus og følge Ham, men de har meget svært ved at bede. Nogle af dem starter på bønnen om syndernes forladelse, men kan ikke med deres bedste vilje udtale Jesu navn eller takke for Jesu rensende blod. Vi har den erfaring, at sådanne mennesker som oftest har været i kontakt med okkultisme og derfor er bundet særlig hårdt. De onde magter hindrer dem i at udtrykke Jesu navn og nævne Jesu blod. Derfor vil jeg her nævne løsningen på sådanne problemer.

Vi havde for nogle år siden en række møder på en lejr for kristne venner. Efter et af møderne var der en broder, der sagde til mig: "Jeg kan ikke forstå det, men når du taler, bliver jeg så vred indvendig. Jeg kan ikke forklare hvorfor. Jeg kan heller ikke være med, når I beder, og jeg har egentlig aldrig følt mig rigtig lykkelig som kristen."

Peter fik en indgående samtale med ham, og det viste sig, han i sin ungdom havde været inde i okkulte ting, bl.a. TM, hvor han havde fået et mantra. Et mantra er et ord, navnet på en afgud, der skal siges igen og igen under den okkulte meditation, og man må ikke fortælle det til andre. Peter fik ord fra Herren til denne mand om, at han skulle bekende sit mantra med sin mund og bede Jesus om tilgivelse for den tid, han havde dyrket afguderne. Det holdt hårdt, men manden var villig til at gøre det. Det

vidunderlige skete, at han derefter kom ud i fuldkommen frihed og kunne glæde og fryde sig sammen med os andre. Jeg har siden hørt, at han stadig er en glad og fri kristen.

Har du eller nogen af dine bekendte det sådan, at de ikke kan bede eller takke for Jesu rensende blod, så er det vigtigt at tale med en kristen leder om det og få hjælp til at bekende alt for Gud og komme ud i frihed. Der er en mægtig kraft i Jesu navn og Jesu blod. Derfor vil fjenden hindre, at vi bruger det. Der er også en mægtig kraft i at bekende alt åbent og ærligt. Det giver frihed. Vi har ofte brugt trosbendelsen fra Luthers katekismus, hvor man bekender, at man tror på Jesus Kristus, og man fornægter Djævelen og alle hans gerninger. Så må fjenden vige. Priset være Gud, som sendte Jesus som en udfrielse fra al synd og alle mørkets magter.

Ved at bekende sig hundrede procent til Kristus, lukker vi dørene i for alle onde magter. Vi må aldrig lukke en dør på klem for den Onde igen, for da kan han overvælde os. Jesu navn og Jesu blod er vort faste anker, så vi kan holde os til Gud.

Den kamp, vi kæmper i bøn, er ikke mod kød og blod, men mod magter og myndigheder i himmelrummet. Derfor skal vi tage Guds fulde rustning på og ikke lade os skræmme. Der står nogle gode ord i Bibelen, som styrker os, så vi ved, vi ikke har noget at frygte, når vi dyrker den levende Gud:

"I skal altså underordne jer under Gud; og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer. Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer." Jak.4:7-8.

"Vi ved, at enhver, som er født af Gud, ikke synder, men han, som selv blev født af Gud, bevarer ham, og den Onde kan ikke røre ham." 1.Johs.5:18.

"Vær årvågne og på vagt! Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge; stå ham imod, faste i troen, I ved jo, at de samme lidelser rammer jeres brødre her i verden. Og når I må lide her en kort tid, vil al nådes Gud, som har kaldet jer til sin evige herlighed i Kristus Jesus, selv udruste, støtte, styrke, grundfæste jer. Magten er hans i al evighed!"

Amen." 1.Pet.5:8-11.

"I er af Gud, kære børn, og I har overvundet dem, for han, som er i jer, er større end han, som er i verden." 1.Johs.4:4.

Kapitel 12

Når vi ikke får de svar, vi ønsker

Jeg har lige læst i Daniels bog og er endnu engang blevet styrket i min tro på bøn. Daniel og hans tre venner er stærke forbilleder for os, der gerne vil bede. Da de var blevet taget til fange i Babylon, fik kong Nebukadnesar engang en drøm, som gjorde ham urolig. Fordi ingen kunne tyde hans drøm, befalede han, at alle hans mirakelmagere og drømmetydere skulle dræbes. Da Daniel hørte det, satte han sine tre venner ind i sagen. Der står i Dan.2:18:

"De skulle bede himlens Gud om i sin barmhjertighed at åbenbare denne hemmelighed, så Daniel og hans venner ikke skulle tilintetgøres sammen med Babylons øvrige vismænd."

De bad, og de var enige i deres bønner, og vi ved, at de dengang fik bønesvar. De gav også Gud æren, da de senere blev hædret af kongen.

Når vi er i nød, beder vi. Jeg tænker lige nu på vore elskede afrikanske kristne. De har utroligt meget at kæmpe med: Sult, oversvømmelser, sygdom og mange andre ting, og vi må ofte undres over, at de overlever.

For kort tid siden var de i meget stor nød i Kenya, da der skulle vælges en ny præsident i landet. Menneskelig set kunne det give stammekrige og en strøm af vold og nød. Men de kristne ud over landet samledes på de forskellige stadioner rundt i byerne, og de fastede og bad i mange dage. De råbte til Gud i nøden og græd for deres land, som før har været ude i frygtelige krige, hvor tusinder er blevet dræbt. Og Gud hørte deres bønner denne gang. Valget gik forholdsvis fredeligt til.

I Tanzania var der i flere år en muslimsk præsident, og landet blev mere og mere påvirket og styret af Islam. De kristne gik ud i

skovene og fastede og bad for landet. Dem, der før var sløve og lunkne, vågnede op og råbte til Gud i nøden. Kirkerne, som før kunne være halvtomme, var nu overfyldte af bedende mennesker. Da der skulle være valg, fik de en kristen præsident. Det var et meget stort under som svar på bøn.

Men afrikanerne oplever meget ofte, at de ikke får alt det, de beder om. Alligevel må vi beundre dem for deres taknemmelighed og udholdenhed i bønnerne. De kan bede i mange timer uden at blive trætte, og de takker under alle forhold. Når de hører om andre, der har det svært og lever under risiko for krig og nød, har de stor nød på deres hjerter og beder hver dag for dem.

Må Gud fylde os med nådens og bønnens ånd, så vi er villige til at ofre alt for at bede og fylde os med Guds ord, så vi kan redde vort land, som i sandhed trænger til forbøn.

Jeg tror, at nådens ånd giver os medfølelse med andre. Vi får den samme nød for mennesker, som Gud har, så vi kan bede efter Hans vilje og stole på nåden og hjælpen fra Gud.

Bønnens ånd giver os udholdenhed og visdom til at bede ret. Gennem bønnens ånd får vi en stærk tro på, at Gud aldrig vil svigte sit folk uanset omstændighederne.

Jeg elsker at læse om Daniels tre venner i Dan.3:17-18, da de igen blev truet på livet. De ville ikke falde ned og tilbede statuen, som Nebukadnesar havde opstillet. Kongen ville kaste dem i ildovnen, som blev ophedet syv gange så meget som sædvanligt, fordi de ikke ville adlyde ham, og han sagde:

"Hvem er den gud, der så kan redde jer ud af min magt?" Svaret, de gav, gør mig så glad, hver gang jeg læser det, for det viser, at de ikke ville bøje sig for afguden, enten de fik bønnesvar eller ej:

"Nebukadnesar, vi behøver ikke at svare dig! Kommer det dertil, så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge. Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den guldstøtte, du har opstillet."

Daniels tre venner blev trods deres stærke tro kastet i

ildovnen. Man kunne have troet, at Gud ville sende et jordskælv, der fik statuen til at falde til jorden eller andre store undere, så de tre venner blev skånet for prøvelsen. Men de blev kastet i ovnen. De mænd, der kastede dem derind, blev dræbt af flammerne fra ilden, men vennerne oplevede miraklet inde i ovnen. Da kongen kiggede ind for at se dem blive opslugt af flammerne, sagde han:

"Jamen, jeg ser fire mænd gå frit omkring i ilden. De har ikke lidt nogen skade, og den fjerde ser ud som en gudssøn."

Halleluja! Jeg er så glad for, at vi har fået denne beretning med i Bibelen. For det hænder ret ofte, at vi ikke får bønnesvar på den måde, vi gerne vil have det. Vi har sikkert alle oplevet, at en af vore kære gik bort, som vi bestemt troede, skulle leve på grund af vore bønner. Vi har oplevet stærke prøvelser, hvor vi spurgte Gud: "Hvorfor, Herre, skal vi igennem dette?"

Vi kommer gennem svære prøvelser allesammen, og vi har mange spørgsmål, som kun Gud kan besvare. Dog oplever vi, at Gudesønnen er med os! Selv om vi går gennem prøvelser, der kunne have slået os fuldstændig ud og givet os nervesammenbrud eller andre svære følger, oplever vi en overnaturlig styrke og kraft midt i det allersværeste. Efter prøvelserne kan vi mærke, at Gud lærte os en masse igennem de svære tider, og vi ved, at Han vender vor sorg til glæde, trods alt.

Er det andre mennesker, der har "kastet os i ildovnen" oplever vi til tider, at de får meget svære prøvelser ind over deres liv, men Gud fører os sejrende igennem, når vi står fast på, at det er Ham, vi tjener og tilbeder.

Jesu svære bønnekamp

Da Jesus gik ind i Getsemane, før han blev taget til fange og korsfæstet, står der i Matt.26:36-46 om den svære kamp, Han var i. Tre gange bad Han sin fader om at blive fri for det smertens bæger, Han skulle drikke for at dø for alle menneskers synder. Han sagde til sine disciple:

"Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg sammen med

mig." Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: "Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog ikke som jeg vil, men som du vil."

Jesus måtte gå igennem denne lidelse for at fuldbyrde Guds vilje og bringe frelse til hele verden.

Vi skal ikke dø for at frelse verden, men vi kommer ud for meget svære øjeblikke, hvor vi må sige: "Dog ikke som jeg vil, men som du vil, kære Gud!"

Paulus havde også en svær kamp, en torn i kødet, som fulgte ham gennem livet. Han bad også tre gange om, at Gud ville fri ham for denne plage, men Guds svar til Paulus var:

"Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed!"
2.Kor.12:9.

Jeg har vænnet mig til, når jeg møder svære ting, jeg skal bede for, at jeg lægger det i Guds hånd og beder for det, til jeg mærker, byrden er kastet over på Jesus. Derefter hviler jeg i, at Guds vilje sker. Det gør ondt, når man ikke får det svar fra Gud, man gerne vil have. Men hvis vi kunne se det, Gud ser, ville vi takke Ham for Hans visdom. Det er jeg sikker på. Han ved, hvad der tjener os bedst.

Når jeg taler med mennesker om den nød, jeg har for vort land og for Israel og andre ting, er der nogle, der siger: "Det går jo alligevel, som Gud vil. Alt det, der står i Bibelen, kommer til at ske. Vi kan hverken gøre fra eller til og behøver ikke at bede så meget imod alt det onde eller tage det så tungt."

Den tankegang ligner den, andre religioner har. Man siger bl.a. indenfor Islam, når der sker et eller andet: "Det er Guds skyld" eller "Det er Guds vilje!" De mener ikke, man kan og skal ikke gøre noget for at hindre det.

I Ordet står der, at Gud altid samarbejder med sine tjenere om det, der sker. Han ved, hvad der kommer, men Han vil, vi skal samarbejde med Ham og bede for alt det, Han lægger på vore hjerter. Jeg vil senere nævne nogle af de mange ting, vi har fået befaling gennem Ordet om at bede for. Vi skal være lydige imod Ordet og våge og bede, når Han siger, vi skal det. Og enten det

går, som vi vil eller ej, så ved vi, Gud har alt i sin hånd og alt under kontrol. Han vil føre os sejrende igennem troslivet med Ham den tid, vi skal være her.

Da Daniels tre venner blev kastet i ildovnen, gik Gudesønnen, Jesus, sammen med dem.

Da Jesus kæmpede i Getsemane have, så Hans sved blev til blodsdråber, kom der en engel og styrkede Ham.

Da Paulus bad så inderligt om at blive fri for sin torn i kødet, gav Gud ham nåden til hjælp.

Når vi lever i et inderligt fællesskab med Gud i dagligdagen, og vi til tider kommer ud for svære ting, har vi Jesu løfter om, at Han er med os alle dage indtil verdens ende. Han vil aldrig slippe os og aldrig forlade os. Han sender også engle ud for at styrke og bevare alle, der frygter Ham. Og Hans store nåde er som et skjold for os imod alle de prøvelser, vi møder. Hans nåde dækker os - og er nok for os.

Kapitel 13

Tro, tillid, udholdenhed

Da vi skulle rejse til Afrika første gang som missionærer, var det et stort spring for os. Vi havde to små drenge og vidste ikke ret meget om, hvad der ventede os i dagene fremover. Men min mor havde visdom. Hun malede en platte til os, som vi fik med til vort første hjem i Afrika. På platten havde mor malet to små fugle på en gren, og under dem havde hun skrevet: "Eders fader ved ---!" Lige da vi fik den, vidste jeg ikke, hvor dyrebar denne platte med de stærke ord ville blive for mig. Men når jeg senere stod i vort lille hjem i Tanzania og var usikker og i tvivl om, hvorvidt Gud ville huske os og hjælpe os i vore daglige behov, så jeg på ordet og de to små fugle. Gud vidste, hvad vi trængte til, og Han ville ikke glemme os. Han husker på fuglene og liljerne, og Han ville også give os alt, hvad vi skulle bruge. Jeg lærte ud fra dette ord at bede, tro og vente tålmodigt på Gud. Jeg vidste, Han ville komme lige i rette øjeblik.

Denne tro, tillid og udholdenhed har Gud siden undervist os om igennem alt vort arbejde. Når vi kommer til et sted, ser vi med det samme behovene. Det kribler i os efter at gøre noget ved tingene, så der bliver orden, de sultne får noget at spise, de fattige får hjælp, de kristne, som ikke har nogen kirke, må hurtigst muligt have noget at samles i for at tilbede Herren. Der er så mange behov, og vi ved nu, at den nød, vi føler, ikke er vor egen, men Guds nød for mennesker. Han lægger sin nød på vore hjerter, og vi har ansvar for at gøre noget ved det. Så snart vi begynder at bede og tro, sætter Gud sit værk i gang, så vi kan gøre det arbejde, Han vil, vi skal gøre. Det kan til tider være en lang, sejtroskamp, men Gud kommer aldrig for sent, tak og ære til Ham!

Jeg tror, Jesus vil lære os at bede uden at blive trætte. Han vil lære os at have fællesskab med Gud om behovene, bære dem i

vore hjerter og vente tålmodigt på Hans indgriben.

Jeg ville ønske, at Gud også vil fylde dig, som læser denne bog, med tro, tillid og udholdenhed, så du og vi sammen med alle de troende i Danmark må bede for den nød og de store behov, der er omkring os og tro på og vente på, at Gud skal gøre noget specielt for vort land og folk, for vore kirker, for vore hjem og vore familier.

Påtrængende bøn

Jesus underviser os med en lignelse i Luk. 18:1-8 om en enke, der gik til en jordisk dommer, der ikke engang brød sig om mennesker eller troede Gud. Hun ville have ham til at hjælpe sig at få sin ret overfor sin modpart. Dommeren hjalp hende til sidst, fordi hun var meget påtrængende og udholdende, og hun fik sin ret. Jesus siger da til os i vers 7:

"Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret og det snart. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?"

Gud er vor fader, og Han elsker os. Når vi "plager ham", som vore børn, da de var små, kunne plage om at få en bestemt ting, så vil Han i sin store kærlighed give os det. Men Gud længes efter at se vor tro, mærke vor tillid og udholdenhed, og jeg ved, Han vil give os det, som er godt for os.

Jesus havde lært sine disciple at bede Fadervor, og derefter fortæller Han dem i Luk.11:5-13 et eksempel på, hvordan de videre skal bede og trænge sig på hos Gud:

Hvis en af os havde fået besøg af en sulten ven midt om natten, og vi ikke havde noget mad at give ham, da ville vi med frimodighed gå hen og banke på hos en af vore andre venner, som vi ved, har mad i huset, og bede ham om noget mad til vor sultne ven. I første omgang ville venen, som var gået til ro, vægre sig ved at stå op og hjælpe med problemet, men fordi de to er venner, vil han til sidst give ham noget.

Det minder mig lidt om det, vi som Herrens udsendinge gør,

når vi ser de mange mennesker i nød i ulandene og i Israel: Vi banker på hos vore venner og beder om hjælp til at hjælpe! Og vore venner står op og giver os hjælp til de nødlidende. Ære til Gud for sådanne venner! Men Jesus siger i de efterfølgende vers, at sådan er det i langt højere grad med Gud, vor himmelske fader:

"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, der søger, finder; og den, der banker på, lukkes der op for. Hvilken far iblandt jer vil give sin søn en slange, når han beder ham om en fisk, eller give ham en skorpion, når han beder om et æg? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give Helligånden til dem, der beder ham!"

Gud lagde på mit hjerte at give denne bog om bøn titlen: Bed, og du skal få! Jeg tror, Gud i den tid, der kommer, vil lære os bønnens hemmelighed mere end nogensinde før, og jeg er sikker på, vi skal få lov at opleve store, rige ting med Gud i dagene, der kommer. Lad os påtrængende bede om mere tro, tillid og udholdenhed i bøn. Alle de steder på jorden, hvor der er vækkelse, og Gud gør store undere, er der kristne, der har bedt og til stadighed er i bøn. Så kommer Helligånden med kraft, halleluja!

Vi læser i Matt.15: 21-23 om en kana'anæisk kvinde, der kom til Jesus og bad om hjælp, fordi hendes datter var besat af en dæmon. Jesus viste hende bort flere gange, men hun blev ved at trænge sig på og kastede sig ned for Ham og bad igen:"Herre, hjælp mig!" Selv om kvinden blev afvist, var hun så udholdende og påtrængende, at Jesus til sidst måtte hjælpe hende. Hendes stærke tro og udholdenhed gav hende bønnesvar.

"Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig. For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet." Hebr.10:35-36.

Når vi i vore hjerter ved, hvad der er Guds vilje i de behov, vi står i, skal vi ikke give op.

Kend Guds vilje, så du kan bede konkret

Der står i Daniels bog 9 om, at Daniel studerede skrifterne og fandt ud af, at det var angivet i bøgerne, at Jerusalem efter Herrens ord til profeten Jeremias skulle ligge i ruiner i halvfjers år. Da begyndte Daniel at bede og trygle Herren under faste og i sæk og aske om, at Gud den Almægtige ville tilgive Daniel og hans folk deres synder, og han bad om, at Herren igen ville lade sit ansigt lyse over den ødelagte helligdom, over folket og byen Jerusalem.

Daniel kendte Guds løfter, og ud fra dem begyndte han at trygle og bede Gud om nåde. Han havde tro, tillid og udholdenhed, så han blev ved med at bede.

Da åbenbarede Gud sig for ham gennem englen Gabriel og sagde nogle herlige ord i vers 23, som vi kan lære meget af:

"Daniel, nu er jeg kommet for at give dig indsigt og forståelse. Da du begyndte at bede, udgik der et ord, og jeg er kommet for at give det videre til dig, fordi du er en højtelsket mand."

Vi læser også om Daniels bønneliv i kapitel 10. Et ord blev åbenbaret for ham. Det var meget vanskeligt for ham at forstå, men han gik bøn og fik åbenbaret i syner, hvad det betød. Han var i sorg i tre uger, hvor han fastede fra alle lækre spiser og lod være at spise kød og drikke vin.

I kap.10:5-21 læser vi om den mægtige åbenbaring, han fik efter disse tre uger med udholdende bøn og faste. Guds lysende sendebud kom til ham og fortalte, at Han i enogtyve dage havde kæmpet i himmelrummet mod fyrsten over perserriget. Til sidst kom en af de fornemste fyrster, englefyrsten Mikael, ham til hjælp, så han kunne komme ned til Daniel med det vigtige budskab om endetiden. Tænk, at det budskab, som handler om den tid, vi nu lever i, blev bragt til Daniel under megen kamp og modstand fra den Onde og alle hans konger og fyrster over perserriget. Hvis Daniel var holdt op med at bede og faste, havde vi måske aldrig fået noget at vide om alt dette. Men Daniel, ene mand på bønnefronten, stod fast i tro uden at give op. Jeg kan godt forstå, englen sagde til ham, at han var højtelsket af Gud. Jeg

tror, Guds store kærlighed og nåde på en speciel måde omslutter os, når vi beder og tror.

Kære ven! Også du er højtelsket af Gud, og i samme øjeblik du begynder at bede i overensstemmelse med Guds vilje, udgår der et ord fra Guds trone til dig. Herrens Ånd virker, når vi beder. Der er helt sikkert også en voldsom kamp i himmelrummet, når vi beder om frelse og udfrielse for mennesker. Men Guds engle strider og arbejder for os, og Guds store kærlighed og nåde dækker os som skjold.

Jeg har hørt en fortælle, at han havde en drøm. Han gik rundt i himlen og mødte der mange engle, som var ifærd med at udføre forskellige opgaver. Men pludselig så han en stor skare af engle, der havde gravet dybe grøfter, men nu alle stod og hvilede sig. Manden spurgte dem, hvorfor de ikke arbejdede. Englene svarede: "Det er, når de hellige på jorden beder, at vi arbejder. Lige nu er der ikke mange, der beder!"

Dette var en drøm, men vi kan sikkert tro, at det billedlige i drømmen er sand. Når vi ikke beder, sker der ikke noget gennemgribende i vore omgivelser, men så snart vi tager tid til bøn, kan vi mærke, Guds Ånd arbejder, og ting, vi aldrig havde troet var mulige, begynder at ske.

Gud kan styre verdenssituationen og alle vore små og store sager, uden at vi medvirker, men Han har valgt at samarbejde med os. Når vi åbner vor mund og taler med Gud, høres vore ord i himlen i samme øjeblik, og vi får svar på grund af vore ord!

Lad os bede om mere af denne stærke tro, og lad os lære at bede i Jesu navn. Kommer vi til Gud i vort eget navn, hænger der så meget jordisk og egoistisk ved vor fremtræden, at Gud ikke kan svare os. Beder vi i vort eget navn efter vor egen vilje, bliver vi selv herliggjort ved resultaterne. Når vi beder i Jesu navn, rensede i Jesu dyre blod, beder vi bønner efter Guds vilje, og da vil vi få bønesvar, og Gud bliver herliggjort. Hør nogle herlige løfter:

"Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen; og hvad I

end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderern må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det." Johs. 14:12-14.

Nogle er i tvivl om, hvem vi skal bede til, Gud eller Jesus. Vi skal bede til Gud i Jesu navn, men Jesus siger også her, at vi må bede til Ham. Han og Faderen er et.

"Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple." Johs.15:7-8.

Kapitel 14

Lønkammeret

I dette kapitel vil jeg fortælle om det bønneliv, der er allervigtigst for mig, og som jeg tror er vigtigst for alle troende. Jeg har fortalt i andre af mine bøger om, hvordan Gud en dag i Afrika midt ude i busklandet på en skovsti talte til mig om dette. Jeg havde så travlt med at tjene Ham på så mange måder, at jeg havde alt for lidt tid til at være alene med Ham. "Hvornår har du tid til mig?" spurgte Herren. Jeg var chokeret, da Gud viste mig, at alle mine aktiviteter var meget lidt værd, hvis ikke jeg havde tid til Ham.

Den tid, der fulgte efter, vendte op og ned på mit liv. Jeg lærte lønkammerlivet med Gud at kende, og jeg ville ikke undvære det for alt i verden.

Vort forhold til Gud kan ligne vort forhold i et ægteskab eller nært venskab. Hvis jeg for eksempel hver dag havde så travlt med at vaske, stryge og lave mad til Peter, at jeg blot susede forbi ham uden at ænse ham dag ud og dag ind, ved jeg, han ville standse mig en dag og sige: "Lad os nu sætte os ned og tale sammen i fred og ro. Det gør ikke så meget med maden og tøjet og alle de andre ting, du ordner for min skyld. Det er vigtigst for mig, at vi to har fællesskab med hinanden og kender hinanden. Tag det nu roligt og slap af sammen med mig."

Sådan har vor himmelske Far det også. Han vil, at vi skal kende Ham og blive fyldt med varme og kærlighed i fælleskabet med Ham. Det er i enheden med Ham, visionerne fødes. Det er sammen med Ham, vi får kraft og styrke til at leve kristenlivet. Og det forunderlige er, at livet bliver ti gange lettere at leve, selv om vi har kampe, når blot vi ved, Han er os ganske nær.

Guds Ånd viste mig også, at jeg havde misforstået bøn på den måde, at det altid var mig, der sagde noget til Ham. Han sagde: "Vær stille! Tag tid til at høre det, jeg gerne vil sige til dig:"

Vi kan tænke os, hvis en ven ringede os op en dag og begyndte

at tale og spørge om en masse ting. Efter fem minutters konstant tale fra vor ven, sagde han pludselig: "Hej, hey. Vi snakkes ved!" og så lagde han røret på, uden at vi fik sagt et eneste ord. Vi ville sikkert synes, det var en mærkelig samtale. Vi ville sige til ham, næste gang han ringede: "Tag det lige roligt. Der er et par ting, jeg gerne vil sige til dig."

Jeg ved nu efter mange års erfaring i lønkammerlivet, at Gud har meget, Han vil sige os. Vi har derfor behov for at have dette personlige forhold til Ham, hvor ingen forstyrrer os, og hvor vi har god tid til at tale sammen. En brud har behov for fællesskab alene med sin brudgom - og omvendt. Vor himmelske Fader og vor frelser, Jesus Kristus, længes efter at lytte til os og tale til os. Vi skal ikke være som hyklerne, der beder lange bønner for at blive set og hørt. Lad os derfor takke for visdommen i ordet fra Matt.6:6, hvor der står:

"Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din Fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig."

Mange siger til mig: "Jeg beder i mit lønkammer, så jeg behøver ikke bede sammen med andre." Men det forunderlige er, at når du virkelig beder hver dag i dit lønkammer, så får du også lyst og frimodighed til at bede sammen med andre. Du lærer at åbne munden og have frimodighed foran Gud og tale åbent med Ham, også når andre hører det.

Mange har også sagt til mig, at de synes, det er svært at få sig indrettet, så man får tid til at bede i sit lønkammer. Andre siger, at når de har bedt i fem minutter, ved de ikke, hvad de mere skal bede om. Jeg vil derfor her i denne bog give en meget praktisk hjælp og vejledning til at få et interessant og rigt lønkammerliv. Jeg vil også fortælle dig, hvad Ordet siger, vi skal bede om, og hvordan du kan lære at føre en lang, frugtbar samtale med din himmelske fader.

Den praktiske side

Vi har flyttet mange gange både i Danmark og udlandet i vor tjeneste som missionærer. Hver gang vi kommer til et nyt sted og har fået vore møbler på plads, har jeg vænnet mig til at finde en krog i huset, hvor jeg kan have mit lønkammer og føle mig rigtig godt tilpas. Der er mange, der siger, de bliver trætte af at bede, de får ondt i knæene af at bøje knæ, og de kan ikke samle tankerne, da der hele tiden kommer forstyrrelser ind i tankerne om alt andet, man skal huske.

Find et godt, komfortabelt sted at sidde

Det er en meget vigtig part af bønnelivet, at man finder et sted, hvor man kan sidde og læse i Ordet uden at fryse og uden at blive træt. Man skal slappe af sammen med Gud.

Find et godt tidspunkt

Hvis jeg venter med min stille stund, til dagens værk er begyndt, ved jeg, at det bliver meget svært at få tid. Desuden ringer telefonen, der kommer måske gæster, eller der kommer andre forhindringer. Jeg vil komme tilbage til dette uhyre vigtige punkt senere.

Det er vigtigt, du er alene

Hvis du ved, der inden for fem minutters tid kommer andre ind ad døren, slapper du ikke af. Når du beder alene sammen med Herren, behøver du ikke at udtrykke dig på en speciel måde eller skjule noget. Du kan være helt ærlig og åben overfor Gud. Han ser alligevel lige igennem dig. Alt ligger blottet og udspændt for Ham, så derfor behøver du ikke spille komedie. Gud sladrer ikke, hvis du betror dig til Ham. Han er en virkelig ven og en god far.

Tag god tid

Når du regner med at have et godt lønkammerliv, må du ikke have travlt i fællesskabet med Gud. Den tid, du bruger på Ham,

får du rigeligt igen i løbet af dagen. Han får de andre ting i dit liv til at flyde meget lettere og hurtigere. Det bliver meget lettere at opdrage børn, købe ind, gøre rent, handle, være på arbejde, holde andre mennesker ud o.s.v. Jeg ved det. Hvis du søger Gud først på denne personlige måde og giver Ham din tid, vil andet andet blive givet dig i tilgift.

Husk, du samtaler

Når du ønsker at bede, er det klogt at bruge en del af tiden i dit lønkammer til at læse Guds ord. Hvis du fra begyndelsen beder Helligånden om at gøre Ordet levende for dig og starter med at læse, vil du efter en tid være fyldt med lyst til at takke Gud for noget af det, du har læst. Du får lyst til at prise og tilbede Ham, og du finder det let at komme til Ham med dine bønneemner. Du lærer Gud at kende, når Han taler til dig gennem Ordet og de tanker, det giver dig. Gud lærer dig at kende gennem din kærlighed til Ordet og din lydighed imod Ham.

Han fylder dig da med bønnens ånd, så du lærer at bede efter Hans vilje. Troen kommer af det, som høres, og du vil opleve som en helt naturlig ting, at din tro vokser, når du kommer godt ind i Ordet.

Hav altid en huskeblok og kuglepen med - og lyt!

Jeg har erfaret det fantastiske, at når jeg tager tid til at bede, læse og lytte i mit lønkammer, fortæller Guds Ånd mig mange ting. Først af alt åbenbarer Han ting i Ordet, som er helt forunderlige. Men jeg oplever også, at Han er så praktisk, at Han minder mig om alle de ting, jeg skal huske i dagens løb! Det overrasker mig ofte. Tænk, at Gud er så god. Han ved, jeg kan komme helt galt af sted, hvis jeg glemmer nogle af de mange ting, jeg skal gøre i dagens løb. Han minder mig om det mest utrolige, så jeg må le og takke Ham på samme tid. Jeg skriver hurtigt op, også selv om jeg ligger på knæ. Og gennem disse påmindelser bliver alting lettere for mig i mit daglige liv. Prøv det!

Læs systematisk

Mange af os kan udmærket klare os med et mannakorn i ny og næ, - mener vi da. Mannakorn er små ord fra Bibelen, som er klippet ud i karton i små firkanter, som man kan læse engang imellem, når man har lyst til et lille, hurtigt ord fra Bibelen. Men Herren vil lære os meget mere. Mannakorn er gode, og jeg er selv meget glad for dem, men det er utrolig vigtigt for os som kristne, at vi lærer alt, hvad Skriften har til os. Jesus siger, mange farer vild, fordi de hverken kender Skriften eller Guds kraft. Derfor er det klogt at læse et godt stykke hver dag, måske lidt fra Det gamle Testamente og lidt fra Det nye Testamente. Jeg læser ofte en salme, inden jeg skal sove. Det giver god nattesøvn og ro og fred i sindet.

Svend, vor ældste søn, har lige skrevet en lille bog om, hvordan du kan læse Bøgernes Bog. Den er jeg meget glad for at have som gave til andre, da mange synes, det kan være svært at finde ud af. En af mine nærmeste har vænnet sig til hele tiden at lære skriftsteder udenad. Det er en god ide. De kommer pludselig frem i vor erindring, når vi har mest brug for dem.

Synes du, at du kender Bibelen udenad, er det klogt at læse om bestemte emner. Hvis du har en bibelordbog, kan du for eksempel læse om bestemte emner som bøn, tro, Helligånden, eller andre ting. Skriv op alt imens du studerer, og du vil føle dig meget rig bagefter. Er du til et møde, hvor man gerne vil have et vidnesbyrd, har du noget godt fra Herren at give til andre. Det er vidunderligt.

Brug din mund, når du beder

Det er ofte lettere for os at tænke vore bønner. Men netop derfor flager vore tanker ofte af sted til andre ting. Hvis du udtaler dine bønner med din mund, så du selv kan høre din hvisken eller tale, så vil du være meget mere koncentreret i dine bønner. Og her gælder også den sandhed, at det, du tror i dit hjerte og udtaler med din mund, skaber mirakler.

Giv din krop til Gud

Jeg har oplevet, at ordet fra Rom.12:1 er en fantastisk hemmelighed.

"Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag - det skal være jeres åndelige gudstjeneste."

Vi danskere har svært ved at vise vore følelser i forbindelse med vort kropssprog. Men i Ordet læser vi meget om at falde ned på knæ for Gud, løfte vore hænder op til ham, klappe i vore hænder, danse af fryd og le og græde eller fryde og glæde os højlydt ind for Ham. Derfor skal vi ikke være bange for at bruge vor krop sammen med vore bønner.

Når du bøjer knæ

Man kan blive træt og få ondt, når man bøjer knæ. Vær derfor så praktisk, at du finder dig en god pude eller bedeskammel at bøje knæ på, så træthed eller smerter ikke forhindrer dig i denne praktiske gudsdyrkelse. Er du forhindret i at bøje knæ på grund af sygdom eller lignende, er det selvfølgelig en anden sag. Men jeg synes, man ved at bøje sine knæ, viser med sin krop, at man vil ydmyge sig for Gud. Man viser Ham ærbødighed og overgivelse.

Kapitel 15

Fyld din kop med noget godt!

Når du læser min opskrift på, hvordan du kan få et herligt lønkammerliv, håber jeg ikke, det lyder som en tung lov, jeg vil prøve at trække ned over dig. Jeg har selv oplevet, at der har været dage, hvor jeg ikke fik bedt på grund af for mange aktiviteter, eller fordi jeg glemte det, men det er ikke noget problem. Gud kender vore omstændigheder. Jeg vil blot så gerne, at du, som føler, at dit kristenliv ikke lykkes, eller at der hele tiden kommer problemer, som er svære at løse, skal vide, at der findes et rigt, stærkt åndeligt liv i samfund med Jesus i lønkammeret.

Jeg husker en gang for mange år siden, at vi kom til en menighed, hvor der ikke var nogle faste bedemøder. Jeg følte med det samme, at det skulle være min opgave at samle til bøn en gang om ugen. Jeg mener ikke, tingene kan fungere godt hverken i et hjem eller en menighed, hvis ikke der er bøn. Da vi havde været igang en tid, blev jeg en dag meget træt, da jeg skulle af sted. Jeg satte mig ned i lokalet uden at være særlig inspireret. Da talte Guds Ånd ganske tydeligt i mit indre og sagde: "Vil du være ligeså trofast og pligtopfyldende i dette arbejde både i menigheden og i lønkammeret, som du tidligere var på din arbejdsplads ude i erhvervslivet?" Jeg blev meget forbavset og meget vågen. Pludselig kunne jeg se, hvor vigtige alle vore almindelige daglige gøremål er, og hvor meget vi gør for at overholde tider og aftaler for ikke at miste job eller anseelse hos mennesker. Hvor meget mere da ikke i Herrens tjeneste? Jeg sagde: "Herre, jeg vil tjene dig i bøn, trofast og pligtopfyldende, og jeg priser dig, fordi du agter mig værdig til dette arbejde!"

Der gik ikke lang tid, før Gud lønnede mig på alle mulige måder. Sommetider synes jeg, jeg kan se i ånden, at Gud, vor fader, sidder i himlen og ser ned på os. Han smiler og glæder sig,-

andre gange ryster Han på hovedet. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men Han er vor far, og jeg ved, Han følger os nøje i alt, hvad vi gør.

Jeg vil gerne ligne Daniel! Han havde en fast aftale med Gud tre gange om dagen, hvor han vendte sig til Gud i bøn. Selv om han blev truet på livet, hvis han ikke holdt op med det, blev han ved uden tøven. Han var trofast og udholdende.

Tidspunktet

Det bliver ikke til tre gange om dagen, jeg går ind i mit lønkammer, men jeg har et stævnemøde med Herren hver morgen, når jeg vågner. Jeg tror ikke, jeg kunne leve ret længe uden disse faste møder med min elskede frelser og Gud. Da Gud kaldte mig til dette bønneliv i begyndelsen, sagde jeg: "Herre, du ved, hvor søvning jeg er om morgenen, og hvor svært det er for mig at vågne tidligt. Du må vække mig, hvis jeg skal vågne, før alle andre vågner." Den bøn har Gud hørt, og jeg priser Ham for Hans trofasthed.

Andre kan bedre få tid til at bede på andre tidspunkter. Min mand er så rar, at han går med mig i seng og bliver der, til jeg sover. Så står han op og har sin stund med Herren. Det, der er vigtigt, er, at man får ro, tid og stilhed. Så kan Guds Ånd tale til vore tanker.

Helligånden viste mig engang, at min indre tankeverden er som "en kop". Når jeg mødes med Gud i lønkammeret, bliver min kop tømt og rensed. Mens jeg læser Ordet og beder, fyldes min kop med velsignede, himmelske ting, så jeg kan gå ud i hverdagen med en fyldt kop. Alt det dårlige og smertefulde, jeg møder i dagens løb, preller på en måde af på mig, så det ikke ødelægger mit gudsforhold og min indre harmoni, fordi jeg allerede har fyldt min kop.

Men hvis jeg går ud i hverdagen uden at have fyldt min kop med noget godt fra Herren, vælter alt det dårlige ind i mit indre, og det bliver ved med at komme op til overfladen og forstyrrer mine tanker.

Det er ofte sådan, at når man læser og beder, føler man måske ikke noget særligt overvældende velsignet lige i øjeblikket. Men lige præcis, når man har brug for det, kommer ordene fra Gud til ens bevidsthed. Man har et lager af alt muligt godt fra himlen i sit hjerte, og Helligånden har noget at bruge af, når vi står overfor forskellige mennesker og situationer, hvor vi har brug for et ord eller en rigtig tanke.

Å, hvor er Guds ord og Guds Ånd dyrebare værdier!

Når du tænker på, hvor meget tid, du bruger på alt andet: Din krop, din mad, din bil eller lignende, din hvile og søvn, dit arbejde, dine samtaler med andre, dit TV-apparat eller walkmann, så må der kunne blive en firetyvendedel af din dag til Herren, eller hvad?

Jeg oplever ind imellem meget svære ting i mit liv, og det er ofte, jeg må vente meget længe på bønnesvar, men jeg siger som salmisten i Salme 88:

"Herre, min frelses Gud, dag og nat råber jeg til dig, lad min bøn nå dig, vend dit øre mod min klage!--- hver dag råber jeg til dig, Herre, og rækker mine hænder op imod dig.-- Jeg råber til dig om hjælp, Herre, hver morgen kommer min bøn til dig."

Når man har bedt til Gud en tid, kan man pludselig mærke, at byrden falder af, og man kan begynde at takke - længe før bønnesvaret er kommet. Jeg fik lige et ord i går, som jeg vil give videre til dig fra Salme 59:17-18:

"Men jeg vil synge om din styrke, juble om morgenen over din trofasthed. For du er min borg, en tilflugt, når jeg er i nød. Min styrke, dig vil jeg lovsynge, for Gud er min borg, min trofaste Gud."

Når vi priser Gud morgen og aften, er det som i Det gamle Testaments tjeneste i helligdommen, som et brændoffer til Gud, en liflig duft, der stiger op for Hans trone.

Jesus havde brug for at bede hver dag til sin himmelske fader. Der står om Ham i Mark.1:35:

"Ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt, stod Jesus op, og han gik bort og ud til et øde sted og bad der."

Han søgte Gud tidligt om morgenen, alene, på et øde sted.

Når Jesus havde brug for det for at kunne være til velsignelse og hjælp for andre, har vi det også. Verden omkring os bliver mere og mere ond, derfor har vi, der hører himlen til, brug for at have en levende kontakt med himlen.

Det lønner sig rigeligt!

"Gud Herren har givet mig disciples tunge, så jeg med mine ord kan hjælpe den trætte. Hver morgen vækker han mit øre, og jeg hører som en discipel. Gud Herren har åbnet mit øre, og jeg var ikke genstridig, jeg veg ikke tilbage." Es.50:4-5.

Denne bøn er blevet min bøn. Jeg vil ikke vige tilbage, når Herren ønsker at lære mig noget, og jeg vil gerne være med at styrke den trætte med ord fra Herren.

Jesus befaler os at bede uden at blive trætte. Da Han kom ind i templet i Jerusalem og så, hvordan der blev drevet handel i Hans fars hus, blev Han meget vred og drev de handlende ud. Han sagde i Mark.11:17:

"Mit hus skal kaldes et bedehus for alle folkeslagene."

I dag er vi, der er troende, blevet udvalgt af Gud til at være et tempel for Helligånden. Gud vil også, at vore hjerter skal være bedehuse. Det vil sprede Guds velsignelse ud til vore hjem og menigheder. Hvis vi giver Ham lov til at rense os og fylde os, vil Han tale til os om, hvad vi skal gøre i den alvorlige tid, vi lever i.

Bed i ånden

Når du er blevet renset i Jesu blod og har været sammen med Herren i Ordet og bønner i en halv time eller mere, er det helt sikkert, at Han begynder at tale til dig, når du bliver stille og lytter. Jeg har oplevet, at de tanker, jeg får i mit lønkammer, skal jeg tage nøje vare på, for de kommer fra Herren. Pludselig kan jeg under bønner komme til at tænke på mennesker, jeg slet ikke har tænkt på i lang tid. Så ved jeg, Gud vil, jeg skal bede for dem, ringe til dem eller måske skrive et brev til dem. Andre gange har jeg oplevet, at Gud åbenbarer noget for mig, som ingen mennesker kunne lære mig.

Det er, som om det ikke længere er min forstand, der beder,

men min ånd. Den ånd, Gud selv har nedlagt i vore hjerter, længes efter Guds Ånd, og Guds Ånd længes efter vor ånd med nidkærhed. Derfor kan der, når vor ånd begynder at bede fra det dybeste i vore hjerter, ske vidunderlige ting.

Vi kan pludselig se Guds storhed på en helt ny måde og begynde at tilbede Ham i ånd og sandhed. Det er det, Gud længes efter, siger Jesus i Johs.4:23-24. Gud søger efter mennesker, der vil tilbede Ham i ånden. Du kan tilbede Ham på dit eget sprog, men du kan også pludselig opleve at tale et helt nyt sprog, når du er ind for Herren. Så taler din ånd hemmeligheder med Gud. Alt det, der ligger dybt i din underbevidsthed, kommer frem for Gud, og du kan også bede for netop de ting, der ligger som en nød på Guds hjerte.

Så beder vi i Jesu navn, på Jesu vegne, og der sker forunderlige ting i den åndelige verden.

Når vi bliver stille og lytter, kan Gud sende os til forskellige opgaver og bruge os i specielle opgaver. Vi er sendebud på Kristi vegne, Guds udsendinge og medarbejdere!

Jeg ved, Han længes efter fortroligt samfund med os.

Kapitel 16

Hvad sker der, når vi beder?

Mens jeg var i bøn, inden jeg skulle til at skrive dette kapitel, viste Guds Ånd mig, at når jeg beslutter mig for at have et fast lønkammerliv i et stærkt fællesskab med Jesus, er det som at blive inviteret ind i et palads. Jeg står i forhallen og ser undrende på alt det smukke i denne hal. Men siden bliver jeg ført ind i et tilstødende værelse. Der bliver jeg helt betaget af al den rigdom, der stråler frem imod mig. Jeg tror, dette værelse er det smukkeste, men senere bliver jeg ført fra værelse til værelse og bliver klar over, at der er så mange værdier og hemmeligheder, jeg ikke før har kendt til, som er skjult i dette palads. Jeg får lov at få del i mange af de ting, jeg ser. Jeg får lov at smage på mange vidunderlige retter, og efterhånden som jeg bliver ført videre, må jeg sige: "Her vil jeg bo, jeg vil aldrig ud her fra igen." Og ejeren vil gerne have, jeg skal blive. "Alt mit er dit!" siger han.

Sådan er vort inderlige fællesskab med Jesus i bøn.

Vor glæde bliver fuldkommen

For mange år siden mødte vi en ældre dame på et af vore møder i København. Hun var ikke en personlig kristen, men efter vi havde talt Guds ord, bad hun om forbøn for at blive født på ny. Det var vidunderligt at se en dame på 75 år blive født på ny. Gud er god. Der er ingen personsanseelse og ingen aldersgrænser hos Ham. Efter en tid blev Rigmor, som damen hed, meget syg og lå for døden. Hun blev pludselig ude af sig selv ved tanken om, at hun havde fået udrettet så lidt for Gud i sit lange liv og havde brugt så mange år af sit liv til at kredse om sig selv. I sin nød bad hun til Gud på sit sygeleje og sagde: "Herre, nu har jeg spildt så megen tid på ligegyldige ting. Jeg kan ikke holde ud, at jeg skal dø nu. Vil du give mig endnu nogle år, så vil jeg gerne vækkes hver morgen og være forbeder for Peter og Anne-Lise." Rigmor var en meget

kontant dame og meget speciel og ligefrem.

Efter denne bøn til Gud fik Rigmor det bedre, og inden længe var hun fuldstændig rask. Hun glemte ikke sit løfte til Herren. Og Han glemte ikke hendes ord. Hun fortalte os senere, at hun blev vækket hver eneste morgen klokken fire og begyndte at bede for os. Det var fantastisk for os at vide, at Gud havde sådan en omsorg både for Rigmor og for os. Det, der skete med hende, efter at hun kom ind i dette rige bønneliv, var, at hun blev så glad. Alle blev smittet af hendes glæde. Hun begyndte at spille klaver på plejehjemmet "Aftensol" til stor glæde for de ældre og svage. Overalt, hvor hun kom, var hun med til at sprede glæde og tak til Gud.

Det er en af de ting, der sker, når vi beder. Vor glæde vokser, også selv om vi står midt i sorger og problemer.

"Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen," siger Jesus i Johs.16:24.

Da vi en dag, mens vi var i Tanzania, fik brev med budskabet om, at Jesus havde hentet Rigmor hjem til herligheden, blev vi meget kedede af det. Vi følte, vi havde mistet en dyrebar skat. Men det forunderlige var, at i samme post, hvor vi fik dette bud, var der brev fra en anden kær ven, som skrev: "Det er mærkeligt, men netop i disse dage har Guds Ånd talt til mig om, at jeg skal skrive til jer og fortælle, at jeg ønsker at være jeres forbeder!" Tænk, at Gud har sådan en omsorg. Han laver en kæde af bedende mennesker for os og for andre af sine opgaver indenfor Guds rige. Når Han tager et led ud af kæden, sætter Han et nyt stærkt led ind. Det viser os også, hvor vigtigt det er, at der hele tiden er en trofast skare, der står sammen i bøn for forskellige opgaver, Gud lægger på hjerterne. Gud hjælpe, at bønnekæderne må være stærke.

Du ser - og bliver forvandlet

Der står i Luk.9:29 om Jesus, da Han var gået op på bjerget sammen med sine disciple for at bede:

"Mens han bad, ændrede hans ansigt udseende, og hans klæder

blev blændende hvide."

Jesus blev forvandlet, mens Han bad, og jo mere vi er sammen med Ham i bøn, bliver vi også forvandlet, så vi kommer til at stråle, vi kommer til at ligne Ham mere og mere, siger Skriften. Da Stefanus blev stenet på grund af sit stærke vidnesbyrd om Jesus, står der, at hans ansigt strålede som en engels.

Peter og jeg sad engang i en bil i Israel og fortalte vor jødiske veninde, doktor Sara Spitzer, om Jesus. Hun havde selv bedt os fortælle om vor tro. Pludselig sagde hun: "I behøver ikke sige mere, - jeres ansigter stråler og skinner!" Hun havde store tårer i øjenene. Jeg tror, det var Helligånden, der var så stærkt tilstede, at Gud lod hende se lidt af Jesus gennem os. Det er fantastisk, hvis andre mennesker kan se, hvor meget vi elsker Ham og bliver forvandlet til det samme billede.

Du får åbenbaringer og visioner

I Ap.Gern. 10 læser vi om den gudfrygtige og fromme Cornelius, der gav almisser og bestandig bad til Gud. Han kendte ikke Jesus, men hans oprigtighed og trofaste bønner gjorde, at Gud kunne bruge ham. En dag fik han en åbenbaring. En Guds engel stod foran ham og sagde:

"Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud og huskes hos ham.---" Han fik derefter en åbenbaring om, at apostlen Peter ville komme og give ham nogle gode nyheder.

På det tidspunkt boede Peter hos en garver i Joppe, og det var mens han bad, at Gud gav ham en vision om, hvad der skulle ske i Cornelius` hus. Vi ved, at dette førte til, at hedninger, det vil sige ikke-jøder, fik evangeliet for første gang. Dette stærke, grundlæggende missionsarbejde blev født, mens de bad!

Vi kan starte mange aktiviteter for at tjene Gud, men det, der bliver født under bøn, er født af Ånden, og det vil bestå og føde mange nye arbejdsgrøner. Gud være lovet! Det, vi starter på grund af vore egne ambitioner og gode ideer, kan hurtigt falde til jorden. *"Uden mig kan I slet intet gøre,"* siger Jesus i Johs.15 i lignelsen om vintræet og grenene.

Jeg har fortalt i andre af mine bøger om, hvordan Gud, mens vi var forstanderpar i Blåhøj, under bøn gav åbenbaring og en klar vision om kirkebyggeriet. Også under vort ophold på Madagascar fik vi en åbenbaring om, hvordan vi på en fantastisk måde kunne hjælpe de mange forskellige behov i kirkelivet derovre. Vi har oplevet mange, mange gange i vort arbejde som missionærer, at Gud har givet os tanker under bøn, som førte til udvidelser af Hans arbejde og blev til rige velsignelser. Når vi arbejder ud fra de åbenbaringer, vi får under bøn, kan vi være sikre på, arbejdet vil bestå og gå videre også under svære tider.

Gud begynder altid med at vise os små ting, vi skal gøre for Ham. Er vi tro i det små, vil Han sætte os over større og større ting. Og Han alene skal æres igennem det!

Byrderne falder af- og vi får hvile

Vi kan komme til vort lønkammer fyldt med byrder, bekymringer og sorger. Jeg har selv i denne tid en stor byrde, der ligger på mit hjerte nat og dag, og som til tider kan overvælde mig. Men i lønkammeret må vi fortælle alt til Jesus uden omsvøb.

Der står i Salme 37:5:

"Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind."

Når man har fået fortalt det hele til Jesus, kan man mærke, hvordan det letter. Man mærker hvilen komme ind i ens indre, og man kan gå ud i hverdagen i tryk forvisning om, at Gud tager sig af det, der skal ske denne dag. Vi må tage en dag ad gangen. Det er blevet mit motto. Hver dag har nok i sit. Hvis vi tager en dag ad gangen, bliver det hele meget lettere. I morgen må vi godt komme til Jesus med nøden og byrderne igen. Han lytter, og Han hjælper, så vi kan gå lettede videre. Pludselig en dag kan man mærke, at nu behøver man ikke længere tage denne byrde op igen. Nu kan man blot takke, fordi bønnesvaret er på vej.

Vi ved ifølge Åb. kap 5:8 og kap.8:3-5, at vore bønner samles i guldskåle foran Guds hellige trone. Englene fylder røgelse oveni vore mange bønner, og pludselig rejser Gud sig fra sin trone og sender bønnesvar ned over os. I Salme 68:2 står der, at Gud

rejser sig, og Hans fjender spredes. Han tager sig af vor sag.

I Ap.Gern.9:10 læser vi om Guds tjener, Ananias, som levede i bøn og inderligt samfund med Gud, at han en dag fik et syn, som viste, at han skulle gå hen i en gade, som kaldtes Den lige Gade og spørge efter Saulus.

"For han beder," sagde Herren, "og han har i et syn set en mand, der hedder Ananias, komme ind og lægge hænderne på ham, så han igen kunne se."

Ananias var bange for Saulus, som han vidste havde slået mange kristne ihjel, men fordi Herren gav ham så detaljeret besked om, hvad der var sket, og hvordan han skulle gøre, turde han gå. Og Paulus blev udfriet, fordi han bad. Halleluja! Jeg må ofte takke Gud for Paulus, som har bragt os så megen undervisning om menigheden, nådegaverne, tjenesterne og meget andet. Hvad skulle vi have gjort i dag uden denne undervisning? Alt, hvad Paulus gjorde, udsprang af bøn.

Hvordan er det i dag?

Får vi så få åbenbaringer og visioner, fordi vi beder så lidt?

Eller beder vi dårligt? Har vi hindringer, der lukker for gudsåbenbarelsen i vore liv og menigheder?

Lad os råbe til Gud om at udgyde Helligånden over os på ny, rens os og hellige os til tjenester, der udspringer af åbenbaringer og visioner fra Ham.

Kapitel 17

Du får Helligånden

Der sker så meget vidunderligt, når du lever nær hos Herren i Ordet og bønner, at det må fylde dig med fryd og tak til Gud.

Det største under for mig som kristen er, at Gud, den Almægtige, og Jesus Kristus ved Helligånden vil komme og tage bolig i mig. Tænk, at Han, som skabte alt ved sit mægtige ord, vil bo inde i mit hjerte og være sammen med mig hver dag! Det vil Han gøre for enhver, som tror på Jesus som sin frelser og elsker Hans ord. Jeg møder mange kristne, der føler sig uværdige og ikke tror, det er muligt for dem. Men det er helt sikkert, at dette store under gælder dig, kære ven, som tror. Jesus siger det selv i Johs.14:23:

"Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham."

Faderen og Sønnen kommer ikke blot på besøg hos dig, når du føler det, men hele Guddommen har taget bolig i dig! Tag imod dette herlige løfte fra Gud til dig i dag.

Rigtig mange kristne har svært ved at tro, at de har Helligånden i deres hjerter. Når man tænker på Helligånden, tænker mange automatisk på tungetale, og hvis man ikke har fået tungetalen, mener man ikke, man har fået Helligånden. Det er forkert ifølge Guds ord. Når du bliver født på ny, sker det ved Helligånden. Han flytter ind i dit hjerte og begynder en vidunderlig forvandlingsproces i samme øjeblik, du kommer til troen. Og når du beder til Gud i dit lønkammer eller sammen med andre troende om at få en fylde af Helligånden, kommer Han til dig. Hør igen, hvad Jesus siger i Luk.11:11-13

"Hvilken far iblandt jer vil give sin søn en slange, når han beder ham om en fisk, eller give ham en skorpion, når han beder om et æg? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give Helligånden til

dem, der beder ham?"

Det er, når vi beder, at Helligånden kommer over os. Der står, at det samme skete for Jesus, da Han blev døbt af Johannes i ørkenen:

"Og det skete, da hele folket lod sig døbe, og også Jesus blev døbt, og mens han bad, at himlen åbnedes og Helligånden dalede ned over ham --." Luk.3:21-22.

Han giver gaver

Når du har Helligånden i dit hjerte, vil Han give dig gode gaver, står der i 1.Kor.12. Du skulle læse hele det kapitel igen og igen i dit lønkammer, for Herren vil derigennem åbenbare for dig, hvor rig du er i Kristus. Helligånden har mange forskellige gaver, og du får endda lov at stræbe efter at få dem, du gerne vil have!

I dette ene kapitel åbner den dygtige Herrens apostel og skribent, Paulus, op for så mange herlige ting, at jeg ofte må undre mig over, han kan få det hele frem i et kapitel.

Som jeg nævnte tidligere, beder jeg hver dag i mit lønkammer om, at Jesus vil rense mig i sit dyrebare blod. Jeg kan komme til at tænke eller sige noget forkert eller gøre nogle ting med de forkerte motiver. Men jeg tror på, at vi kan omvende os, d.v.s. vende os om fra vort eget til Herren hver dag og blive renset.

Jeg har også gjort det til en vane hver eneste dag i mit lønkammer at bede Gud fylde mig på ny med Helligånden.

"Lad jer fylde af Ånden," står der i Ef.5:18.

Du kan åbne dit hjerte hver eneste dag og lade dig fylde af Ånden. Vi har alle brug for en ny fylde af Guds Ånd, inden vi går ud i hverdagen blandt mange forskellige mennesker til mange forskellige opgaver og situationer. Helligånden har lovet at lede os, advare os, minde os, fortælle os, hvad vi skal sige og gøre og på alle måder være vor advokat og hjælper. Er det ikke herligt? Å, hvor har vi brug for det!

Står du og har brug for tro, vil troens gave virke i dig. Har du brug for kundskab, vil Han give dig det. Helligånden er meget praktisk og hjælper både med skolelektier, i samtaler og i handel

og alle andre ting. Pris ske Gud for det! Møder du en syg, kan Ånden pludselig sige til dig, at du skal bede for vedkommende, og der sker et helbredelsesunder ved Helligånden!

Jeg har ved flere lejligheder været vidne til, at min mand, Peter, pludselig fik troens gave, når vi lige stod og havde brug for det. Når han udtalte troens ord, blev jeg næsten forskrækket over hans mod, og jeg tænkte i min menneskelige tankegang: "Mon det nu kan være rigtigt?" Men Helligånden stadfæstede, at det var troens gave, der fungerede.

Vi havde på et tidspunkt en uges teltmøder i Sdr. Omme, mens vi var forstanderpar i Blåhøj. En aften regnede det voldsomt over hele Midtjylland, og vi var kede af, at vi tilsyneladende ikke kunne afholde teltmøde om aftenen. Men efter at vi havde bedt, sagde Peter: "Det bliver tørvejr der, hvor vi skal være i Sdr. Omme i aften, selv om det regner alle andre steder!" Jeg skal indrømme, at jeg tvivlede. Men da vi kørte af sted til mødet, kunne vi fra landevejen se, at der var store, sorte skyer over hele Sdr. Omme by, men netop der, hvor teltpladsen var, så vi et hul i skyerne. Det var fuldstændig tørvejr hele aftenen netop der, hvor vi holdt møde, og det var et stort vidnesbyrd for os alle om Guds almagt.

Helligånden er vidunderlig og uundværlig for os som kristne, og vi vil få mere af Ham og flere af Hans gaver, hvis vi søger Ham i vort lønkammer.

Han giver tjenester

Jeg tror, alle troende gerne vil have en tjeneste for Gud, men mange kan ikke rigtig finde ud af, hvad deres tjeneste er. Jeg ved, at det er i fællesskabet med Gud i bøn, at Helligånden uddeler tjenester. Han tager ofte de gaver, vi fra naturen er født med, og salver og helliggør dem, så de bliver brugt til Guds ære. Han giver også helt nye tjenester, som man aldrig havde drømt om, man kunne få. Men det sker altsammen ved Helligånden. Gud har nu engang givet hver enkelt del den plads på Kristi legeme, som Han ville. Det kan du også læse om i det samme kapitel af Paulus i

1.Korintherbrev 12. Er du tro i de små opgaver, Gud giver dig, vil Han sætte dig over mere. Han har hårdt brug for arbejdere i sit rige, og jeg tror, Han længes efter at uddele tjenester. De tjenester, vi selv tiltager os, kan ofte mislykkes, men dem, der er drevet frem af Ånden gennem bøn, vil blive til velsignelse.

Jeg glemmer aldrig en elev, vi havde på bibelhøjskolen i Brande. Hver gang, der skulle gøres noget praktisk arbejde, var han den første til at hjælpe. Det er ofte sådan, at når der skal flyttes stole og borde eller gøres andre praktiske ting, har de fleste meget travlt med andre ting, men denne unge mand hjalp med glæde. Han var kommet ud af et okkult mørke og var blevet født på ny og var så lykkelig og taknemmelig for sit nye liv. Når jeg så hans iver for at hjælpe, tænkte jeg: "Han har fået nådegaven fra Gud til at hjælpe!" Det var så velsignet at se på ham. Når jeg så hans rapporter igennem efter undervisningen, kunne jeg se, at hans forståelse af Guds ord voksede hurtigt. Han forstod mere og mere, og den måde, han satte det hele op på i sin rapport, viste mig, at Helligånden ville bruge ham til at undervise andre. Jeg bad meget for ham og hans kone, og da de forlod skolen, varede det ikke længe, før de fortalte os, at de havde besluttet at tage på en videregående uddannelse, så manden kunne studere til præst. Det jublede i mit hjerte. Han var tro i småting, og Gud gav ham flere og flere opgaver og tjenester ved Helligånden. Det sker altså sammen ved den ene Ånd, Helligånden, som også er i dit og mit hjerte og vil udruste os til tjenester gennem bøn.

Du får Helligåndens frugter

Der sker så meget skønt i lønkammeret. Mens du læser Guds ord, ser i det spejl, som Ordet er, og beder Herren hjælpe dig, vil du ved Helligånden blive forvandlet til at ligne Kristus, som er Ordet. Vor kødelige natur, som før styrede vore liv, har mange dårlige frugter. Dem læser vi om i Gal.5:19-21. Men jo mere vi kommer under Helligåndens påvirkning, vil Han give os af sine vidunderlige frugter. Ingen af os kan producere disse frugter

selv. De er en direkte følge af, at vi lever som træer, der er plantet ved en bæk. Vi bærer de rette frugter til rette tid.

"Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse."
Gal.5:22-23.

Når hele vores længsel og bøn er at leve nær hos Jesus, vil Helligånden af bare nåde dag for dag lade disse skønne frugter komme frem i vore liv. Vi har virkelig brug for alle disse guddommelige frugter i hverdagen! Alle, der kommer i vor nærhed, vil mærke, at Guds Ånd bor i os. Og Helligånden er så god, at Han fortæller os med en stille kærlig stemme, når vi mislykkes, og Han begynder hele tiden forfra med os. Han har nemlig den tålmodighed, der skal til, og Han elsker os.

Når Helligånden har givet os nådegaver og tjenester, som jeg skrev om i begyndelsen af kapitlet, kan det virke helt forkert, hvis ikke vi lader Helligåndens frugter virke samtidig med i vore liv. Jeg føler selv, at frugterne er det vigtigste af alt, når jeg virker med nådegaver og i min tjeneste. Over alle ting er kærligheden, Åndens mest vidunderlige frugt!

Vi får mange ting i tilgift

Når vi beder, fylder Helligånden os med glæde, selv om omstændighederne siger os, at vi burde være meget kede af det. Vi får en indre vished for, at vi får svar fra Gud. Jesus siger i Johs.16: 24: *"Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen."*

Vi har sikkert allesammen stunder, hvor vi er lidt nervøse for, hvad der skal ske i endetiden, og om vi er rede, til Jesus kalder sin menighed hjem. Men også her vil Helligånden hjælpe os, hvis vi beder. Jesus siger i Luk.21:36:

"Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen."

Der sker, som vi her har delt med hinanden, så mange ting, når vi indvier os til et intimt liv med Gud. Vi opdager det ikke altid selv, men vore omgivelser opdager det. Der kommer fred, glæde

og harmoni over os, så alle mærker, vi får vor kraft fra Helligånden.

Kapitel 18

Forbøn - en mægtig kraftkilde

Jeg har en meget stor tro på, at når der er en eller flere i en familie, der beder for sine nærmeste, er der en stor åndelig proces igang mellem himmel og jord, og der vil før eller senere komme bønesvar. Hele den nære familie, hjemmet, og hvad der udgår fra hjemmet, slægtninge nær og fjern samt alt andet, der har med forbederen at gøre, vil være under en konstant påvirkning af Helligånden. Alle de mennesker, der er indbefattet i forbønnen, vil komme på valg og blive draget mod Gud.

Et eneste menneske, der beder, kan revolutionere sine omgivelser, sin menighed, sin by, sit land, sine venner ude i verden, og missionsmarkerne bliver velsignet på grund af de troendes forbønner. Vi læser i Bibelen om enkeltpersoner, der indviede sig til bøn og om, hvordan de forandrede situationer ved udholdende at tale med Gud om bedemnerne. Jeg vil komme tilbage til dette, men lad mig her fra begyndelsen af kapitlet om forbønnens tjeneste give et par vidnesbyrd om, hvilken mægtig betydning forbøn har. Min inderlige bøn er, at mange flere vil få en stærk tro på, at det nytter noget at bede og vil indvie sig til en forbønstjeneste. Det er en tjeneste, der ikke ses så meget af mennesker, men Gud ser! Det er også en tjeneste, hvor man sjældent bliver lønnet af mennesker for den indsats, man har gjort. Men Gud lønner, og Han lønner rigeligt!

Jeg har i bogen "Mirakler i mit liv" fortalt om, hvordan mine forældre bad for mig og mine fire søskende, så vi alle til sidst måtte bøje os for Gud og overgive vore liv til Jesus Kristus. Jeg har ofte set min mor ligge på knæ inde ved sin seng og bede, ofte under tårer, for os alle. Det så håbløst ud, men hun gav ikke op. Jeg må ofte prise Gud for dette.

Peter har oplevet det samme. Hans forældre bad flere gange dagligt for alle i familien, både søskende og slægtninge. Nogle

blev frelst i løbet af kort tid, andre har været under Guds påvirkning i 60 år, før de overgav sig! Det er et stærkt vidnesbyrd om, at Gud hører bøn. Vi får løn for vor møje. For Gud synes tiden ikke at betyde så meget. Han bliver ved i sin store trofasthed at drage og drage på dem, der bliver bedt for, og selv om det skal tage tres år at få bønnen svar, så er det møjen værd. Det gælder evigheden. Vi har alle nogen, vi på en særlig måde har nød for og gerne vil have med til himlen. Lad os ikke give op eller blive ligegyldige. Det er vort ansvar at blive ved at bede for dem.

Den gamle mand jeg aldrig glemmer

Da Peter og jeg skulle rejse ud som missionærer første gang, havde vi en del møder rundt omkring i kirker og små grupper, inden vi rejste ud. Vi fortalte om, hvordan Gud havde kaldet os, og vi fik en del venner på den møderække, som har været vore forbedere i over 35 år. Gud skal lønne dem.

Et af møderne havde vi på missionshotellet i Tønder hos vor gode ven Ryborg. Jeg havde været med på flere møder på hotellet, mens jeg var elev på Åndsvageforsorgs Centret i Løgumgård, så derfor bad Ryborg os om at komme og fortælle om vort kald, inden vi skulle rejse til Afrika. Da vi var ankommet til mødet, sagde Ryborg til mig: "Anne-Lise, inden vi begynder mødet, vil du så ikke gå hen til den gamle mand, der sidder derhenne og fortælle ham, at du nu rejser ud for at tjene Herren. Han har bedt utrætteligt for dig i alle de år, der er gået, siden du kom her til møderne som ung! Han var sikker på, du havde et kald til tjeneste, og han ville ikke give op med at bede om, at du måtte blive bevaret og komme ud i det arbejde, Gud har bestemt for dig."

Jeg var meget forundret, da jeg slet ikke kunne huske manden, som sad stille og ubemærket for sig selv. Jeg var dybt rørt, da jeg gik hen til ham, tog hans hånd og så ind i hans gode øjne og fortalte ham om vore planer for fremtiden. Da han fik at vide, at vi nu rejste ud for at tjene Jesus, glimtede hans øjne af glædestårer, og han knugede mig ind til sig. Nu var hans bønner

hørt! Både Peter og jeg har senere talt om ham mange gange. Tænk, at et menneske, som vi slet ikke kender, indvier sig til at bede så intenst og udholdende om, at vi må lykkes i vort kald. Gud lønner ham og alle de andre, der senere har indviet sig til samme tjeneste. Det er vidunderligt. Gud har en hær af forbedere ud over jorden, der bærer Hans tjenere gennem glæder og sorger i trofast forbøn. Først når vi står derhjemme i herligheden, vil det blive åbenbaret for os, hvad alle disse forbønner har udvirket.

I godt selskab

Er du en forbeder, er det godt at minde dig selv om, at du er i meget fint selskab. Efter at Jesus forlod jorden, indviede Han sig til at gå i forbøn for menneskene nat og dag. Han har givet sit liv for hele verdens synd, og nu er Hans fornemste opgave at minde Gud fader om os uden ophør. Han beder først af alt for os, som tror på Ham. Jeg er ofte blevet trøstet og hjulpet meget af ordet fra Rom.8:31-39, som fortæller, at intet, absolut intet kan skille fra os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus. Netop i dette afsnit, vers 34, læser vi også om, at Jesus til stadighed går i forbøn for os:

"Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os."

Jesus har et uforgængeligt præstedømme, fordi Han selv er til for evigt. Der står så vidunderligt i Hebr.7:25:

"Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for dem."

Hvis vi føler os uværdige og måske smudsige, er Jesus nådig og barmhjertig. Hør, hvad der står i 1.Johs.2:1:

"Mine børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige;"

Gud er så god. Han sendte Jesus til jorden, for at Han fuldt ud kunne forstå os, som lever i en syndig verden, og Han går i sin store barmhjertighed og kærlighed i forbøn for os, når vi står i vanskelige situationer og måske kommer til at sige eller gøre tingene forkert.

"For Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er en efterligning af den virkelige, men ind i selve himlen for nu at træde frem for Guds ansigt til gavn for os;" Hebr.9:24.

Alle disse vidunderlige ord er stærke løfter til os om, at når vi går i forbøn for os selv eller andre, er vi sammen med Kristus selv foran Guds trone. Vi er aldrig alene i forbønstjenesten.

Helligånden - vor forbeder

Til tider kan vi føle, det er svært at bede. Vi ved ikke rigtig, hvordan vi skal bede for at være sikre på, vi beder efter Guds vilje. Også da skal vi vide, at vi ikke er alene. Vi har en stærk talsmand i Helligånden. Han ved, hvordan vi skal bede, og Han kender til fulde Guds hjerte, som Han selv er udgået fra. Der står så godt i Rom.8:26-27:

"Og også Ånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige sukke, og han, der ransager hjerterne, ved, hvad Ånden vil, for den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje."

Er det ikke herligt, kære ven, som læser? Gud ønsker, vi skal bede og være forbedere. Han længes efter kontakt og samarbejde med os. Men samtidig går Jesus Kristus selv og Guds gode Helligånd i forbøn for os og holder vore hænder oppe, så vi ikke skal blive trætte og modløse. Helligånden hører alt, ser alt og ved alt. Han formår at lede vore tanker til at bede efter Guds vilje i Jesu navn.

Jesus vil bede om, at vi må få Helligånden

Jesus viser os i Johs.17, at Han havde stor nød på sit hjerte for sine disciples fremtid og for alle os, der skulle komme til tro på Ham ved disciplenes vidnesbyrd. Han bad inderligt til Gud for dem og os, at vi må blive bevaret fra det onde og blive holdt fast hos Ham, at vi må blive helliget ved Hans ord, og at vi alle må være et. Han giver os også et herligt løfte om forbøn i Johs.14:16:

"Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:sandhedens ånd --".

Tænk, at Jesus til stadighed beder for os med samme nidkærhed i dag! Han kender alle de mange vigtige ting, der ligger på vore hjerter, og som vi til stadighed går i forbøn for. Når guldsålene foran Guds trone er fyldte med de helliges bønner, vil der komme svar fra himlen.

Stil dig i gabet

Gud søgte på et tidspunkt i Israels historie efter nogen, der ville stille sig i gabet for folket, men Han fandt ikke en eneste! Må Helligånden hjælpe os i dag, hvor der er så megen ondskab og nød omkring os, at Gud ikke skal lede forgæves efter nogen, der vil bede. Selv om du står helt alene som forbeder i din familie, din menighed eller dit område, skal du vide, at en retfærdigs bøn har en mægtig virkende kraft. Læs om og tænk på de stærke enkeltpersoner, vi hører om i Skriften, der trofast stod på deres post og bad for folket.

Tænk på Abraham, Moses, Nehemias, Ester, Daniel, og de mange andre både i Det gamle og nye Testamente.

Jeg vil sige endnu engang: Vil du være en forbeder, styrkes din tro og udholdenhed ved altid at læse i Ordet samtidig med, du er i dit kammer og lukker din dør for at bede. Ordet og bønnerne sammen er en rigtig samtale med Gud. Han taler til dig gennem Ordet og dine tanker, når du er helt stille for Ham. Du taler til Ham gennem bønnerne, taksigelsen og tilbedelsen.

Kapitel 19

Hvad skal vi bede for?

Der er mange af mine venner, der har sagt til mig, at de synes, det er svært at finde på mere at bede om, når man har bedt i fem minutter, og mange synes, det kan være lidt trivielt at bede om det samme hver dag.

Vi er alle forskellige og har forskellige behov, men jeg vil gerne her dele det med dig, som jeg selv tænker på i forbindelse med bøn og forbøn. Her kan du få nogle ideer til, hvad du kan bede for. Det er ikke sikkert, du skal have det hele med i dine bønner hver dag, men bed Helligånden om at minde dig om, hvad der er særligt vigtigt lige nu. Jeg håber, følgende kan blive til hjælp for nogen.

Bed først for dig selv

Jeg tror, man godt må være egoistisk, når man beder, og tage sig selv først. Det er vigtigt, at vi selv har det godt med Gud, hvis vi skal kunne gå i forbøn for andre.

"Derfor, mine kære, I, som altid har været lydige: Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse,-" står der i Fil.2:12.

Derfor har jeg gjort det til en vane at starte mine bønner med mig selv i centrum!

Tænk på Guds storhed, kærlighed og omsorg, når du begynder at bede. Han venter på dig og længes efter dig, og Han er rund til at forlade dig, hvis du har gjort eller tænkt noget forkert. Lad Hans klare lys få lov at skinne ind over dit liv uden forbehold fra din side, og lad Helligånden fortælle dig, hvis der er noget, der hindrer dig i at føle dig fri og glad foran Guds ansigt. I kapitlet om hindringer i bønnelivet, kan du læse mere om dette. Skynd dig at få bedt Gud om tilgivelse, hvis der er synd eller uretfærdighed i dit liv. Han lytter, og Han tilgiver og renser dig i Jesu dyre blod. Tak Ham for Golgata og det fuldbrogede frelsesværk, som gælder

dig og alle dem, du senere vil bede for. Denne daglige renselse giver dig frihed til at bede i Jesu navn. Kun gennem Jesus Kristus har du adgang til Guds trone, og Jesu navn giver dig frimodighed og autoritet til at tale åbent til Gud, din himmelske far.

Tag god tid til at bede for dig selv og din situation. Lad alle dine sorger og glæder, skuffelser og alt andet komme frem for Gud. Han forstår dig og vil hjælpe dig, og dine byrder ruller af, så du bliver let og glad bagefter.

Det er også vigtigt at bede om, at den enkelte af os må blive bevaret fra at falde i fristelser. Mange af dem, der vandrede med Herren gennem årene, er faldet i forskellige former for fristelser. Vi har alle brug for at bede om at blive bevarede, og når vi beder for hinanden, er vi med til at beskytte hinanden mod det onde. Jesus siger i Matt.26:41:

"Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt."

Bed for dine nærmeste

Jeg tror, Gud har sat hver af os i et familiemønster, hvor den enkelte af os er åndeligt ansvarlig for de andre i familien. Jeg føler for mit eget vedkommende, at det er Guds vilje, at efter jeg har bedt for mig selv, må mine nærmeste være min første missionsmark og have hele min opmærksomhed i forbøn i daglig og stadig udholdende forbøn. Enten de er troende eller ikke-troende, irriterende eller elskelige, er det min opgave at bede for dem. Sommetider beder jeg for dem i flok, til andre tider nævner jeg dem en for en. Jeg beder meget for dem, når jeg ved, de står i store prøvelser, og de bliver nævnt ved navn en eller mange gange om dagen,- ja, endog om natten. Helligånden ved også, hvad de har særligt brug for, og Han kan minde mig om dem på alle tider af døgnet. Det vigtigste for mig er at få dem alle med til himlen!

Jeg husker, at jeg engang begyndte at slappe lidt af. Alle vore børn havde givet deres hjerter til Jesus og ønskede at tjene Ham. Men da gav Gud mig stor nød på mit hjerte for vore børnebørns

frelse. Mit arbejde i bøn var ikke slut. Helligånden mindede mig om dem dag og nat, og det gør Han stadig. Selv om vore børn er troende, trænger de også lige så meget forbøn hver dag som før, så vi skal aldrig slappe af i forbøn for vore kære, så længe vi lever og har besluttet at være forbedere. Der var en tid, hvor jeg fik sådan en nød for børn og børnebørn, at jeg var helt fortvivlet. Tænk, hvis nogen af dem skulle gå fortabt. Da fik jeg pludselig et ord fra Gud ved Helligånden, og det ord vil jeg give dig, som trofast beder for dine børn og børnebørn. Jeg klynger mig til det ord, og det har givet mig tro og frimodighed:

"Dette er min pagt med dem, siger Herren: Min ånd, som er over dig, og mine ord, som jeg har lagt i din mund, skal aldrig forsvinde fra din mund eller dine børns mund eller dine børnebørns mund fra nu af og til evig tid, siger Herren." Es.59:21

Dine børn og børnebørn er måske ikke frelst endnu. Vi oplever på mange af vore møder, at mennesker kommer frem til forbøn og beder om frelse, og det viser sig mange gange, at de har haft en i familien, der har bedt for dem med udholdenhed. Vær tro i forbøn for din familie. Gud vil lønne dig! Vær kærlig og trofast overfor dem. Fortæl dem, at du beder for dem og elsker dem. Giv dem Guds ord som en lille hilsen sammen med gaver til specielle lejligheder. Bed Gud om visdom til at handle ret overfor dem, så de mærker Helligåndens varme gennem det, du gør. Får du ikke selv lov at se dem frelst her i livet, tror jeg på, du skal se dem i evigheden. Den, der sætter sin lid til Herren, skal ikke blive til skamme.

Bed for din slægt

For mange år siden mindede Helligånden mig om, at jeg havde en stor familie, som var spredt ud over jorden. Mange af dem kendte jeg ikke, men jeg vidste, jeg havde mange fætre og kusiner i Canada, niecer og nevøer på Island, i Sverige, Norge og andre steder. Jeg blev mindet om at bede for dem. Jeg tror, Helligånden påvirker alle dem, vi beder for, og Han drager dem nærmere til Kristus og kalder dem til tjeneste.

Det er en velsignelse for en slægt, når der er en eller flere, der beder.

"Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd;" 2.Mos.34:6-7.

Bed for dine naboer, kollegaer og skolekammerater

Da vi talte om dette på et møde for længe siden, kom en ung pige grædende frem til forbøn efter mødet. Hun sagde: "Jeg har været på en arbejdsplads i to år, og der er ingen af mine kollegaer, der ved, jeg er en kristen, og jeg har aldrig bedt for dem. Det er muligt, de har haft mange problemer, jeg kunne have bedt for og hjulpet dem med. Fra nu af skal de alle vide, hvad jeg tror på, og at jeg vil bede for dem."

Andre bliver velsignet og hjulpet, når du beder, men du bliver også selv glad ved tanken om, at du bærer dem frem for Guds trone. De har måske ingen troende i deres slægt, derfor er det ikke tilfældigt, Gud har placeret dig i deres nærhed. De kommer under Helligåndens dragende magt, når der er nogen, der beder for dem.

Bed for dine venner - og fjender!

Det er ikke så svært at bede for sine venner. Vi føler med vore venner, når de har det svært, og man kan dele alt med dem. Men der kan være tider, hvor ens nærmeste venner ikke forstår en. Man føler sig sat udenfor en tid, eller man får nogle bemærkninger, der kan slå en helt ud.

I går læste jeg om Job. Vi tænker ofte på ham, når vi har det svært. Job havde nogle venner, der holdt lange taler til ham, mens han var i prøvelser og smerte. De mente det sikkert godt, men når de talte om Gud, tog de fejl. Det, de sagde til Job om Ham, var helt forkert, og Herren blev så vred på dem, at Han ville bringe dem i vanære for deres dårlige vejledning. Men Han sagde til dem i sin harme, at de skulle gå hen til Job og bede ham om at gå i forbøn for dem, så ville Herren forbarme sig over dem. Job bar

ikke nag, og Gud hørte hans bønner for vennerne. Der står i Job 42:10:

"Da Job gik i forbøn for sine venner, vendte Herren hans skæbne og gav ham dobbelt så meget, som han før havde haft."

Her åbenbares en stor hemmelighed: Når du beder for venner, der har såret dig og gjort dig uret, får de tilgivelse hos Herren, men ikke bare det. Herren vil samtidig vende din egen skæbne og velsigne dig på en fantastisk måde.

Ved andre tilfælde kan du mærke, at der er nogle, der er direkte fjendske imod dig. De kan måske ikke lide dig, fordi du er kristen og udstråler herligheden fra Gud. Du kommer med en duft af himlen, og det kan den ånd, de har i deres indre, ikke lide. Du kommer måske endog ud for at skulle lide ondt for Jesu navns skyld.

Da er det en stor sejr i den åndelige verden at kunne bede for sine fjender. Jesus siger i Matt.5:44-48:

"Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!"

Vi ved, at Jesus bad for dem, der korsfæstede Ham, at Gud ikke måtte tilregne dem den synd, de gjorde, for de vidste ikke, hvad det var, de gjorde.

Også Stefanus bad for dem, der stenede ham til døde, at Gud måtte tilgive dem i deres nidkærhed og uvidenhed.

Peter og jeg har ofte følt, når vi bad for vore modstandere, at Gud skulle tilgive dem, og at vi ville tilgive dem, at der skete en forløsning i den åndelige verden. Når du tilgiver og beder for dine fjender, tror jeg, du sætter dem fri fra Guds straf og er med til at åbne en vej for Helligånden til at vise dem, at de skal omvende sig.

"Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign

dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer." Luk.6:27-28.

Kapitel 20

Udvid din cirkel

Vi er allesammen mest optaget af at bede for det, der er tæt på os selv personligt og på vore kære. Det er nærliggende at bede først for de mange ting, jeg omtalte i forrige kapitel, og det skal vi gøre altid og med udholdenhed.

Men det er meget vigtigt, at vi også føler ansvar for byen og landet, hvor vi bor. Jeg tror ikke på tilfældigheder for os, som tror på Herren. Vi beder om at få lov at vandre i beredte gerninger, og derfor må vi tro, at vi bor på det sted på kloden, hvor Gud vil have os, og hvor Han vil bruge os. Jeg synes ofte, når vi rejser i udlandet, at det ville have været meget nemmere, hvis vi var født i et engelsktalende land. Mange kan engelsk rundt om i verden, og selv om vi kan forstå det og tale det, ville mange ting have været lettere, hvis vi var helt perfekte i engelsk. Men hver gang jeg tænker den tanke, taler Guds Ånd til mig om, at jeg er født i Danmark, fordi Gud ville det således. Det var Hans plan, at jeg skulle være med at bede for Danmark og virke for Ham i mit land. Selv om vi rejser meget på missionsmarkerne ude omkring i verden, føler vi også kald til vort eget land, og de bøger, vi skal skrive, er først og fremmest til danskerne. Det er Guds kald til os.

Det har også været sådan, at hver gang vi er flyttet til et nyt sted i Danmark, har Gud overbevist os om, at vi netop skulle være der på det tidspunkt. Vort arbejde har for det meste været at starte nye menigheder eller projekter for Guds rige i de forskellige byer, og hver gang vi er flyttet ind i en ny by, har vi mærket, at der lå en skygge af mørke ind over pladsen. Sådan har mange kristne danskere nok følt det i de byer, hvor Gud har sat dem. Men jeg er overbevist om, at i samme øjeblik en kristen er placeret i en by, bliver der et brud i mørket. Guds lys kommer ind og skinner gennem Hans folk. Jesus siger, vi er verdens lys, og Han siger også, vi er saltet i verden. Så snart vi, du og jeg, er

flyttet ind i en by og begynder at bede for byen, er vi med til at stoppe forrådnelsen, åndeligt set. Den Onde kan ikke virke, som han vil, fordi der bor hellige mennesker i byen og i landet, som beder. Når Jesus har hentet sin brud hjem til himlen, vil mørket og forrådnelsen få frit råderum, og det vil blive frygteligt at bo på jorden.

Når vi som kristne beder for vore byer, virker Herrens Ånd på de mennesker og forhold, der er i byerne. Så selv om vi ofte synes, det ser håbløst ud, er det helt sikkert, at vi påvirker omstændighederne med vore bønner.

Vi ved alle, at Abraham bad til Gud for Sodoma og Gomorra med udholdenhed. Men fordi der ikke var retfærdige mennesker nok i de to byer, og skriget over byernes synd var så stort, at det var nået op til Gud, så måtte Han stige ned og tilintetgøre byerne. Men først måtte Han redde Lot og hans familie ud i sikkerhed. Da Lot var kommet ud, sagde englenerne til ham, at han skulle skynde sig op i bjergene sammen med sin familie for ikke at miste livet. Da bad Lot for en lille by i nærheden, om at Gud ville skåne den by, så han kunne søge i sikkerhed der i stedet for at skulle helt op i bjergene. Da sagde Herren:

"Også den bøn opfylder jeg; den by, du omtalte, vil jeg lade være at ødelægge. Skynd dig nu at bringe dig i sikkerhed der, for jeg kan intet foretage mig, før du er nået derhen." Derfor kalder man byen Soar." 1.Mos.19:21-22.

Gud hører også vore bønner om at skåne byerne, vi bor i og virke der med sin Helligånd.

Både mine og Peters forældre har boet i mange år i to forskellige byer, hvor det var meget hårdt at få noget åndeligt arbejde igang. Da min svigerfar og mine forældre med nogle års mellemrum var gået hjem til Herren, skete der det forunderlige, at der blev startet nyt arbejde i begge de områder, hvor vore forældre havde boet. Vi er overbeviste om, at det er de mange bønner om nåde over byerne, der nu har fået det til at bryde igennem. Så selv om du står alene i en by, eller der kun er en lille flok af troende, der beder for byen, er det helt sikkert, at Gud vil

se i nåde til byen, både i den tid, du eller I bor der, men også bagefter. Der bliver en høst af det, der er sået.

Det gælder også vort land som helhed. Når vi er en flok kristne, der er udholdende i bøn for vort land, vil Gud skåne vort land i sin nåde, og vi skal få lov at se, at Helligånden vil virke stærkt i Danmark som svar på bøn.

Der er en åndskamp

Uanset hvad eller hvem vi beder for, skal vi være klar over, at vi ikke kæmper mod mennesker, mod regeringer eller andre menneskelige instanser. Der er en kamp i himmelrummet mod onde åndemagter, når vi vil bygge Guds rige i en by. Som vi læste i Dan.10:13, var der onde konger og en ond fyrste i himmelrummet over Perserriget, som Guds udsendte engel måtte kæmpe imod i tre uger, mens Daniel bad for sit folk. Så kom englen Michael til hjælp og overtog kampen mod det onde. Efter at englen Gabriel havde bragt bud til Daniel om, at Gud havde hørt hans bønner, måtte englen igen tilbage for at kæmpe mod de onde magter over Persien. Når han havde besejret fyrsten over Persien, kom Grækenlands fyrste næstefter. Daniel virkede meget rolig, men utrolig udholdende, mens denne voldsomme kamp foregik.

Jeg har også erfaret, at vi ikke behøver at råbe og skribe for at få sejr i bøn. Vi skal være lydige mod det, Helligånden viser os, og vi skal være udholdende i arbejdet og i bønnen. Udholdenhed i bøn er for mig et stærkt bevis på tro. Det er vor del af kampen. Mens vi beder i lydighed og udholdende tro, sender Gud sine engle ud for at stride for os og bekæmpe de onde ånder i himmelrummet over vore byer og vort land. Vi skal stå fjenden imod, faste i troen under bøn, taksigelse og tilbedelse til Gud. Kristus har sejret på Golgata over den Onde. I Jesu navn, ved Hans blod og ved Helligåndens kraft er der mere end sejr, halleluja! Har vi nød for byerne og for vort land, skal vi huske, at Gud har endnu større nød på sit hjerte. Jesus har givet sit liv for vore landsmænd, og Gud vil, at alle mennesker skal frelses. Det

arbejde, vi har fået betroet, er Guds arbejde. Vi er sendebud på Kristi vegne. 2.Kor.5:14-21. Derfor vil Han også være med os alle dage og stride for os og sammen med os for sit eget værk. Vi er ikke alene.

Vi har i ni år boet lige midt i et område i Afrikas buskland, hvor vi var omgivet af troldmænd og medicinmænd, der bekæmpede os på mange forskellige måder. Men den største sejr fik vi for evangeliet, når vi stille og roligt, nærmest stædigt, gjorde det, Gud havde lagt os på hjerte at gøre, og levede i en stille tillid til, at Han, som havde kaldet os til at bo der, også var i stand til at føre værket frem for sit navns skyld. Vi har oplevet noget lignende andre steder. Dermed er ikke sagt, at vi skal ligge på den lade side, men vi skal arbejde målbevidst i bøn og i trofast gerning i det daglige uden frygt og uden at lade os rokke en tomme fra det sted, hvor vi er sat til at arbejde. Så vil Guds engle stride for os i himmelrummet. Vi kan i vore bønner løse og binde, som Jesus har sagt, og vi kan "flytte bjerge", men intet af dette er ved vor egen magt eller styrke og kommer ikke an på, hvor højt vi råber, men det er udelukkende ved Guds Ånd, det sker. Og bøttesvarene kommer, selv om de til tider trækker ud. Gud er trofast!

Når vi beder for vore byer og vort land, siger Ordet i 1.Tim.2:1-3, at det er vigtigt at bede for alle vore ledere, for konger og dem, der sidder i høje stillinger, for at vi må kunne leve et roligt og stille liv, i al gudfrygtighed og agtværdighed. Det er godt og værdsat hos Gud, vor frelser.

Gud er med, når øvrighed indsættes i vort land, og vi må være trofaste til at bede for dem. I det hele taget er det vigtigt at bede for ledere, både i landets ledelse, men også i kirkerne, i skoler og andre institutioner. "Når ledelsen er god, er alting godt", siges der, og også der er vi ansvarlige som forbedere.

Kapitel 21

Der er ingen afstand, når det gælder bøn

Med dine bønner kan du udvide dit område til langt ud over dit lands grænser, ja, til verdens ende. Det er fantastisk, at vi kan være med at vinde mennesker for Jesus på den anden side af jorden, når vi er i bøn til Gud derhjemme i lønkammeret eller i menigheden. Du kan være missionær mange steder på en gang ved at være tro i forbøn for dem, der er udsendt med Ordet. Gud vil minde dig om, hvem du skal bede for, og hvad du skal bede om, når du er stille for Ham i bøn. Pludselig kommer en eller flere af missionærerne måske op i dine tanker, og du må bede for dem. De har brug for det. Mange indfødte evangelister står ude på ensomme poster og kæmper mod sygdom, fattigdom og hedenskabets mørke. Du kan være med at "spredde skyerne" for dem ved dine bønner. Er det ikke fantastisk?

Vi havde en gang en meget stærk oplevelse, som viste os, at Gud ser den enkelte, og Han minder dem, der skal bede om at gå i aktion, når vi er i krise.

Vi var på en missionsrejse i Malawi, hvor vi skulle være en tid hos en menighed langt inde i skoven. Der kunne ingen biler komme, og vi blev hentet ude ved vejen af vore indfødte venner, der bar vor bagage gennem den tætte skov. Vi havde nogle fantastiske møder derude. Men pludselig en dag kom en afrikaner løbende gennem skoven med et telegram med bud til os om, at Peters far var død derhjemme i Danmark. Vi havde lovet min svigermor, at vi nok skulle komme hjem, hvis der blev store problemer med Peters far, som var meget syg i mange år. Vi var forundrede over, at Gud tillod, at det skete, netop mens vi havde så gode møder i Malawi, men efter nogle timer så vi, hvordan Gud brugte denne hændelse som et stærkt vidnesbyrd

for hedningerne. Mens vi pakkede vore ting for at tage af sted, var rygtet om Peters fars død nået langt ind i skoven til mennesker, der ikke kendte Jesus. Deres skik er at komme til de efterladte ved et dødsfald for at vise deres medfølelse. Inden vi så os om, var der fyldt med mennesker udenfor den hytte, hvor vi boede, og de viste os deres medynk. Vi kunne da fortælle dem om, at Peters far havde en stærk tro på Jesus Kristus og var gået hjem til Herren i himlen. Alle lyttede med stor forbavselse over, at vi ikke sørgede og græd. Herren brugte det som et frelsestilbud til alle disse mennesker.

Vi vandrede tilbage gennem skoven og fik fat i en bus, der skulle køre os til nærmeste by, hvor vi vidste, der skulle gå et lille propelfly til Nairobi. Derfra kunne vi så komme hjem til Danmark.

Da vi havde kørt lidt med bussen, sad vi fast i et stort mudderhul. Det tog meget lang tid, inden vi kom fri og kunne køre videre. Da vi ankom til den lille by, hvorfra vi skulle flyve, fik vi at vide, at det lille propelfly var gået i stykker, så vi måtte blive, hvor vi var indtil videre. Det var ved at blive mørkt, og vi havde levet af bananer hele dagen og var meget trætte. Da vi kom til det lille gæstehus i byen for at bede om natlogi, var alt optaget! Vi prøvede at få vekslet penge, men det var umuligt. Banken havde lukket. Vi sad der på markedspladsen mellem hunde og høns, grønsager og råbende mennesker, og vi vidste, at hvis vi ikke fik et sted at bo om natten, ville både vi og vores bagage være i søgelyset for tyve og røvere. Jeg husker, at jeg var lige ved at græde, og vi bad inderligt til Gud om at hjælpe os. Der gik en tid, så kom en mand fra gæstehuset pludselig løbende ned til os på markedspladsen. "De to, der skulle komme og bo på et af vore værelser, har meldt afbud," råbte han, "så I kan komme nu!" Vi gik op til gæstehuset og forklarede, at vi ikke havde penge, og vi vidste ikke, hvornår vi kunne få vekslet. "Det er o.k." sagde lederen. "Vi stoler på jer."

Vi vidste, det var Gud, der havde set os og forbarmet sig over os. Da vi lagde os i sengene, lød det tydeligt i mit indre: "Fra nu af

vil der altid være to senge til jer, uanset hvor I rejser hen i verden!" Det var Helligåndens røst. Det ved vi nu, for vi har været ude for mange mærkelige situationer på vore missionsrejser, men der har altid været et par senge, hvor vi kunne hvile og overnatte.

Da vi ringede til Peters mor dagen efter, sagde hun: "I skal fuldføre de opgaver, I er sendt til af Herren. Vi skal nok klare begravelsen og alt det andet herhjemme." Vi var glade for, at vi kunne fortsætte vor missionsrejse, da det netop var på den rejse, vi første gang skulle besøge John Greens børnehjem i Kenya, hvor der senere blev banet vej for megen hjælp fra Danmark til de mange forældreløse børn.

Det fantastiske ved denne beretning er, at da vi kom tilbage til Danmark, kom en af de søstre i menigheden, der beder meget i sit lønkammer. Hun spurgte, om vi havde haft det svært netop de timer, hvor vi sad på markedspladsen i Malawi og ikke havde noget sted at sove. Hun vidste ikke noget om vores nød, men pludselig på det bestemte tidspunkt havde Gud mindet hende om at gå ind i sit lønkammer og bede for os. Hun græd og råbte til Gud om at hjælpe os der, hvor vi var, og det gjorde Han. Priset være Hans store navn!

Når du beder for Guds udsendinge, er du selv med i arbejdet for Ordets forkyndelse og sjæles frelse. En dag får du løn af Herren for din trofaste forbønstjeneste.

Jesus befaler os i Matt 9:38 at bede høstens Herre sende arbejdere ud til høsten. Høsten er stor, men arbejderne er få. Der er endnu mange, der aldrig har hørt om Jesus rundt om på jorden, men siden der de sidste år har været intens bøn og arbejdsindsats for at forkynde evangeliet i de unåde områder i verden, er millioner af mennesker blevet nået med evangeliet. Kan du ikke gå ud selv, kan du bede Herren sende arbejdere ud til de store høstmarker.

Paulus siger i 2.Thess.3:1-2 at vi både kan bede om, at der må være frit løb og ærbødighed for Ordet, når det skal forkyndes, og at vi må blive bevaret fra vanartede og onde mennesker.

Hør også følgende kald til forbøn i Kol.4:2-5:

"Vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak, og bed også for os om, at Gud vil åbne os en dør for ordet, så vi kan forkynde Kristus-hemmeligheden, som jeg sidder i fængsel for. Bed om, at jeg må gøre den kendt og tale, som jeg skal."

Kan du se, hvor vigtig forbøn er for Ordets forkyndere?

Bøn er livslinien til Gud. Uden bøn er der ringe fremgang for evangeliet.

Vi er Guds udvalgte folk, kaldet til at være konger og præster med Kristus. Konger regerer. Præster går i forbøn. Gennem bøn er vi med til at styre og regere i den åndelige verden, og med vore bønner bringer vi alting frem for Guds hellige trone og får tingene til at ske.

Lær af Epafra

Jeg bliver altid berørt i mit indre, når jeg læser ordet om Epafra i Kol.4:12-13. Der tales ikke så meget om ham i Bibelen, men det, der fortælles om ham der, er nok til at vise os, hvilken påvirkning han havde på Guds arbejde, på menighederne og lederne igennem sine bønner:

"Hilsen fra jeres Epafra, Kristi Jesu tjener, som altid kæmper for jer i sine bønner, for at I kan stå fast, fuldkomne og med sikker forvisning om, hvad der i alle forhold er Guds vilje. Jeg kan bevidne, at han har megen møje for jeres skyld og for dem i Laodikea og Hierapolis."

Der står også mere godt om Epafra i Kol.1:7-8, og om hvordan han underviste andre om Guds nåde:

"Sådan har I lært det af vor kære medtjener, Epafra, som er en trofast Kristi tjener for jer, og han har også fortalt os om jeres kærlighed i Ånden."

Jeg er sikker på, at Epafra og alle andre, der har møje for Guds tjenere og for menighederne i bøn, får stor løn af Herren derhjemme i herligheden.

Bed for børnenes liv

Alle steder, hvor vi rejser ud for at forkynde Ordet, møder vi børn og unge, der er svigtede og forkomne. De trænger til megen forbøn. De er fremtidens kommende forældre, ledere og dem, der skal klare livets glæder og sorger, når vi er væk. Det er ikke let at være barn og ung i verden i dag, og fremtiden tegner ikke særlig lys. Der står et alvorligt ord om forbøn for børnene i Klagesangene 2:18-19. Det er et ord til Israel, men det gælder også os, som er vidne til, hvordan mange børn lider ud over verden i dag. Vi har også ansvar for at bede for dem:

"Råb højt til Herren, klag, Zions datter! Lad tårerne strømme som bækken dag og nat; und dig ikke hvile, lad ikke dit øje finde ro! Stå op og klag dig om natten, når vagterne skifter, udøs dit hjerte som vand for Herrens ansigt! Løft dine hænder til ham i bøn for dine børns liv; de ligger afkræftede af sult på hvert gadehjørne."

Vores opgave er at bede, lytte til Herren og gøre det, Han taler til os om.

Guds opgave er at virke, når vi beder, og Han kan gøre alt det, der er umuligt for mennesker. For Ham er det umulige muligt!

Kapitel 22

Særlig bøn for Israel

Det lille land, Israel, som ligger midt på jordens navle, har Guds særlige bevågenhed og omsorg. Derfor må det også have vor særlige opmærksomhed og forbøn. Vi fik af bare nåde evangeliet om Jesus Kristus, som var jøde, gennem apostlene, som også var jøder. Jesus levede hele sit jordeliv her i Israel, hvor jeg netop nu sidder og skriver. Han døde her, Han opstod her, Han for til himlen herfra, og det er lovet os, at Han en dag ifølge Åb.20 skal komme tilbage hertil for at regere ud fra Jerusalem i Tusindårsriget. Gud udvalgte jøderne som sit ejendomsfolk, skønt de var det mindste og det ringeste folk på jorden, for at Han ville herliggøre sit navn gennem dem og bevise for alle folk på jorden, at Han er den eneste sande og trofaste Gud.

Læs 5. Mos. 7: 6-11.

Du kan måske undre dig over, hvorfor vi som kristne skal bede specielt for Israel, da der er mange andre folk på jorden, der trænger til forbøn. Vi skal bede for alle folk, men Guds ord maner os til at minde Herren nat og dag om at bede for Jerusalem. Es.62. Det må ligge som en nød på alle kristnes hjerter at bede for hele landet Israel og folket, som Gud har udvalgt.

Når vi beder, skal vi huske, at landet Israel tilhører Herren.

Han siger i 3.Mos.25:23 til Moses:

"Der må ikke sælges land uigenkaldeligt, for landet er mit; I er fremmede og tilflyttere hos mig."

Jøderne har fået lov at eje landet, men det tilhører Herren.

Byen Jerusalem tilhører også Herren. Derfor må ingen dele byen eller tage magten over den, for den er den store konges by:

"Herren er stor og højt lovprist i vor Guds by. Hans hellige bjerg knejser smukt til fryd for hele jorden, Zions bjerg i det yderste nord, den store konges by." Salm. 48:2-3.

Ingen må sværge ved Jerusalem, siger Jesus i Matt.5:35, for det

er den store konges by.

Ingen kan heller røre jøderne og skade dem uden at komme under Guds straf. Han siger i Zak.2:12:

"Den, der rører jer, rører ved mit øjeæble."

Derfor skal vi tage det som et privilegium at blive kaldet til at samarbejde med Gud i bøn for Hans folk, Hans land og Hans by, Jerusalem.

Arons præstetjeneste

Da Aron blev kaldet til at være ypperstepræst for israelitterne, skulle der laves hellige klæder til ham af kyndige mænd, som var fyldt med kunstfærdigheds ånd. Det er meget interessant at læse om, hvor vigtigt det var for Herren, at Aron hver gang han skulle træde frem for Ham i det Allerhelligste, skulle minde Ham om alle Israels tolv stammer:

"Så skal du tage to shoham-sten og indgravere Israels sønners navne på dem, seks af navnene på den ene sten, og de seks øvrige navne på den anden sten i aldersfølge; som stenskæreren graverer i en seglring, skal du indgravere Israels sønners navne i de to sten; du skal sætte dem i indfatninger af guld. De to sten skal du sætte på efodens skulderbånd som sten, der skal bringe israelitterne i erindring, og Aron skal bære deres navne på sine skuldre for Herrens ansigt til erindring." 2.Mos.28:9-12.

Senere står der, at alle disse sten skulle være forskellige dyrebare ædelstene som et billede på, hvor dyrebare Israels tolv stammer er for Gud.

I vers 29 står der igen om, hvor vigtigt det var hele tiden at minde Herren om alle Israels tolv stammer:

"Når Aron går ind i helligdommen, skal han bære Israels sønners navne på doms-brystskjoldet ved sit hjerte, så de til stadighed bringes i erindring for Herren."

Dette fortæller os lidt om, hvor dyrebare israelitterne var for Gud og stadig er det. Han fortryder aldrig sit kald og sine nådegaver til dem:

"I forhold til evangeliet er de fjender, og det er de for jeres skyld; men i forhold til udvælgelsen er de elskede, og det er de for

fædrenes skyld. For sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke."
Rom.11:28-29.

De er og forbliver Guds udvalgte folk.

Jesus, som er den store ypperstepræst foran Guds ansigt i dag, bærer helt sikkert også til stadighed alle de tolv stammer frem for Gud til erindring om Hans nåde og kald til jøderne. Og i dette bønnefællesskab er vi også kaldet til at være med. Der står i Es.62. om, hvor nidkær Gud er for Zion, og Han vil ikke være tavs, når det gælder Jerusalem, før dens ret bryder frem som et lyskær og dens frelse som en flammende fakkel. Fra vers 2-6 fortæller Herren om, hvor højt Han elsker Jerusalem: som en brudgom fryder sig over sin brud, fryder Gud sig over sin by. Derefter siger Han i vers 6-7:

"Jerusalem, på dine mure stiller jeg vægtene; aldrig skal de tie, hverken dag eller nat. I, der påkalder Herren, und jer ej ro, og und ikke ham ro, før han genrejser Jerusalem, og før han gør den til lovprisning på jorden."

Enhver, som vil, kan tage imod kaldet til at blive en vægter på Jerusalems mure.

Bed om Jerusalems fred

I Salme 122 står de kendte vers 6-9 som en appel til alle troende:

"Bed om fred for Jerusalem: Gid de, som elsker dig, må leve trygt, gid freden må råde over din ringmur, og tryghed i dine borge! For mine brødres og venners skyld siger jeg: Fred over dig! For Herren vor Guds tempels skyld ønsker jeg lykke for dig."

Det kan måske være fristende for nogen at tro, at vi da må gøre alt, hvad vi kan, for at holde den fredsproces igang, som verdens ledere prøver at presse igennem, og som ikke vil lykkes. Det er direkte i konflikt med Guds ord at prøve at tilvejebringe en fred på de betingelser, verdenslederne nu fremsætter: ved at give Guds land bort, splitte Guds by op imellem forskellige religiøse grupper, som har presset sig på for at få sin "del af kagen", et stykke af Den hellige Stad. De vil gøre Guds land mindre og

mindre, når Han har fastsat grænser, der skal give plads til, at millioner af jøder kan vende hjem fra alle dele af verden til Israel.

Der har igennem mange, mange år været kamp om Jerusalem. Utallige krige er blevet kæmpet der igennem årene, og menneskelig set skulle byen forlængst være jævnet med jorden. Men Gud har planer om at gøre sin by til pris og ære for hele jorden og lade evangeliet om frelse udgå derfra.

Jeg tror, der skete et afgørende forfærdeligt skel for Jerusalem den dag, Jesus sad og så ud over byen kort tid før sin død og opstandelse. Han var kommet til sine egne for at være deres frelser, konge og herre, men de ville ikke tage imod Ham. Han siger i Matt.23:37-39:

"Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!"

Da deres hus, deres by, blev overladt til sig selv, gav Jesus slip på dem og overlod dem til sig selv og de mange fjender, der lurede på dem. Det var et frygteligt øjeblik, som jøderne ikke fattede. Der er sket forfærdelige ting med Jerusalem og med jøderne siden da, men Jerusalem har dog aldrig været givet til nogen andre som hovedstad.

Når vi beder om fred over Jerusalem, tror jeg, der menes, at vi skal bede om, at Fredsfyrsten, Jesus, må komme tilbage snart og tage herredømmet og magten over byen. Han er Fredsfyrsten, Kongernes Konge og Herrernes Herre, som formår at få samling på "kyllingerne", så der bliver tryghed og fred på Jerusalems ringmur, i alle dens gader og huse. Vi er lovet i Ap. Gern.1:9-11, at Jesus skal komme igen på samme måde, som Han drog her fra.

Når folkeslagene samles omkring Jerusalem for at føre krig og få deres menneskelige planer gennemført, kommer Jesus igen for at gøre ende på Israels kampe mod de millioner af fjender, der omgiver dem:

"På den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem." Zak.14:4.

Jesus kommer med alle sine hellige, og fra den dag skal Han være konge over hele jorden; på den dag skal Herren være en og Hans navn være et. Det er det, vi beder om, når vi beder om fred for Jerusalem. Ingen mennesker kan skabe fred, men det kan Fredsfyrsten, Jesus Kristus, Kongernes Konge, Hærskarers Herre.

Mens vi venter og beder, skal vi velsigne Guds udvalgte folk og takke for, at vi får lov at være med som forbedere.

Hvad vi også kan bede om

Jeg er blevet meget velsignet, når jeg minder Gud om Hans løfter til Israel og beder Ham om snart at opfylde dem. Bed Guds ord og løfter ud, nævn dem med din mund og tak for, at Hans ord aldrig skal forgå, men gå i opfyldelse til punkt og prikke.

Bed om, at Israels folk må blive fuldkommen et som et legeme, der bliver fyldt med Ånden, som Herren har lovet i Ez.37. Lige nu er jøderne delt op i to næsten lige store lejre, der bekæmper hinanden og kan være meget grove overfor hinanden. Bed om enhed i regeringen og i befolkningen. Det er en bøn efter Guds vilje.

Bed om, at nådens og bønnens ånd må blive udgydt over Jerusalems indbyggere, som Herren har lovet i Zak.12:10, og at de må se hen til Jesus, som deres frelser.

Prøv at læse de herlige profetier til Israel i Esajas og i slutningen af alle de profetiske bøger i Det gamle Testamente. Bed Gud om snart at opfylde de løfter, der endnu ikke er opfyldt. Vi ser hen til den dag, hvor ordene fra Ez.36:24-29:

"Jeg vil hente jer fra folkene og samle jer fra alle landene og bringe jer til jeres eget land. Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal

være mit folk, og jeg vil være jeres Gud. Jeg vil frelse jer fra al jeres urenhed."

Når disse herlige ord går i opfyldelse, vil der blive fred over Jerusalem, og der vil samtidig blive fred i alle andre lande ud over verden.

Til sidst vil jeg nævne et bedeemne, som ligger os meget på hjerte, når det gælder jøderne:

Vi bruger meget af den tid, vi er i Israel, til at trøste og opmuntre de mange, som har været igennem sorg og lidelser, som er umulige at fortælle om her. De fleste af dem, vi taler med, har mistet nogle af deres kære i koncentrationslejre under krigen, ja, nogle har mistet alle slægtninge under de mest djævelske udryddelsesmetoder. Vore hjerter græder, når vi hører om alle de lidelser, jøderne har været igennem, blot fordi de var jøder, og vi føler os magtesløse, når de spørger: "Hvor var Gud henne under alt dette?"

Kære bedende ven! Vær med at bede om, at deres lidelser nu snart må være slut. De lever hver dag i frygt for terrorbomber og trusler om krig. De fleste har netop i denne tid igen anskaffet sig gasmasker. De er bange for, at Iraks leder igen skal angribe Israel.

Vi ved ifølge Ez. 37 og 38, endetiden skal bringe mange krige i Mellemøsten. Lad os bede om, at så få som muligt, både af jøder og andre folkeslag, skal lide og miste livet under disse krige. Mange jøder er i årenes løb blevet dræbt og plaget i Guds og Jesu navn. Lad os, som er kristne nu, være med at bede Herren om tilgivelse for alle disse onde gerninger og i stedet bede om nåde over Guds folk.

Kapitel 23

Tak - lovprisning - tilbedelse

Da vi var nye missionærer, var der en ældre dame, der gav os et broderet skriftsted med til Afrika, hvor der stod: **Hellere taksigelse!** Det skriftsted har vi ofte set på, når det hele var gråt i gråt, og prøvelserne væltede ned over os, og vi havde mest lyst til at græde og klage.

Der ligger en stor hemmelighed i at takke Gud. Selv om man tilsyneladende ikke synes, der er noget at takke for, vil man, hvis man tænker sig godt om, kunne se, at der er tusind ting at takke for. Prøv det næste gang du skal bede.

Har du sovet i en rigtig seng de sidste nætter?

Får du noget at spise hver dag?

Har du tøj på kroppen?

Har du familie, venner og en menighed?

Du kan spørge dig selv om mange ting og finde ud af, at du har noget at takke for, ja, du har sikkert meget. Også i forbindelse med taksigelse må jeg henvise til vore kære afrikanske venner. De har virkelig grund til at klage og være bekymrede og spørgende overfor Gud, men vi hører dem altid prise Ham højlydt og takke for ting, vi tager som en selvfølge.

Hvorfor skal vi øve os i ikke at være bekymrede og klagende, men takke, når der ikke er meget at takke for?

Jeg har oplevet, hvad der sker i mit indre, når jeg praktiserer taksigelse. Guds fred kommer ind og fylder mit hjerte. Det stadfæstes af ordet fra Fil.4:6:

"Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus."

Peter og jeg havde netop i dag en stor byrde på vore hjerter, som vi syntes var forfærdelig tung at bære. Peter sagde til mig, da

vi skulle begynde vor morgenandagt: "Jeg tror, vi har fået denne tunge byrde nu, mens du skriver bogen om bøn og taksigelse, for at det skal vise sig i praksis i vore egne liv, alt det du skriver om." Vi blev enige om at takke Herren af hele vort hjerte i dag, fordi Han er almægtig og stor, og Han kan gøre det, der er umuligt for mennesker. Ingen byrde er for tung for Ham. Og vi oplevede netop det forunderlige, at Guds fred, som overgår al forstand, kom ind over os begge, så vi med sindsro og glæde kan vente på Guds svar. I Ef.5:19-20 står der:

"- men lad jer fylde af Ånden, tal til hinanden med salmer og åndelige sange, syng og spil af hjertet for Herren, og sig altid Gud Fader tak for alt i vor Herre Jesu Kristi navn."

Det hjælper rigtig godt at synge og spille for Herren, hvis der er noget, der er svært at takke for. Selv om du ingen sangstemme har, så prøv alligevel. Sæt et lovsangsbånd på båndoptageren og syng med. Så varer det ikke længe, før ånden inde i dit hjerte begynder at takke Gud.

Lad mig nævne nogle gode bibelord for dig, som viser, hvad vi skal huske at takke for:

"Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!" 1.Kor.15:57.

"Men Gud ske tak, som altid fører os med i Kristi triumftog og overalt lader os udsprede kundskaben om ham som en duft." 2.Kor.2:14-15.

"Jeg takker ham, der har givet mig kraft, Kristus Jesus, vor Herre, fordi han har vist mig den tillid at tage mig i sin tjeneste,--" 1.Tim.1:12

"Tak med glæde vor Fader, som har gjort jer delige til at få del i de helliges arv i lyset. Han friede os ud af mørkets magt og flyttede os over i sin elskede søns rige." Kol.1:12-13.

Jeg kunne nævne mange flere ord om taksigelse. Det er et Guds princip, at vi skal takke for alt og for alle mennesker:

"Jeg formaner da først af alt til bønner og anrøbelser, forbønner og taksigelser for alle mennesker;"

Det er Paulus, der skriver dette. På den tid var det sikkert

svært at takke for landets ledere, de åndelige ledere og mange andre. Men han formaner til at gøre det. Det er godt og værdsat hos Gud.

Vær taknemmelig!

Jeg føler meget trang til at opfordre os alle til at være taknemmelige og vise taknemmelighed. Har du prøvet at give nogen en lille eller en stor gave eller gøre nogen en tjeneste? Selv om man ikke behøver eller forlanger tak, gør det godt, hvis nogen siger tak og viser taknemmelighed. Jeg er sikker på, det samme gælder hos vor far i himlen. Han bliver glad, når vi siger tak, og Han får lyst til at gøre endnu mere for os og give os flere gode gaver. Når vore børn er taknemmelige, tænker vi med det samme: "Er der andet, vi kan gøre for dem?" Hvis de ikke siger tak, tænker man på, at det måske var ligegyldigt for dem, at vi hjalp dem.

"- vær taknemmelige." Sådan siger Paulus igen i Kol.3:15.

Da Jesus havde helbredt de ti spedalske, var der kun en, der kom tilbage og sagde tak til Herren for dette store mirakel. Jesus undrede sig meget over, at de ni andre ikke kom tilbage for at takke og lære Ham lidt nærmere at kende!

Vi glemmer ofte at være taknemmelige både overfor Gud og mennesker, men vi tjener Gud med vor tak:

"Lad os derfor takke for, at vi får et rige, der ikke kan rokkes, og med tak tjene Gud, som det er hans vilje, i gudsfrygt og ærefrygt. For vor Gud er en fortærende ild." Hebr.12:28-29.

Guds tjenere skal takke

Jeg har meget lyst til at nævne, hvad Paulus siger til de menigheder, han besøger. Han har så stor omsorg for dem i sine bønner, at vi, som er Kristi tjenere, kan lære meget af hans omsorg for andre:

"Først og fremmest takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for jer alle, fordi der i hele verden forkyndes om jeres tro. Gud, som jeg i min ånd tjener med evangeliet om hans søn, er mit vidne på, at jeg uophørligt nævner jer i mine bønner og altid beder om, at det med

Guds vilje dog endelig må lykkes mig at komme til jer." Rom.1:8-10.

Det er lidt af det, vi føler, når vi hører om vore elskede menigheder i Afrika, som vi var med at starte for over tyve år siden og længes så inderligt efter at se igen. Vi må græde af glæde, når vi hører om og ser, hvor udholdende de tjener Herren under store trængsler.

"Jeg takker altid min Gud for jer, for den nåde som han har givet jer i Kristus Jesus." 1.Kor.1:4.

Er du en forbeder, så vær med at takke Gud for de tusinder af menigheder, som udholdende tjener Gud under utroligt vanskelige kår, ja, under forfølgelser og trængsler.

"Derfor, efter at jeg har hørt om jeres tro på Herren Jesus og jeres kærlighed til alle de hellige, kan jeg heller ikke holde op med at takke for jer, når jeg nævner jer i mine bønner." Ef.1:15-16. Derefter fortæller Paulus, hvad han beder om. Han har en rigdom af ord i sine bønner for de menigheder, han elsker.

"Jeg takker min Gud, hver gang jeg mindes jer, og i alle mine bønner beder jeg altid for jer alle,--" Fil.1:3-4.

Jeg vil ønske, at disse ord må lære mig selv og os alle at sige tak for alt og for alle - under alle forhold og til stadighed i småt og stort at være taknemmelige!

Lovprisning

At lovprise Gud er en højere form for taksigelse. Du ikke blot takker Ham for alt, hvad Han har gjort og vil gøre for dig og dine bedemner, men du føler en spirende glæde inde i dit hjerte, som får dig til at prise Gud. Du kan endog til tider mærke, at det flyder over og bobler af glæde i dit hjerte, så du må åbne din mund og dit hjerte i lovprisning til Gud.

Den følelse har jeg tit, når jeg tænker på, at jeg, som ikke havde fortjent det, blev frelst og reddet ud af mørkets magt af bare nåde. Gud har ofte helbredt mig og hjulpet mig med store og små ting, som så helt umulige ud. Så strømmer hjertet over med lovprisning.

Men også på dette område er det muligt at lovprise Gud midt i mørket, lang tid før man har fået et bønnesvar.

Gud kaldte Jonas til at gå til Nineve og forkynde Guds dom over byen og omvendelse til folket. Han var ulydig og flygtede fra dette kald, og vi læser i Jonas` bog 1. og 2. kapitel om den store nød, Jonas kom i. Han blev slugt af en stor fisk og var i fiskens bug i tre dage og nætter. Det var en forfærdelig oplevelse for ham, og vi kan slet ikke forestille os de kvaler, han har gennemgået. Men han gjorde det kloge, mens han var dernede i mørket og dybet, at han råbte til Gud i nøden. Efter at han havde udøst sit hjerte for Herren, står der i kap.2:10-11:

"Men jeg vil ofre til dig med takkesang; jeg vil indfri de løfter, jeg aflagde. Frelsen kommer fra Herren!"

Efter denne takkesang og lovprisning til Gud, står der:

"Så sagde Herren til fisken, at den skulle kaste Jonas op på landjorden!"

Hvis vi priser Gud midt i prøvelserne, sættes der en proces igang, hvor Han skaber en udvej af vore trængsler.

Da vore venner i Uganda, ti præster, var i fængsel under Amins styre, besluttede de at opmuntre hinanden nat og dag med skriftsteder, som de kunne udenad, og skiftes til at prise og takke Gud med høj røst. De var kastet i fængsel på grund af deres højlydte gudsyndelse og lovsang, så derfor var det nærliggende at tie stille i fængslet i håb om at komme ud igen. Men de fortsatte med at lovprise Gud, skønt fængselsbetjentene truede dem på livet. Til sidst blev en mand sendt af sted efter en stor dunk bencin, som skulle hældes hen over disse præster og derefter sættes ild til.

De blev ved at lovprise Herren uden frygt. Og det skete, at manden, som i stort raseri var kørt af sted efter sække til at putte præsterne i og bencin til at hælde over dem, kørte galt på vejen og blev skadet for livstid på grund af ulykken. Efter nogle år har denne mand selv udtalt, at det var Guds svar til ham, fordi han ville standse de kristne i deres gudsyndelse. Det førte til hans omvendelse og frelse.

Det kan være et offer at skulle lovprise Gud, inden vi ser noget svar, men begynder vi at lovprise, vil der blive født ny glæde og ny lovprisning dag for dag i vore hjerter.

Når vi læser om taksigelse og lovprisningsofre til Gud i Ordet, står det ofte i forbindelse med at indfri de løfter, man har givet Herren. Det er muligt, Gud tillader, at vi kommer ud i svære ting, fordi vi glemmer, hvad vi har lovet Ham. Men når vi tager en beslutning om at indfri løfterne til Gud, fyldes vore hjerter også af lovprisning. De har en gensidig virkning.

"Du skal bringe takoffer til Gud og indfri dine løfter til den Højeste." Salm.50:14.

"Dig skal vi lovprise, Gud på Zion, vi indfrier vore løfter til dig, du som hører vor bøn." Sal. 65:2.

"Da vil jeg lovsynge dit navn til evig tid og indfri mine løfter dag efter dag." Sal.61:9.

I Ap.Gern. 16:16-26 læser vi om, at Paulus uddrev en dæmon af en pige. Det resulterede i, at folket gik løs på ham og Silas, embedsmændene rev tøjet af dem og befalede, at de skulle piskes og kastes i fængsel og være under skarp bevogtning. De havde al mulig grund til at være mismodige og triste, men vi læser i vers 25:

"Ved midnatstid sad Paulus og Silas og bad og sang lovsange til Gud, og fangerne lyttede. Pludselig kom der et kraftigt jordskælv, så fængslets grundmure rystedes; i det samme sprang alle døre op, og alles lænker faldt af. Fangevogteren blev vækket af sin søvn og så fængselsdørene stå åbne."

Herlige ord! - Ikke blot Paulus og Silas, men også alle de andre fanger blev fri for deres lænker, fordi der blev sunget lovsange og bedt til Gud!

Når vi priser Herren midt i vore svære omstændigheder, kan vi også få lov at opleve en uforklarlig frigørelse, som smitter af på vore omgivelser, halleluja! Må Herren hjælpe os til at lære mere om denne hemmelighed i fremtiden. Det er min bøn.

Jeg vil sige til min sjæl:

"Min sjæl, pris Herren, alt i mig skal prise hans hellige navn. Min

sjæl, pris Herren, glem ikke alle hans velgerninger!" Sal.103:1-2.

Vi kan omvende os fra vore negative tanker og ord og begynde at tænke på alt det gode, Herren har gjort imod os. Jeg kan tale til mig selv og sige, at alt i mig *skal* prise Herrens hellige navn.

Ifølge Præd. 11:10 (den gl. overs.) står der, at vi skal slå mismod ud af vort sind og holde sygdom borte fra vor krop. Jeg tror, de to ting kan have stor indflydelse på hinanden. Er vi mismodige, bekymrede og negative, har vi lettere for at blive syge. Men kan vi le, fryde os og prise Herren, strømmer lægedom ind i vor ånd, sjæl og krop.

Lad os prise Ham, vor elskede frelser:

"Han tilgiver al din skyld, helbreder alle dine sygdomme. Han udfrier dit liv fra graven, han kroner dig med godhed og barmhjertighed. Han mætter dit liv med gode gaver, du bliver ung igen som en ørn." Sal.103:3-5.

Tilbedelse

Jeg tror, tilbedelse er den højeste form for gudsdyrkelse. Vi kan takke og lovprise mennesker, uden at det giver problemer i den åndelige verden. Men når vi tilbeder ting, penge, mennesker eller afguder, kommer mørket ind i vore sind og tanker. Vi har erfaret i vort arbejde med mennesker, at det, man tilbeder, tager magten over en. Man kan ikke længere styre tingene, men mørkets fyrste begynder at styre sind, tanker og handlinger.

Hvad vil det sige at tilbede?

Når du overgiver dit sind til noget eller nogen og underkaster dig en magt udefra, tager dette kontrollen over dig, og du kommer til at frygte det, følge det og tilbede det. Gud har givet os evnen til at vælge, hvem vi vil tjene, og vi har fået en fri vilje. Hvis vi vælger at underkaste os et andet menneske og lade os styre af det eller overgiver os selv til mammon, en religion, en bestemt afgud eller en fremmed lære, får det os til at tilbede dette, og det vil føre os længere og længere bort fra Gud, hvis ikke vi omvender os fra det. Efter en tid kan vi ikke længere bedømme,

hvad der sker med vort indre. Vi er styret af fremmede kræfter.

Det er Djævelens højeste mål, at mennesker skal tilbede ham. Ja, han tillod sig endog at sige til Jesus, Guds søn, under fristelsen i ørkenen, da han havde vist Ham alle verdens riger og herligheder:

"Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig." Da svarede Jesus ham: *"Vig bort Satan! For der står skrevet: "Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene."* Matt.4:8-10.

Det gjorde os meget ondt, da vi var i Asien og så, hvordan mennesker tilbad afguderne. Når vi kørte ud tidligt om morgenen, mødte vi gamle mennesker på vej til templerne for at tilbede. Så snart de kunne se templet, faldt de ned på vejen med ansigtigt mod jorden og tilbad. De unge tilbeder også afguderne, men der er flest gamle blandt de trofaste, da de ved, de snart skal dø og er bange for, hvad "det næste liv" bringer dem, hvis ikke de tilbeder afguderne. De har brug for mange, der vil komme og fortælle dem om frelsen og frigørelsen i Jesus Kristus, og vi må bede høstens Herre om at sende mange arbejdere til Asien, hvor så få har hørt evangeliet.

Den Onde tåler ikke, at mennesker tilbeder Gud, den Almægtige. Derfor læser vi i Åbenbaringsbogen om, hvordan han i endetiden vil samarbejde med alle jordens onde kræfter for at få alle til at tilbede sig. Han vil stjæle, slagte og ødelægge for at tage al tilbedelse fra Gud, som har skabt os.

Derfor er de første bud, Gud gav Moses på bjerget, det vigtigste for os at efterleve: *"Du må ikke have andre guder end mig. Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem og dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud."* 2.Mos.20:3-5.

Jeg ønsker så inderligt, at denne bog må opmuntre og hjælpe os, der bekender os som kristne, til at tilbede Herren vor Gud, mere end nogensinde, så Hans kraft kan gennemstrømme os og styre os. Som vi læste tidligere, så søger Gud efter tilbedere, der vil tilbede Ham i ånd og sandhed.

Tilbed med de rette motiver

Det er vigtigt, at vi ikke blot tilbeder Ham med vore læber og i det ydre, men at vor ånd og sjæl er overgivet til Ham og underkastet Ham.

Vi læser i Matt.2 om vismændene, der søgte efter Jesusbarnet for at tilbede Ham. Da Herodes hørte det, sagde han, at han gerne ville vide, hvor barnet var, så han også kunne komme og tilbede det. Han var styret af løgn og forkerte motiver.

Vi kan opleve mange velsignede ting gennem det, gode mennesker gør for os, så vi kommer til at tilbede dem. Også her må vi være på vagt. Da apostlen Peter skulle bringe evangeliet til Cornelius` hus og kom til Cæsarea, kom Cornelius ham imøde og faldt ned for hans fødder og tilbad ham. Peter skyndte sig at afværge dette og forklare, at han selv var et menneske og ikke skulle tilbedes.

Da Paulus havde gjort mirakler i Ikonien og Lystra, ville mennesker også tilbede ham og kom med tyre og kranse for at ofre til ham og Barnabas. Guds tjenere blev helt ude af sig selv for at afværge denne tilbedelse og skyndte sig at fortælle om den levende Gud.

Må Herren hjælpe os til at dyrke Ham og Ham alene af hele vort hjerte.

Vi må heller ikke tilbede vore hænders værk. Da bliver vi bøjet og ydmyget og får svært ved at finde tilgivelse hos Gud.

Det er vigtigt at give Gud æren for alt det, der lykkes for os. Tager vi selv æren og hovmoder os, må vi ydmyge os og omvende os. Es.2:9. Mika 5:9-14.

I Salmerne læser vi meget om, at alle folk skal komme og tilbede Herren, alle hedninger, alle guder, alt kød skal komme til at erkende, at Herren er Gud, den eneste sande Gud.

Det bliver en herlig dag.

Jeg kan forestille mig lidt om, når jeg læser i Guds ord, hvor herligt det bliver, når vi engang skal stå foran den himmelske trone og tilbede Gud og Jesus Kristus, det slagtede lam. Jeg elsker

at læse om det og vil derfor slutte denne bog med nogle af de vidunderlige ord fra Åb.4 og 5, kapitler om tilbedelsen i himlen, hvor vi meget snart skal være med. Jeg vil ønske og bede dig om, at du læser disse sidste vers højt og langsomt for dig selv og beder Helligånden hjælpe dig til at være med i den skare, der tilbeder Gud i ånd og sandhed.

Først læser vi om Gud, vor Fader, som sidder på tronen, og alle de hellige væsener rundt om tronen. De fire væsener med de seks vinger siger uden ophør dag og nat:

"Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud den Almægtige, han som var og som er og som kommer."

Og når de fire væsener giver pris og ære og tak til ham, der sidder på tronen, og som lever i evighedernes evigheder, falder de fireogtyve ældste ned for ham, der sidder på tronen, og de tilbeder ham, som lever i evighedernes evigheder, og de lægger deres kroner ned for tronen og siger: Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt." Åb.4:8-11

I det 5. kapitel læser vi om Lammet, Jesus Kristus, som er Løven af Juda, Davids rodkud, som har sejret over alt det onde, da Han gav sit liv for at frelse alle mennesker. De fire væsener og de fireogtyve ældste kaster sig ned for Lammet, hver med sin harpe og sine guldsåle fulde af røgelse - det er de helliges bønner.

"Og de sang en ny sang: Du er værdig til at få bogen og bryde dens segl, for du blev slagtet, og du købte med dit blod mennesker til Gud af alle stammer og tungemål, folk og folkeslag og gjorde dem til et kongeligt folk og til præster for vor Gud, og de skal være konger på jorden. Og jeg så: Jeg hørte røsten af mange engle i kreds om tronen og de levende væsener og de ældste - ti tusind titusinder og tusind tusinder i tallet. De sagde med høj røst: Lammet, det slagtede, er værdigt til at få magt og rigdom og visdom og styrke og ære og lov og pris. Og hver skabning i himlen og på jorden og under jorden og på havet, med alt, hvad de rummer, hørte jeg sige: Ham, der sidder på tronen, og Lammet,

være pris og ære og lov og magt i evighedernes evigehder. Og de fire væsener sagde amen, og de ældste kastede sig ned og tilbad."
Åb.5:9-14.

Bogliste

Bøger som kan bestilles fra Pionerforlaget, Guldmedegade 26, 8000 Århus C, Tlf. 8676 1910:

Af Anne Lise Madsen:

Mirakler i mit liv	kr. 79,-
Født for at tjene	kr. 70,-
Den kongelige lov	kr. 50,-
Kristus og Billedstøtten	kr. 55,-
Kvinde, hvorfor græder du?	kr. 90,-
Tilbed Herren, min veninde!	kr. 90,-
Ester, en konges brud	kr. 80,-
Bed, og du skal få	kr. 90,-

Af Anne Lise og Peter Madsen:

Bruden og Brudgommen	kr. 110,-
Bøn, faste og almisser	kr. 15,-

Af Peter Madsen:

Er du sikker i din tro?	kr. 60,-

Andre:

Dan, Israels Pioner kr. 60,-

Musik:

Lena Vegger: "At være"	CD kr. 90,-
	MC kr. 70,-

*Anne Lise og Peters Madsens
nyhedsblad "Mission hjemme og ude"
kan bestilles på PALMA, Postboks 79,
3650 Ølstykke.*

Bøger som kan bestilles på Pionerforlaget og Kristus Til Alle, Postboks 146, 6600 Vejen, Tlf. 7536 7966:

Af Svend Løbner Madsen:

Afgørende Skridt	kr. 50,-
Den Åbne Kirke	kr. 50,-
Hvordan bliver jeg fyldt af Helligånden?	kr. 40,-
Hvordan bruger jeg de åndelige gaver?	kr. 50,-
Manual for cellegrupper	kr. 100,-

Af Svend L. Madsen og Peter Madsen:

Gud er grænseløs	kr. 50,-

Af Jette Madsen:

Mia, Mads og meget mere	kr. 35,-

Ny serie:

Din guide til...	
Bøgernes Bog, af Sv. Madsen,	kr. 30,-
At kende Gud, af Erling Thyde,	kr. 30,-
Indre harmoni, af Peter Madsen,	kr. 30,-
(Særlig rabat ved køb af mange!)	

Andre:

Det fremmedgjorte menneske,	kr. !
De 5 Aftener,	kr. 50,-
En hindus bekendelse,	kr. 50,-
Guds kraftcenter,	kr. 90,-
Forbønnens betydning,	kr. 90,-